

ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านโนนแดง
อำเภวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี

ปริญญานิพนธ์
ของ
ศวัสกร นันทะบัน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
ธันวาคม 2547
ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านโนนแดง
อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี

บทคัดย่อ

ของ

ศวัสกร นันทะบัน

SMPL

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

ธันวาคม 2547

ศวัสกร นันทะบัน. (2547). ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านโนนแดง อำเภอดอนจาน จังหวัดอุดรธานี. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง และรองศาสตราจารย์เวชนี กรีทอง

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านโนนแดง อำเภอดอนจาน จังหวัดอุดรธานี ปีการศึกษา 2547 จำนวน 32 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย จากประชากรและสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 16 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ กลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ แบบแผนการทดลองของการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ t-test

ผลการศึกษา พบว่า

1. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยดีขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยดีขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THE EFFECT OF MODELING TECHNIQUE ON THAI READING ABILITY OF PRATOM
SUKSA V STUDENTS OF BANNONDANG SCHOOL IN AMPHOE WARINCHAMRAB,
CHANGWAT UBONRATCHATANY

AN ABSTRACT

By

SAWASKORN NANTHABAN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University
December 2004

Sawaskorn Nanthaban(2004). The Effect of Modeling Technique on Thai Reading Ability of Prathom Suksa V Students of Bannondang School in Amphoe Warinchamrab , Changwat Ubonratchathani. Master thesis,M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok: Graduate School,Srinakharinwirot University. Advisor Committee :Associated Prof.Chucheep Onkoksung and Associated Prof. Waythanee Greethong.

The purpose of this experimental research was to study the effect of modeling technique on Thai reading ability of Prathom Suksa V Students of Ban Nondang School in Amphoe Warinchamrab , Changwat Ubonratchathani in the academic year 2004. The 32 subjects were randomly from population and then they were randomly devied into an experimental group and a control group, each group consisted of sixteen students. The experimental group was exposed to the modeling technique and the control group was exposed to the conventional instruction. The research design was a randomized control group pretest - posttest design. The data was analyzed by t – test.

The results were as follows:

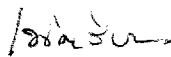
1. The Thai reading ability of the students who were exposed to modeling technique were significantly higher than before the experiment at .01 level.
2. The Thai reading ability of the students who were exposed to conventional instruction were significantly higher than before the experiment at .01 level.
4. The Thai reading ability of the students who were exposed to modeling technique were significantly higher than those students who were exposed to the conventional instruction at .01 level.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านโนนแดง
อำเภวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี
ของ

นายศวัสกร นันทะบัน

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

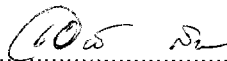

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)
วันที่ 30 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2547

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

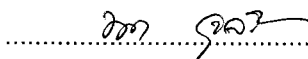
.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ชูชีพ อ่อนโคกสูง)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ เวรณี กรีทอง)

.....กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีขำ)

.....กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ ดร.พาสนา จุฬรัตน์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถอย่างยิ่งของรองศาสตราจารย์ ชูชีพ อ่อนโคกสูง ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์เวชณี กริทอง กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีขำ และอาจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ กรรมการที่ได้รับแต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ ที่ได้สละเวลาอย่างมากในการให้ความรู้ ได้กรุณาช่วยเหลือและให้คำปรึกษา ชี้แนะแนวคิด และข้อเสนอแนะ ความห่วงใย ความเมตตา และตรวจแก้ไขทุกขั้นตอนของการทำวิจัย อย่างใกล้ชิด ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความเมตตา ของอาจารย์ทุกท่านเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง อาจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์และอาจารย์พนารัตน์ มุสิกสวัสดิ์ ที่กรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์เสนอ ยุตะกิจ ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านโนนแดง คณะครูทุกท่าน ที่ได้ให้ความกรุณาและความสะดวกในการทำวิจัยครั้งนี้ และขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านโนนแดงและโรงเรียนบ้านโพธิ์ทุกคน ที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งเป็นผลให้การทดลองมีความ สมบูรณ์และเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา ทุกท่าน ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้ความเมตตาและให้กำลังใจ และขอขอบพระคุณ เพื่อน ๆ วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา ที่คอยให้ความช่วยเหลือทุกด้าน และคอยให้กำลังใจ ตลอดระยะเวลาที่เรียนร่วมกันมา

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อสิงห์ทอง – คุณแม่แตง นันทะบัน พี่ๆ ทุกคนตลอดจนญาติ ๆ ที่ให้การสนับสนุนด้านทุนทรัพย์ ความรัก ความห่วงใยและเป็นที่ กำลังใจให้จนประสบความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้ คุณค่าทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากการวิจัย ครั้งนี้ ขอมอบให้กับบิดามารดา และบูรพาจารย์ทุกท่านที่เคยประสิทธิ์ประสาทวิทยาการ ความรู้ให้กับผู้วิจัยมาตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน

ศวัศกร นันทะบัน

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
	การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	4
	ตัวแปรที่ศึกษา.....	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
	กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	7
	สมมติฐานในการศึกษา.....	7
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ.....	8
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ.....	16
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเสียงภาษาไทย.....	19
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเสียงภาษาไทย.....	28
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	30
	การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	30
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	30
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	33
	การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	33

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	35
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	35
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	35
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	39
ความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	39
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	41
อภิปรายผล.....	41
ข้อเสนอแนะ.....	45
บรรณานุกรม.....	46
ภาคผนวก.....	51
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	119

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1.	แบบแผนการทดลอง.....	32
2.	เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ.....	36
3.	เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ.....	36
4.	เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	37
5.	ตารางแสดงคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียน กลุ่มทดลอง.....	109
6.	ตารางแสดงคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียน กลุ่มควบคุม.....	110
7.	ตารางแสดงค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย.....	112

บัญชีภาพ

ภาพประกอบ	หน้า
1. องค์ประกอบของการเรียนรู้ด้วยการสังเกตตามทฤษฎีการเรียนรู้ ทางสังคมของแบนดูรา.....	11
2. ลักษณะการออกเสียงพยัญชนะ ด.....	28
3. แสดงการเปลี่ยนแปลงของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียง ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	38

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทย ทั้งยังเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อความเข้าใจของคนในชาติ นอกจากนั้นภาษาไทยยังเป็นมรดกทางวัฒนธรรม ที่คนไทยภูมิใจที่จะใช้และธำรงไว้ให้ยั่งยืน (กรมวิชาการ. 2534:7) ดังนั้น ภาษาไทยจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งของการศึกษาในระดับประถมศึกษา และภาษาไทยยังเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ ด้วย

ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 ในส่วนที่เป็นวิชาภาษาไทย ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ไว้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 12) ซึ่งประกอบด้วย 5 สาระ คือ สาระการอ่าน สาระการเขียน สาระการพูด การดู และการฟัง สาระหลักการใช้ภาษา และสาระวรรณคดี วรรณกรรม ในแต่ละสาระได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ไว้ดังนี้ สาระที่ 1 การอ่านคือสามารถใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาและสร้างวิสัยทัศน์การดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน สาระที่ 2 การเขียนคือสามารถใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความและเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูดคือสามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณและพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์ สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาคือสามารถเข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษาและรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติและสามารถใช้ภาษาแสวงหาความรู้ เสริมสร้างลักษณะนิสัย บุคลิกภาพและความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม อาชีพ สังคมและชีวิตประจำวัน สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรมคือสามารถเข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

จากสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลได้ตระหนักถึงคุณค่าของภาษาไทยว่ามีความสำคัญสำหรับคนไทยทุกคน ดังนั้นคนไทยจึงควรภูมิใจและรักษาให้ดำรงไว้ให้ยั่งยืนคู่กับความเป็นไทย การเรียนภาษาไทยจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่คนไทยจะต้องพยายามฝึกฝนให้เป็นผู้ใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้การสื่อสารเข้าใจได้ถูกต้อง และเป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ด้วย

การอ่านเป็นวิธีการหนึ่งซึ่งถือว่าเป็นกุญแจสำคัญของการเรียนภาษาไทย ถ้าเด็กมีความพอใจและสนุกกับการอ่านตั้งแต่เริ่มแล้ว เขาก็อยากจะอ่านและให้การอ่านนั้นให้เกิดประโยชน์ หากขาดการฝึกฝนความผิดพลาดก็อาจเกิดได้ง่าย ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการอ่านของนักเรียนมีหลายประการ เช่น ปัญหาจากครู ปัญหาจากตัวเด็ก (คำนี้ วิสัยจร และคนอื่น ๆ 2523:47) เช่น ครูไม่ระมัดระวังการใช้ภาษา หรือครูเหล่านั้นอาจมาจากครอบครัวหรือชุมชนที่พูดภาษาอื่นที่ออกเสียงภาษาไทยไม่ชัดเจน เด็กที่เข้ามาับการศึกษาในโรงเรียนอาจมาจากครอบครัวและชุมชนที่พูดภาษาอื่นเป็นจำนวนมาก เมื่อมาอยู่รวมกันก็มักจะพูดภาษาตามท้องถิ่นของตัวเอง ใช้ภาษาไทยผิด ๆ เด็กอื่น ๆ ก็มักจะตามไปด้วย และเด็กที่มาจากครอบครัวที่ยากจน อยู่ในชุมชนที่พูดภาษาไทยไม่ถูกต้อง โอกาสที่จะใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องก็เฉพาะเวลาที่อยู่ในห้องเรียนเท่านั้น ดังนั้นมักจะพูดหรืออ่านตามเด็กส่วนใหญ่

จากปัญหาดังกล่าวนี้ จะเห็นได้ว่าเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาทักษะภาษาไทยอย่างมาก โดยเฉพาะทักษะการอ่านออกเสียงนั้น ในบางท้องถิ่นยังมีปัญหาอยู่มาก เช่น นักเรียนที่ขาดเรียนบ่อย ๆ หนังสือแบบเรียนมีไม่ครบตามความต้องการ ใช้ภาษาอื่นที่บ้าน เป็นต้น โดยเฉพาะอิทธิพลทางภาษาถิ่นมีความสำคัญมาก กล่าวคือ เด็กพูดภาษากลางน้อยหรือบางคนไม่พูดเลย จะพูดแต่ภาษาถิ่นตลอดทั้งวัน จึงทำให้พูดภาษากลางได้ไม่ชัดเจน เพราะไม่ชินกับการใช้ภาษากลาง และตัวเด็กเองไม่ยอมพูดภาษากลาง

เนื่องจากผู้วิจัยเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย ที่โรงเรียนบ้านโนนแดง อำเภอดงเจริญ จังหวัดอุดรธานี ซึ่งเป็นจังหวัดที่มีภาษาถิ่นไทยลาว และประชาชนในจังหวัดส่วนใหญ่ใช้ภาษาถิ่นไทยลาวในการติดต่อสื่อสารกัน ในขณะทำการสอนวิชาภาษาไทยผู้วิจัยได้สังเกตเห็นปัญหาของนักเรียน คือ การสะกดคำ การออกเสียงคำควบกล้ำ รลว ไม่ถูกต้อง การออกเสียงภาษาไทยคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ไม่ชัดเจน เช่น ดูดควันออกเสียงเป็นหลูดควัน ดั้งเดิมออกเสียงเป็นลั้งเดิม ดินแดงออกเสียงเป็นลินแดง เป็นต้น และจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 12 คน เกี่ยวกับปัญหาที่พบในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย พบว่าครูจำนวน 10 คนตอบว่า ปัญหาการออกเสียงภาษาไทยคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ไม่ชัดเจน ครูจำนวน 2 คน ตอบว่าปัญหาการออกเสียงคำควบกล้ำ รลว ผู้วิจัยจึงได้ทำการสำรวจปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านโนนแดง อำเภอดงเจริญ จังหวัดอุดรธานีโดยใช้คำถามปลายเปิดจำนวน 2 ข้อ ดังนี้

ข้อ 1. ถามว่าขณะนี้ท่านคิดว่าท่านมีปัญหาในการเรียนวิชาภาษาไทย เกี่ยวกับเรื่องใดบ้าง จากการสำรวจพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 32 คน ตอบว่ามีปัญหา 32 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ปัญหาที่พบคือการออกเสียงภาษาไทยคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด

ไม่ชัดเจน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 65.625 ปัญหาการออกเสียงคำควบกล้ำไม่ถูกต้อง 9 คน คิดเป็นร้อยละ 28.125 ปัญหาการสะกดคำไม่ได้ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.25 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 32 คน ตอบว่ามีปัญหา 32 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ปัญหาที่พบคือ การออกเสียงภาษาไทยคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ไม่ชัดเจน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 68.75 ปัญหาการออกเสียงคำควบกล้ำไม่ถูกต้อง 7 คน คิดเป็นร้อยละ 21.875 ปัญหาการสะกดคำไม่ได้ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 9.375

ข้อ 2 ถามว่าเมื่อท่านพบปัญหาในข้อ 1 ท่านมีวิธีแก้ปัญหายังไงบ้าง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 ที่มีปัญหาจำนวน 32 คน พบว่า จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 43.75 ตอบว่า ฝึกอ่านหนังสือเรียนบ่อย ๆ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 28.12 ตอบว่า ฝึกพูดตามครู จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 28.12 ตอบว่า ฝึกพูดตามเพื่อน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 ที่มีปัญหาจำนวน 32 คน พบว่า จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 43.75 ตอบว่า ฝึกอ่านหนังสือเรียนบ่อย ๆ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.25 ตอบว่า ฝึกอ่านนิทาน จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ตอบว่า ฝึกพูดตามครู

จากการสำรวจปัญหาดังกล่าวข้างต้น พบว่า ปัญหาที่พบในการเรียนภาษาไทยมากที่สุดคือ การออกเสียงภาษาไทยคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ไม่ชัดเจน จากอุปสรรคดังกล่าวมานี้ มีอิทธิพลต่อทักษะการอ่านของนักเรียนเป็นอย่างมาก และอิทธิพลเหล่านี้ล้วนเป็นองค์ประกอบที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยเฉพาะเด็กซึ่งใช้ภาษาถิ่นไทยลาวในชีวิตประจำวัน

การพัฒนาการอ่านภาษาไทยนั้นอาจทำได้หลายวิธี เช่น การใช้การใช้กรณีตัวอย่าง การใช้เทคนิคแม่แบบ การชี้แนะ เป็นต้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เทคนิคแม่แบบในการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย เพราะการใช้เทคนิคแม่แบบเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยในการพัฒนาได้ ซึ่งการที่นักเรียนได้เห็นการกระทำตลอดทั้งผลของการกระทำที่เกิดขึ้นกับแม่แบบ จะช่วยชี้แนะให้นักเรียนเลียนแบบและมั่นใจที่จะแสดงพฤติกรรมนั้น (Bandura. 1977: 22-29) ซึ่งสอดคล้องกับแบนดูราและแมนเลฟ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 61 ; อ้างอิงมาจาก Bandura and Menlove. 1968: 99-108) ที่กล่าวว่า การให้แม่แบบเป็นวิธีการสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่ โดยผู้สังเกตเลียนแบบจากแม่แบบ

การเรียนรู้ของบุคคลส่วนใหญ่เกิดจากการกระทำตามแบบที่ผู้อื่นกระทำ จึงควรให้บุคคลได้เห็นแบบอย่างก่อนที่จะเลียนแบบ แบนดูราจำแนกตัวแบบออกเป็น 2 ชนิด คือ แม่แบบที่มีชีวิต (Live Model) และแม่แบบที่เป็นสัญลักษณ์ (Symbolic Model) ซึ่งตัวแบบเหล่านั้นจะทำให้หน้าที่เป็นสิ่งที่เร้าให้ผู้เลียนแบบเกิดความสนใจที่จะเลียนแบบ และมีแรงจูงใจที่จะยอมรับแม่แบบได้ (Bandura. 1977 : 40-41) และแม่แบบก็เป็นสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวนักเรียน เช่น บิดา มารดา ครู และเพื่อน รวมทั้งสิ่งที่เห็นจากโทรทัศน์ วิดีโอ (สุรางค์ ไคว์ตระกูล.2537:60) และจากการ

ศึกษาผลการใช้เทคนิคแม่แบบขอ' วีระ อุสาหะ(2534:48) และอัจฉรา ชีวาพัฒนานวงศ์ (2536:56) ซึ่งใช้เทคนิคแม่แบบเป็นวิธีดีทัศน์ ต่างให้ผลสอดคล้องกันว่าการสอนโดยการให้เทคนิคแม่แบบสามารถทำให้นักเรียนเลียนแบบและเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลวิจัยของศรีสุดา แคล้วอาวูธ (2532 : 62-63) ที่ศึกษาประสิทธิภาพของการใช้เทคนิคแม่แบบ ต่อพฤติกรรมด้านทัศนสุขภาพ ระหว่างนักเรียนสอนกันเองกับครูสอนนักเรียน ในนักเรียนระดับประถมศึกษา ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมด้านสุขภาพของกลุ่มทดลองที่ 1 และ 2 ในช่วงเวลาภายหลังการทดลอง จะสูงกว่าก่อนการทดลอง และกลุ่มทดลองที่ใช้ครูเป็นแม่แบบจะสูงกว่ากลุ่มทดลองที่ให้นักเรียนเป็นแม่แบบ จากการศึกษาผลของการให้แม่แบบต่างให้ผลสอดคล้องกันว่าการสอนโดยการให้แม่แบบทำให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อการออกเสียงไม่ชัดเจน ของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านโนนแดง อำเภวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว ก่อนและหลังการใช้การสอนแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยที่ชัดเจนของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยลาวที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบกับนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยลาวที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าใช้เป็นแนวทางให้ครูนำวิธีการปรับพฤติกรรมโดยการให้เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยที่ชัดเจนของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยลาวต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากรเป็นนักเรียนประถมศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านโนนแดง อำเภวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 64 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนบ้านโนนแดง อำเภวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 32 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย(Simple Random Sampling) จากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 16 คน และกลุ่มควบคุม 16 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ คือ วิธีการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย โดยใช้เทคนิคแม่แบบ
2. ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การใช้เทคนิคแม่แบบ หมายถึง วิธีการที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่จะอ่านออกเสียงภาษาไทยได้ชัดเจน โดยการให้นักเรียนฟัง สังเกต และเลียนแบบการอ่านออกเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด จากแม่แบบ แม่แบบจะอ่านออกเสียงจากคำที่ง่ายไปหาคำที่ยาก เมื่อนักเรียนอ่านออกเสียงได้ชัดเจนก็จะได้รับการเสริมแรง และไม่ให้การเสริมแรงเมื่อนักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ไม่ถูกต้อง การใช้เทคนิคแม่แบบมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับการพูดหรือการออกเสียงที่ชัดเจนในแต่ละครั้ง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ มีขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยเปิดเทปบันทึกเสียงการอ่านออกเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ที่ชัดเจนให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้นให้นักเรียนออกเสียงตามเทปบันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน เมื่ออ่านครบทุกคำแล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามผู้วิจัยใหม่ โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านข้อความต่าง ๆ ที่มีคำที่ระบุในข้อ 2.1 ถ้าคนใดอ่านไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้นักเรียนอ่านคำนั้นใหม่ โดยผู้วิจัยเป็นแม่แบบ ถ้าอ่านได้ถูกต้องจะได้รับคำชมเชย ยิ้ม และกล่าวให้กำลังใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนอภิปรายแสดงความคิดเห็นว่าถ้าจะออกเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ให้ถูกต้องชัดเจนได้อย่างไรบ้าง ผู้วิจัยสรุปและให้นักเรียนที่

ยังอ่านไม่ถูกต้องชัดเจนไปฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน ส่วนนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจนแล้วไปฝึกฝน ทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลอง

2. การสอนแบบปกติ หมายถึง วิธีที่ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับการอ่านคำที่ ออกเสียงพยัญชนะ ด โดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยนำเข้าสู่บทเรียนโดยการซักถามนักเรียนตามคำศัพท์ที่กำหนดในแต่ละครั้ง

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับคำศัพท์ในแต่ละครั้ง และเปิดโอกาสให้นักเรียน ได้อภิปราย ซักถามเกี่ยวกับคำศัพท์ จากนั้นจึงให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ที่กำหนดในแต่ละ ครั้ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ แล้วผู้วิจัยช่วยแนะนำเพิ่มเติมสรุป เกี่ยวกับการออกเสียงคำศัพท์ในแต่ละครั้ง

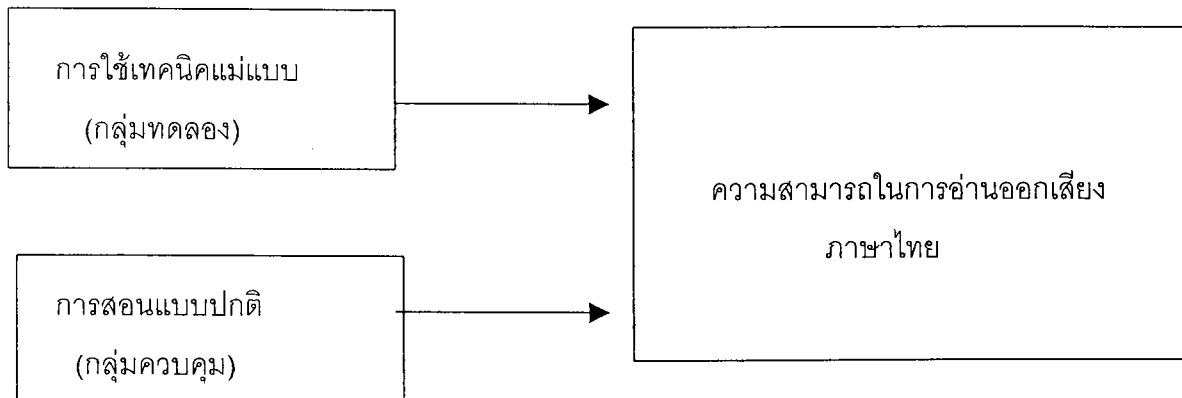
วิธีนี้ใช้กับกลุ่มควบคุม

3. ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย หมายถึง การอ่านออกเสียงคำที่ออก เสียงพยัญชนะ ด ได้ถูกต้องชัดเจน คำทั้งหมดนำมาจากบัญชีคำในคู่มือครูวิชาภาษาไทย ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 80 คำ

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยได้ชัดเจนขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยได้ชัดเจนขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบปกติ
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ มีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยได้ชัดเจนดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษารัชนี ผู้วิจัยแบ่งออกเป็นด้าน ๆ ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเสียงภาษาไทย
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเสียงภาษาไทย

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ

1.1.1 ความหมายของเทคนิคแม่แบบ

เทคนิคแม่แบบ หมายถึง กลวิธีในการสร้างหรือสอนพฤติกรรมโดยให้ผู้ประสงค์จะเลียนแบบสังเกตพฤติกรรมแม่แบบที่เขาสนใจ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 61 ; อ้างอิงมาจาก Bandura. 1968)

1.1.2 ประเภทของแม่แบบ

แม่แบบ หมายถึง สิ่งที่เป็นแบบอย่างที่ดีเป็นบรรทัดฐานได้เป็นแบบหรือตัวอย่างที่นำมาให้เห็นเพื่อเป็นแนวทางในการเปรียบเทียบและเพื่อเป็นแบบอย่างในการเลียนแบบแม่แบบแบ่งเป็นแม่แบบที่เป็นชีวิตจริง ได้แก่ แม่แบบที่มนุษย์เป็นผู้แสดงแบบ และแม่แบบรูปสัญลักษณ์ เช่น แม่แบบภาพยนตร์ แม่แบบทาง โทรทัศน์ เป็นต้น (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 52) แบนดูราแบ่งแม่แบบออกเป็น 3 ประเภท คือ แม่แบบสิ่งมีชีวิต แม่แบบสัญลักษณ์ และแม่แบบที่เป็นคำสอน (ประสาธ อิศรปริดา. 2538 : 283 – 284 อ้างอิงจาก Gredler, 1992 : 310) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. แม่แบบที่มีชีวิต (life model) ได้แก่ บุคคลในครอบครัว เพื่อน หรือผู้คนที่ไปกับผู้สังเกตสามารถติดต่อสัมพันธ์ได้
2. แม่แบบสัญลักษณ์ (symbolic model) ได้แก่ ภาพแม่แบบในสื่อมวลชนทั้งหลาย เช่น ในภาพยนตร์ โทรทัศน์ วีดิทัศน์ (videotape) หนังสือ คอมพิวเตอร์ เป็นต้น
3. แม่แบบในรูปคำสอน (verbal description or instruction) เป็นแม่แบบที่เป็นการพูดหรือการบอกทางวาจาหรือเป็นคำสอนในภาษาเขียน

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้การเสนอแม่แบบในรูปแบบของแม่สัญลักษณ์คือเทปบันทึกเสียง

1.1.3 กระบวนการเรียนรู้แม่แบบ

แบนดูรา (Bandura. 1977 : 22 - 27) กล่าวถึง กระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์ว่าเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้จากแม่แบบ โดยกระบวนการสังเกต (Observation learning) ได้แก่ การสังเกตพฤติกรรมและผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำของผู้อื่น เช่น การได้ยินคำบอกเล่า การได้ยินข่าวสาร ซึ่งเป็นการเรียนรู้ทางอ้อมและจะเป็นข้อมูลที่บุคคลนำมาพิจารณาสำหรับการกระทำพฤติกรรมใหม่ในอนาคต ผู้ที่ช่างสังเกตและช่างคิดก็จะมีโอกาสเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้มากกว่าและลึกซึ้งกว่าและผู้เรียนที่ประสบตัวอย่าง หรือแบบอย่างที่แตกต่างกัน ก็จะมีการเรียนรู้ที่ต่างกันด้วย เมื่อบุคคลได้เห็นตัวแบบ ก็จะสามารถรับรู้สัญลักษณ์ของการกระทำนั้นและสัญลักษณ์เหล่านั้นจะชี้ให้เห็นแสดงพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสม การเรียนรู้จักแม่แบบประกอบด้วยองค์ประกอบ 4 ประการคือ

1.ความสนใจ (Attention Process) เป็นกระบวนการรับรู้ ลักษณะสำคัญของตัวอย่างละเอียดที่สุดโดยการสังเกต และรวบรวมสิ่งที่รับรู้มาเป็นขั้นตอน บุคคลจะไม่สามารถเรียนรู้ได้เลย ถ้าขาดความสนใจและขาดความรู้พฤติกรรมที่แม่แบบแสดงออก สิ่งที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการนี้คือ

1.1 ลักษณะของแม่แบบ แม่แบบที่มีความเด่นชัด จดจำง่าย มีความดึงดูดใจสูง ไม่ซับซ้อน จะมีโอกาสทำให้ผู้สังเกตสนใจได้มากนอกจากนี้ถ้า พฤติกรรมกิจกรรมและลักษณะของแม่แบบมีความสำคัญใกล้เคียงกับผู้สังเกต จะโน้มน้าวจิตใจให้ผู้สังเกตสนใจมากขึ้น

1.2 ลักษณะของผู้สังเกต กระบวนการนี้จะขึ้นอยู่กับความสามารถในด้านการสังเกต การรับรู้ การรวบรวมและตีความจากพฤติกรรมของแม่แบบรวมทั้งความสนใจพฤติกรรมของแม่แบบ

2.การเก็บจำ (Retention Process) ในการเรียนรู้โดยการสังเกต บุคคลไม่สามารถจะเรียนรู้ได้มากถ้าปราศจากการเก็บจำ กระบวนการนี้เป็นการรวบรวมรูปแบบพฤติกรรมของแม่แบบที่ได้สังเกตทุกครั้งแล้วนำมาวางรูปแบบของพฤติกรรมที่เด่นชัดในรูปสัญลักษณ์ (Symbolic Coding) ที่จะช่วยให้จำพฤติกรรมของตัวแบบได้แม้จะเห็นตัวแบบในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ ก็ตาม การเก็บจำในรูปสัญลักษณ์กระทำได้ 2 ลักษณะ คือ มโนภาพ (Imaginal Coding) และภาษา (Verbal Coding) การเก็บจำในรูปมโนภาพ จะง่ายเมื่อมีการเสนอแม่แบบให้เห็นบ่อย ๆ ส่วนการเก็บจำในรูปภาษาสามารถให้ข้อมูลที่มากพอ และง่ายต่อการสะสมความรู้ที่ได้มา นอกจากนี้การฝึกคิดหรือกระทำตามแบบยังช่วยให้การเรียนรู้จากการสังเกตได้ผลดียิ่งขึ้น การเลียนแบบจึงอาจเกิดขึ้นตามกระทำของแม่แบบโดยตรงทันที หรืออาจเกิดขึ้นหลังจากสังเกตแม่แบบมาแล้วระยะหนึ่ง

3. การแสดงออก (Motor Reproduction Process) เป็นกระบวนการที่สังเกตดัดแปลงสัญลักษณ์จากการเก็บจำมาเป็นการกระทำที่เหมาะสมกระบวนการนี้เกี่ยวข้องกับร่างกายและจิตใจพฤติกรรมที่แสดงออกมาเป็นการตอบสนองอย่างดีที่สุด เพื่อให้สอดคล้องกับตัวแบบ ซึ่งจะช่วยให้อาจสามารถเข้าใจบ่อเกิดและข้อบกพร่องของพฤติกรรมได้ สังเกตจะแสดงพฤติกรรมได้ สังเกตจะแสดงพฤติกรรมได้ครบถ้วนตามที่เขาสังเกตได้หรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับระดับความคิดและความซับซ้อนของพฤติกรรม ซึ่งในระยะแรกการดัดแปลงสัญลักษณ์ให้เป็นการกระทำที่เหมาะสมนั้นทำได้ยาก แต่เมื่อทราบข้อบกพร่องระหว่างสัญลักษณ์กับการดัดแปลงให้เป็นพฤติกรรมก็จะช่วยให้การกระทำตามตัวแบบในคราวต่อไปถูกต้องมากยิ่งขึ้น และสำหรับการแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นเป็นการปรับปรุงทักษะพื้นฐานที่มีอยู่ด้วยการให้ตัวแบบและการฝึกฝน

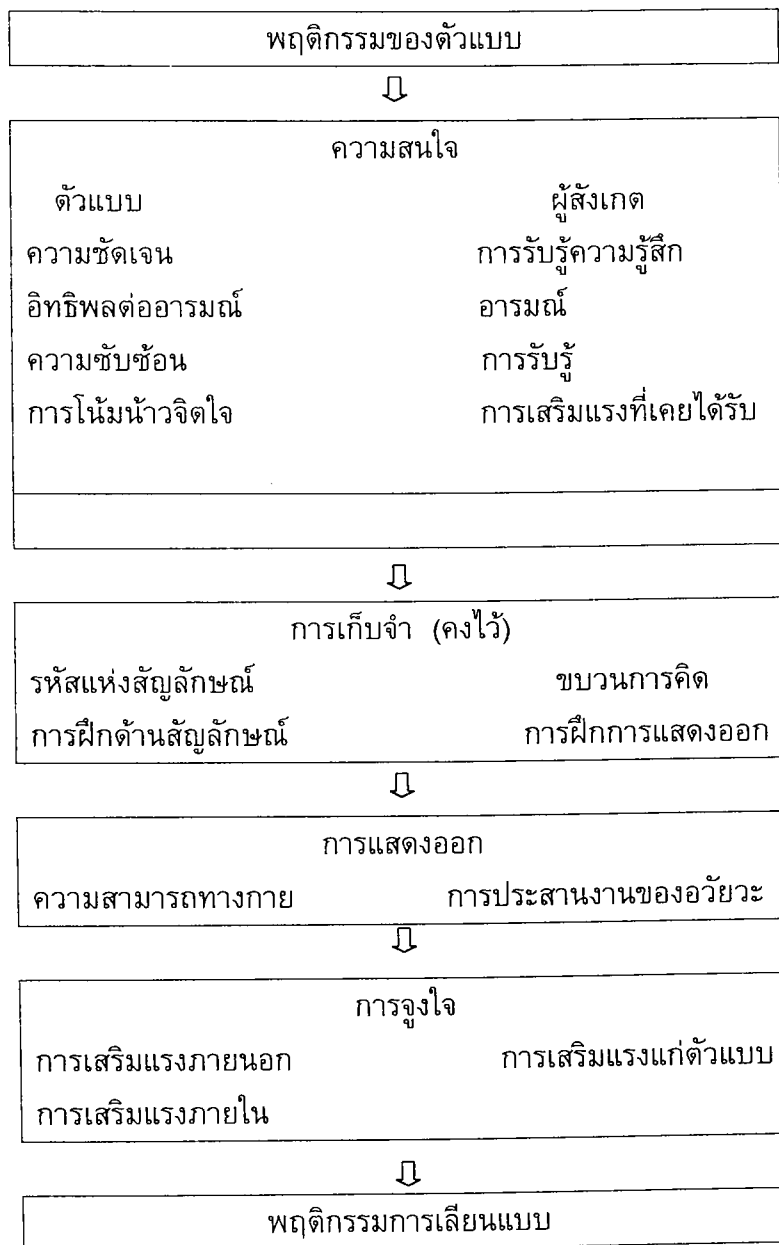
ในปัจจุบันมีข้อมูลแสดงว่าการเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ ๆ ของมนุษย์เกิดจากกระบวนการสังเกตตัวแบบ ซึ่งผู้เรียนค่อย ๆ ปรับพฤติกรรมของตนตามที่ได้สังเกตเห็นทีละขั้นตอนจนพบแบบแผนที่เหมาะสมที่สุด

4. การจูงใจ (Motivational Process) ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ได้เรียนรู้มากับการแสดงออก เพราะในชีวิตจริงบุคคลไม่สามารถจะกระทำตามแม่แบบได้ทั้งหมด บุคคลจึงเลือกที่จะกระทำตามแม่แบบเมื่อการกระทำนั้นก่อให้เกิดผลดีมากกว่าพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดผลเสีย การประเมินคุณค่าของพฤติกรรมของแม่แบบโดยผู้สังเกตเป็นไปในรูปของการรับเอาสิ่งที่ตนเอาใจและไม่ยอมรับสิ่งที่ตนไม่เห็นด้วย

กระบวนการนี้มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้โดยการสังเกตเป็นอย่างมาก การเห็นตัวแบบมีพฤติกรรมเหมาะสมและได้รับผลตอบแทนที่ดีจากพฤติกรรมนั้น จะก่อให้เกิดการเลียนแบบ รวมทั้งพฤติกรรมที่ทำซ้ำแล้วซ้ำอีกและพยายามปรับปรุงข้อบกพร่องจนได้รับรางวัลเป็นการตอบแทน ก็จะช่วยให้เกิดการเลียนแบบในสังคมส่วนใหญ่ด้วย

สถานการณ์ของการเรียนรู้ด้วยการสังเกตหรือการเรียนรู้จากตัวแบบ ต้องประกอบด้วยองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องทั้งหลายดังกล่าวมาแล้ว พฤติกรรมการเลียนแบบที่สมบูรณ์ จะเกิดขึ้นได้ด้วยการจัดวางรูปแบบ องค์ประกอบการเรียนรู้จากตัวแบบอย่างเหมาะสม โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจตัวแบบอย่างแท้จริง จนสามารถจดจำและสร้างสัญลักษณ์แทนพฤติกรรมของตัวแบบได้ และประกอบกับการจูงใจอย่างเหมาะสมและเพียงพอจะทำให้ผู้การเรียนรู้โดยการสังเกตทั้ง

4 ประการ เขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 องค์ประกอบของการเรียนรู้ด้วยการสังเกตตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ แบนดูรา (Bandura. 1977 : 23)

1.1.4 แม่แบบที่มีประสิทธิภาพ

ประสาท อิศรปริดา (2538:284) ได้กล่าวถึงแม่แบบที่มีประสิทธิภาพไว้ว่าองค์ประกอบในกระบวนการเรียนรู้ประการหนึ่ง คือ ประสิทธิภาพของแม่แบบ แม่แบบบางอย่างทำให้ผู้เรียนใส่ใจมาก แม่แบบบางอย่างมีประสิทธิภาพต่อความใส่ใจของผู้เรียนน้อย ลักษณะของแม่แบบที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่ ความมีเกียรติ ความน่าเชื่อถือ มีลักษณะนิสัยใจคอที่กลุ่มยอมรับและมีคุณลักษณะที่เป็นแบบอย่างซึ่งผู้สังเกตใฝ่ฝันจะเป็นเช่นนั้น สำหรับวิธีการคัดเลือกแม่แบบที่มีประสิทธิภาพนั้น มีดังนี้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ 2536 : 53)

1. แม่แบบที่คัดเลือกจะต้องมีชื่อเสียง มีความน่าเชื่อถือ เป็นตัวอย่างที่ดีเหมาะสม และสอดคล้องกับเป้าประสงค์ ซึ่งจะทำให้ผู้เลียนแบบมั่นใจที่จะเลียนแบบนั้นมากยิ่งขึ้น
2. แม่แบบและผู้เลียนแบบหรือผู้สังเกตต้องมีลักษณะใกล้เคียงกัน เช่น อายุอยู่ในวัยเดียวกัน เป็นเพื่อนกัน
3. ลักษณะของกิจกรรมที่เลียนแบบ ควรจะเป็นกิจกรรมที่ประกอบด้วยพฤติกรรมที่ไม่สลับซับซ้อน เพราะจะทำให้เกิดการเลียนแบบได้ง่ายขึ้น

นอกจากนี้ ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของการเสนอแม่แบบ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2536 : 255 – 256; อ้างอิงจาก Perry and Furukawa. 1986) มีดังนี้

1. แม่แบบควรจะมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับผู้สังเกตทั้งในด้าน เพศ เชื้อชาติ และทัศนคติ ซึ่งการที่แม่แบบมีลักษณะคล้ายคลึงกับผู้สังเกตนั้นจะทำให้ผู้สังเกตมั่นใจได้แน่ว่ามีพฤติกรรมที่แม่แบบแสดงออกนั้นเหมาะสม และสามารถทำได้เพราะบุคคลนั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกับตน ซึ่งจะทำให้เขาเกิดความรู้สึกว่าเขาเองก็น่าจะทำได้เช่นกัน
2. แม่แบบควรจะเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงในสายตาของผู้สังเกต แต่ถ้ามีชื่อเสียงมากเกินไปก็ทำให้เขามีความรู้สึกว่าพฤติกรรมที่แม่แบบกระทำนั้น เป็นสิ่งที่ไม่น่าจะเป็นจริงสำหรับเขาได้
3. ระดับความสามารถของตัวแบบนั้น ควรจะมีระดับที่ใกล้เคียงกับผู้สังเกตเพราะถ้าใช้แม่แบบที่มีความสามารถสูงมาก ก็จะทำให้ผู้สังเกตคิดว่าเขาไม่น่าจะทำตามได้
4. แม่แบบนั้นควรจะมีลักษณะที่เป็นกันเองและอบอุ่น
5. แม่แบบเมื่อแสดงพฤติกรรมแล้วได้รับการเสริมสร้างแรง จะทำให้ได้รับความสนใจจากผู้สังเกตมากขึ้น

1.1.5 อิทธิพลของแม่แบบที่มีต่อผู้สังเกต

แบบดูรา (Bandura. 1977 . 41 – 45) สรุปถึงอิทธิพลของแม่แบบที่มีต่อผู้สังเกตดังนี้คือ

1. การสร้างพฤติกรรมใหม่ เมื่อผู้สังเกตได้เห็นการกระทำของแม่แบบ ซึ่งเป็นการกระทำที่ผู้สังเกตไม่เคยพบเห็นมาก่อน ผู้สังเกตจะรวบรวมรูปแบบของการกระทำใหม่ไว้ในรูปของสัญลักษณ์ และถ่ายทอดออกมาเป็นพฤติกรรมใหม่

2. การสร้างกฎเกณฑ์หรือหลักการใหม่ จะเกิดขึ้นในสภาพที่ผู้สังเกตเห็นการกระทำของแม่แบบในลักษณะต่าง ๆ เช่น การตัดสินใจ รูปแบบทางภาษา เป็นต้น จากนั้นผู้สังเกตจะทดสอบการกระทำตามแม่แบบลักษณะต่าง ๆ และถ้าการตอบสนองส่งผลทางบวก ผู้สังเกตจะรวบรวมรูปแบบลักษณะของแม่แบบในรูปต่าง ๆ แล้วนำมาสร้างเป็นกฎเกณฑ์ใหม่หรือหลักการใหม่

3. การสอนความคิดและพฤติกรรมสร้างสรรค์ การมีแบบจะช่วยสนับสนุนการพัฒนาเชิงสร้างสรรค์ เพราะเมื่อมนุษย์เห็นแบบแผนการกระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง มนุษย์อาจใช้ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ประกอบการกระทำของแม่แบบมาพัฒนาเป็นความคิดหรือพฤติกรรมใหม่ขึ้นมา อย่างไรก็ตามยังมีข้อจำกัดสำหรับแม่แบบเชิงสร้างสรรค์ ถ้าแม่แบบนี้มีประสิทธิภาพไม่เพียงพอหรือผู้สังเกตมีทักษะจำกัดพฤติกรรมสร้างสรรค์จะไม่มีอิทธิพลเพียงพอต่อการกระทำตามของผู้สังเกต

4. การยับยั้งการกระทำและการลดความหวั่นเกรง ที่จะกระทำการที่ได้เห็นแม่แบบถูกลงโทษ ผู้สังเกตมีแนวโน้มที่จะไม่กระทำตามแม่แบบนี้ และในทำนองเดียวกันถ้าได้เห็นแม่แบบทำพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องและถูกห้ามปรามแล้วไม่มีผลกระทบใด ๆ ตามมา ผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะกระทำตามแม่แบบ

5. การส่งเสริมการกระทำ การมีแบบจะมีอิทธิพลต่อการส่งเสริมการกระทำทั้งที่เป็นทางบวกและทางลบ ถ้าผู้สังเกตได้เห็นแม่แบบแสดงพฤติกรรมหนึ่งและได้รับรางวัล ผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะกระทำตามมากขึ้น ในทำนองเดียวกันถ้าผู้สังเกตได้เห็นแม่แบบที่แสดงความก้าวร้าวและได้รับการยกย่องว่าเป็นสิ่งดี ผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะกระทำตามมากขึ้น ดังนั้นการเสนอแม่แบบในสังคมจำเป็นต้องมีความระมัดระวังอย่างยิ่ง เพราะอาจจะมีผลต่อการเพิ่มพฤติกรรมทางลบได้

6. ทางด้านอารมณ์ การมีแม่แบบนอกจากจะส่งผลต่อการกระทำแล้ว ยังมีผลต่ออารมณ์ของผู้สังเกตให้รุนแรงเพิ่มขึ้นและกระตุ้นให้เกิดอารมณ์คล้ายตามไปด้วย

7. การเอื้ออำนวยในเกิดการกระทำตามแม่แบบ การกระทำใดที่คนให้คุณค่าและมีความชื่นชอบอยู่เสมอ การกระทำของแม่แบบนั้นก็ทำให้ผู้สังเกตกระทำได้โดยรวดเร็วและกระทำตามได้ง่าย นอกจากนี้เมื่อคนสามารถกระทำตามแม่แบบได้เร็วจะทำให้เกิดการแผ่ขยายจากสังคมหนึ่งได้โดยเร็วด้วย ดังจะเห็นได้ว่าการมีแบบนอกจากจะทำให้ผู้สังเกตมีความเปลี่ยนแปลงภายในตนเองแล้วยังทำให้สังคมนั้น ๆ มีการเปลี่ยนแปลงอีกด้วย

1.1.6 วิธีการให้ตัวแบบ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 61 – 69) กล่าวว่าวิธีการให้ตัวแบบโดยเสนอตัวแบบที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เพื่อให้ผู้สังเกตได้สังเกตพฤติกรรมตลอดทั้งกิจกรรมต่าง ๆ ของตัวแบบ ผลจากการสังเกตจะทำให้บุคคลนั้นเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบหรือเกิดพฤติกรรมใหม่ ๆ ที่พึงประสงค์

วิธีการให้ตัวแบบอย่างมีประสิทธิภาพ จะต้องพิจารณาองค์ประกอบ ต่อไปนี้

1. การคัดเลือกตัวแบบ

1.1 ตัวแบบจะต้องมีชื่อเสียง มีความน่าเชื่อถือ และเป็นตัวแบบที่ได้รับการคัดเลือกแล้วว่าเป็นตัวอย่างที่ดี เหมาะสม และสอดคล้องกับเป้าประสงค์ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เลียนแบบมั่นใจที่จะเลียนแบบตัวแบบนั้นมากขึ้น

1.2 ตัวแบบและผู้เลียนแบบควรจะสามารถคล้อยตามกัน หรือมีลักษณะหรือคุณสมบัติร่วมกัน ซึ่งจะช่วยให้เกิดความสนใจของผู้สังเกตและจะช่วยให้ประสิทธิภาพของการเลียนแบบสูงขึ้น เช่น อยู่ในวัยเดียวกัน เป็นเพื่อนกัน เป็นต้น

1.3 ลักษณะของกิจกรรมที่เลียนแบบควรจะเป็นกิจกรรมที่ประกอบด้วยพฤติกรรมที่ไม่สลับซับซ้อน จะทำให้การเลียนแบบเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว และดึงดูดความสนใจของผู้สังเกตได้เป็นอย่างดี

2. การเสนอตัวแบบ มีวิธีการดังต่อไปนี้

2.1 เสนอตัวแบบควบคู่กับการเสริมแรง โดยจะต้องให้แรงเสริมแก่ตัวแบบและแก่ผู้สังเกตเมื่อสามารถแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้เช่นเดียวกับตัวแบบหรือเกิดพฤติกรรมใหม่ๆ อย่างเหมาะสม

2.2 เสนอตัวแบบควบคู่กับสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่าง โดยสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่างจะทำหน้าที่เป็นสัญญาณบอกให้ผู้สังเกตรู้ว่าถ้าแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วจะได้รับการเสริมแรง สิ่งเร้าประเภทนี้ควรเสนอควบคู่กับการเสริมแรงจะทำให้การเลียนแบบเกิดขึ้นอย่างคงทนถาวรและมีประสิทธิภาพ

2.3 เสนอตัวแบบควบคู่กับสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่าง การเสริมแรงทางบวกและการให้ข้อมูลย้อนกลับ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2528 : 408) กล่าวถึงหลักการที่จะใช้ตัวแบบในการเสริมสร้างพฤติกรรมให้มีประสิทธิภาพดังนี้คือ ต้องกำหนดพฤติกรรมที่ต้องให้ตัวแบบแสดงเพื่อให้บุคคลสังเกต และเลียนแบบให้ชัดเจน ซึ่งความชัดเจนของพฤติกรรมนั้นต้องหมายถึงการสังเกตเห็น วัดได้โดยใช้คนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปและพฤติกรรมที่ตัวแบบแสดงนั้นจะต้องอยู่ในระดับความสามารถที่จะกระทำได้ มิฉะนั้นจะก่อให้เกิดความคับข้องใจในการเรียนรู้ ผู้สังเกตจะต้องสังเกตพฤติกรรมมาของตัวแบบอย่างตั้งใจ เมื่อผู้สังเกตเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบได้ถูกต้องหรือใกล้เคียงแล้วควรให้แรงเสริมทันที ผู้ดำเนินโปรแกรมจะต้องไม่ควบคุมความสนใจของผู้สังเกตด้วยวิธีการรุนแรงเช่นตีหรือดุด่า

1.1.7 การเห็นผลตอบแทนที่ตัวแบบได้รับ

แบนดูรา (Bandura. 1977 : 117 – 121) ได้สรุปเกี่ยวกับการเสริมสร้างแรงจูงใจแบบไว้วางใจ ในชีวิตประจำวันคนต้องสังเกตเห็นการกระทำและผลที่เกิดจากการกระทำของบุคคลอื่น ซึ่งมีทั้งผลกรรมที่เป็นรางวัล การลงโทษและไม่สนใจใยดี คนจึงได้รับประโยชน์จากการเรียนรู้วิธีการที่นำมาซึ่งความสำเร็จ และวิธีการที่จะก่อให้เกิดความผิดพลาดจากบุคคลอื่น พอ ๆ กับการเรียนรู้จากการประสบการณตรง การได้เห็นผลจากการกระทำของบุคคลอื่น สามารถ

ทำให้บุคคลเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้เช่นเดียวกับการกระทำของบุคคลอื่นทำให้แนวโน้มในการกระทำพฤติกรรมนั้นลดต่ำลง

บุคคลอาจได้เห็นตัวอย่างมาก่อนว่าพฤติกรรมของตัวแบบถูกลงโทษ ทางวาจาหรือร่างกายจากบุคคลอื่นและตัวแบบที่แสดงการกระทำที่เป็นการลงโทษตัวเองจากการที่มีพฤติกรรมที่บกพร่อง ซึ่งการได้เห็นตัวแบบกระทำเช่นนั้นก็มีผลกระทบต่อบุคคลในการยับยั้งการกระทำในทำนองเดียวกันกับตัวแบบ การได้เห็นตัวแบบวิจารณ์การกระทำบางอย่างของตนว่าไม่สมควรที่จะให้รางวัลตัวเองจะมีผลในทางลดแนวโน้มที่จะให้รางวัลตัวเองของบุคคลเมื่อกระทำในลักษณะเดียวกัน (Bandura. 1977)

1.1.8 ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการให้ตัวแบบ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 69) กล่าวถึงข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการให้ตัวแบบดังนี้

1. ข้อดีของวิธีการให้ตัวแบบ

1.1 การให้ตัวแบบจะทำให้ความถี่ของพฤติกรรมเป้าหมายหรือพฤติกรรมที่พึงประสงค์ค่อย ๆ เกิดขึ้น ค่อย ๆ มีความถี่สูงขึ้น และจะคงทนถาวรยิ่งขึ้นเมื่อให้การเสริมแรงแก่อินทรีย์สามารถเลียนแบบหรือแสดงพฤติกรรมที่ถึงประสงค์ได้เช่นเดียวกับตัวแบบหรือเกิดพฤติกรรมใหม่ ๆ ได้อย่างเหมาะสม

1.2 การให้ตัวแบบจะทำให้ผู้สังเกตหรือผู้เลียนแบบเกิดพฤติกรรมใหม่ที่ไม่เคยเกิดมาก่อน

1.3 การให้ตัวแบบจะช่วยเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ หรือระงับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของผู้สังเกตหรือผู้เลียนแบบ

1.4 การให้ตัวแบบช่วยเอื้ออำนวยให้พฤติกรรมของผู้สังเกตหรือผู้ที่จะเลียนแบบที่เคยเรียนรู้มาก่อนแล้วให้มีแนวโน้มที่จะแสดงออก

2. ข้อจำกัดของวิธีการให้ตัวแบบ

2.1 หากใช้การให้ตัวแบบอย่างเดียวในการสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่ การเกิดพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์อาจจะได้ช้า ด้วยเหตุนี้ควรใช้การให้ตัวแบบควบคู่กับการเสริมแรงทางบวก การให้ข้อมูลย้อนกลับและสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่างเพื่อให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่ต้องการจะสร้างหรือสอนนั้นเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

2.2 การคัดเลือกตัวแบบ ตลอดทั้งกิจกรรมที่จะให้เลียนแบบผู้คัดเลือกแบบและกิจกรรมที่จะให้เลียนแบบจะต้องตระหนักถึงความสำคัญของเรื่องดังกล่าวนี้เพราะมิฉะนั้นจะทำให้เสียเวลาในการทดลองโดยไร้ประโยชน์

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แบนดูรา รอส และรอส (Bandura, Ross and Ross. 1963 : 3) ได้ศึกษาผลการใช้แม่แบบต่อการเลียนแบบพฤติกรรมก้าวร้าวโดยจัดแม่แบบเป็น 3 ลักษณะคือ แม่แบบที่เป็นจริง แม่แบบที่เป็นภาพยนตร์แสดงด้วยคนจริง และแม่แบบที่เป็นภาพยนตร์การ์ตูน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กก่อนวัยเรียน ผลการทดลองพบว่า เด็กที่ได้ดูแบบที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวจะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวตามแม่แบบนั้นและแม่แบบที่เป็นภาพยนตร์ มีผลต่อพฤติกรรมของผู้สังเกตัดเทียบกับแม่แบบที่มีชีวิต

ซิมเมอร์มัน และเจฟเฟ (Zimmerman and Jaffe. 1977 : 773 – 778) ได้ศึกษาลักษณะของแม่แบบที่ผลต่อความสามารถในการเรียนของเด็กอายุ 6 – 8 ปี โดยให้เด็กสังเกตแม่แบบ ซึ่งแสดงการจัดจำแนกประเภทของภาพจากบัตรภาพ 12 ภาพ จำนวน 4 ชุด โดยกลุ่มที่ 1 ดูผลการจัดภาพของแม่แบบ กลุ่มที่ 2 ดูวิธีการจัดของแม่แบบและกลุ่มที่ 3 แม่แบบแสดงวิธีการจัดอย่างละเอียด ผลการศึกษาพบว่า เด็กกลุ่มที่ 3 มีความสามารถในการเรียนจากการจัดภาพสูงกว่ากลุ่มที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

โอ คอร์เนอร์ (O'Connor. 1969 : 15 – 22) ได้ศึกษาการปรับพฤติกรรมของเด็กที่แยกตนเอง ผลปรากฏว่าการใช้ตัวแบบในรูปสัญลักษณ์ทำให้เด็กเปลี่ยนแปลงเป็นคนที่ไม่แยกตัวเองได้รวดเร็วกว่ากระบวนการแต่งพฤติกรรมของครูในชั้นเรียน

ดัลตัน ซันเบลด์ และฮิลเบ็ต (Dalton, Sunblad and Hylbett. 1973 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการฝึกความเข้าใจอย่างลึกซึ้งโดยวิธีการให้ตัวแบบเปรียบเทียบกับวิธีอ่านปรากฏว่าผู้รับการทดลองที่ฝึกโดยการให้ตัวแบบสามารถตอบสนองที่สื่อถึงความเข้าใจอย่างลึกซึ้งได้ในระดับที่สูงกว่ากลุ่มที่ใช้การอ่าน และกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พอช และคนอื่น ๆ (พ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 65 ; อ้างอิงจาก Poch and others. 1981) ได้ศึกษาการสอนพฤติกรรมการป้องกันตนเอง โดยการใช้ตัวแบบ กลุ่มตัวอย่างเป็น เด็กหญิง 1 คน เด็กชาย 2 คน อายุระหว่าง 3 – 5 ปี ตัวแบบเป็นชาย 2 คน อายุ 20 ปี และ 35 ปี แสดงแบบเป็นผู้ลักพาตัวคนหนึ่ง และเป็นนักเรียนคนหนึ่ง ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการป้องกันตัวอย่างเหมาะสม ดอนหลังแม่ไม่ได้ฝึกอีก พฤติกรรมดังกล่าวก็ยังคงอยู่ สอดคล้องกับอีเกลและคนอื่น ๆ (พ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 65 – 67 ; อ้างอิงมาจาก Egel and others. 1981) ซึ่งศึกษาการใช้ตัวแบบที่เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน และอยู่ในวัยเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นเด็กออทิสติก (Autistic) จำนวน 4 คน เป็น ชาย 2 คน และหญิง 2 คน อายุระหว่าง 5 ปี ถึง 7 ปี 9 เดือน ตัวแบบเป็นนักเรียนระดับเซเวนปีญญาปกติ อายุระหว่าง 6 – 9 ปี เป็นชาย 3 คน หญิง 1 คน ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมชั้นกับกลุ่มตัวอย่าง กิจกรรมที่จะให้กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนเลียนแบบแตกต่างกัน ตัวแบบจึงแสดงพฤติกรรมเป้าหมายแตกต่างกันตามชนิดของกิจกรรมที่กำหนด สำหรับ

กลุ่มตัวอย่างแต่ละคน ผลการศึกษาพบว่าการใช้ตัวแบบที่อยู่ในวัยเดียวกัน เพศเดียวกัน อายุไล่เลี่ยกันทำให้การเลียนแบบพฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพสูง

จากงานวิจัยในต่างประเทศ สรุปได้ว่า การใช้เทคนิคแม่แบบสามารถนำมาใช้ในการปรับพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ได้แก่ พฤติกรรมก้าวร้าว ความสามารถในการเรียนรู้ พฤติกรรมการแยกตนเองของเด็ก การฝึกความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง และพฤติกรรมการป้องกันตนเอง

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ได้มีผู้นำเทคนิคแม่แบบมาใช้ศึกษาค้นคว้าดังนี้

ศรินยา ชัยเพียรเจริญกิจ (2530 : 42) ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแบบที่มีต่อการประหยัดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชลกันยานุกูล จังหวัดชลบุรี กลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน สุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน โดยกลุ่มทดลองสอนโดยใช้เทคนิคแม่แบบ กลุ่มควบคุมใช้การสอนแบบปกติ หลังการทดลองพบว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีการประหยัดสูงขึ้นกว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการสอนโดยใช้เทคนิคแม่แบบทำให้นักเรียนมีการประหยัดสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วีระ อุสาหะ (2534 : 66 – 69) ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อมารยาทในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสรรพวิทยวิทยา จังหวัดชัยนาท ปีการศึกษา 2535 กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 8 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคแม่แบบ และการให้ข้อเสนอแนะมารยาทในชั้นเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคแม่แบบ มีการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับมารยาทในชั้นเรียนดีขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยให้ข้อเสนอแนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 วินัยในตนเองด้านความรู้สึกรับผิดชอบสูงขึ้นที่ระดับ .01 แต่ผลการวิเคราะห์พบว่ากลุ่มทดลองมีการพัฒนาตนเองด้านความรู้สึกรับผิดชอบสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญสถิติที่ระดับ .01

กษมา จันทรแต่งผล (2535 : 66) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบกับชุดพัฒนาความขยันหมั่นเพียร ที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภช ลังกาเจียง กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเรื่องความขยันหมั่นเพียรในการเรียนมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนเพิ่มขึ้นกว่ากลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดพัฒนาความขยันหมั่นเพียร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เสาวคนธ์ ศรีติลล (2537 : 63) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคุมกับการเสริมแรงที่มีต่อการอ่านคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านราษฎรดำเนิน อำเภอหนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคุมกับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องและแบบเว้นระยะ มีคะแนนการอ่านคำควบกล้ำสูงขึ้นมากกว่ากลุ่มทดลองที่ใช้เทคนิคแม่แบบควบคุมการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เตือนใจ รงค์โสภณ (2537 : 74) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคุมกับการเสริมแรงที่มีต่อสุขภาพส่วนบุคคลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านด่าปิล อำเภอท่ง จังหวัดสุรินทร์ กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 24 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 12 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคุมกับการเสริมแรงเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคุมกับการเสริมแรงเป็นรายบุคคล มีคะแนนสุขภาพส่วนบุคคลสูงขึ้นแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

น้ำอ้อย แสงกระจ่าง (2540 : 61) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคุมกับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องและการเสริมแรงแบบเว้นระยะ เพื่อพัฒนาความสามารถในการรำและทัศนคติที่มีต่อวิชาดนตรี – นาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดสุวรรณาราม เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคุมกับการเสริมแรงแบบต่อเนื่องและนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคุมกับการเสริมแรงแบบเว้นระยะมีทัศนคติต่อวิชาดนตรี – นาฏศิลป์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติคือสามารถนำมาใช้พัฒนาความสามารถในการรำและทัศนคติที่มีต่อวิชาดนตรี – นาฏศิลป์และการใช้เทคนิคแม่แบบควบคุมกับการเสริมแรงแบบเว้นระยะ สามารถนำมาใช้พัฒนาความสามารถในการรำได้ดีกว่าใช้เทคนิคแม่แบบควบคุมกับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง

บงกชรัตน์ สุทธิบังข (2542:52) ได้ศึกษาผลของเทคนิคแม่แบบที่มีต่อพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และการสอนปกติ มีพฤติกรรมการร้องเพลงไม่แตกต่างกัน

ปิยะธิดา เกษสุวรรณ (2542 : 52) ได้ศึกษาผลของการใช้แม่แบบเพื่อนชายและแม่แบบเพื่อนหญิงเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์ของนักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดเกาะสุวรรณาราม เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชายที่ได้รับการใช้แม่แบบเพื่อนชายกับนักเรียนชายที่ได้รับการใช้แม่แบบเพื่อนหญิงมีทัศนคติต่อการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์โดยส่วนรวมดีขึ้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนทางด้านความรู้สึก การได้รับการใช้แม่แบบเพื่อนชาย กับแม่แบบเพื่อนหญิงที่ดีขึ้นแตกต่างกันน้อยมากจนไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากงานวิจัยในต่างประเทศและในประเทศ จะเห็นว่ามีผู้นำแม่แบบไปใช้เพื่อพัฒนา ลักษณะต่าง ๆ อย่างแพร่หลาย เช่น ทักษะคิด ความสามารถในการเรียน การประหยัด นอกจากนี้ยังนำแม่แบบไปใช้เพื่อลดพฤติกรรมบางอย่างเช่น ความวิตกกังวล ความก้าวร้าว พฤติกรรมที่เกิดขึ้นมีความคงทน จริยธรรม ความซื่อสัตย์ วินัยในเอง ความรับผิดชอบ ความก้าวร้าว การอ่านคำควบกล้ำ และสุขภาพส่วนบุคคล สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านโนนแดง อำเภวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

2.1 ความหมายของการอ่าน

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการอ่านทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ได้ให้ความหมายและอธิบายความหมายของการอ่านไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

ประเทิน มหาจันทร์ (2530 : 13) ให้ความหมายของการอ่านว่า เป็นกระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่มีการจดบันทึกไว้ การอ่านที่แท้จริงผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน ซึ่งจะต้องอาศัยประสบการณ์เดิมเป็นพื้นฐานด้วย

บันลือ พฤกษ์วัน (2532 : 2) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

1. การอ่านเป็นการแปลสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูดโดยการผสมเสียง เพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูด การอ่านแบบนี้มุ่งให้สะกดตัวผสมคำอ่านเป็นคำ ๆ ไม่สามารถใช้สื่อความโดยการฟังได้ทันที เป็นการอ่านเพื่อการอ่านออก มุ่งให้อ่านหนังสือได้แตกฉานเท่านั้น

2. การอ่านเป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษร ออกเสียงเป็นคำหรือประโยค ทำให้เข้าใจความหมายในการสื่อความโดยการอ่านหรือฟังผู้อ่านแล้วรู้เรื่องราว เรียกว่า อ่านได้ ซึ่งมุ่งให้อ่านแล้วรู้เรื่องของสิ่งอ่าน

3. การอ่านเป็นการสื่อความหมายที่จะถ่ายทอดความจริง ความรู้จากผู้อื่น (ผู้สื่อ) ถึงผู้อ่าน การอ่านลักษณะนี้เรียกว่า อ่านเป็น ผู้อ่านยอมเข้าใจถึงความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน โดยอ่านแล้วสามารถประเมินผลของสิ่งที่อ่านด้วย

4. การอ่านเป็นการพัฒนาความคิด โดยที่ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น ใช้การสังเกตจำรูปคำ ใช้สติปัญญาและประสบการณ์เดิมในการแปลความหรือถอดความให้เกิดความเข้าใจในเรื่องราวที่อ่านได้ดี โดยวิธีอ่านแบบนี้จะต้องดำเนินการเป็นขั้นตอนและต่อเนื่อง (กระบวนการ) อาจต้องใช้ความหมายของการอ่านจากข้อ 1 ข้อ 2 และ ข้อ 3 (หรือไม่จำเป็นต้องครบทั้ง 3 ความหมายก็ได้) แล้วสามารถเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านแล้วนำผลของสิ่งที่ได้จากการอ่านมาเป็นแนวปฏิบัติได้ เราเรียกว่าอ่านเป็น

กูดแมน (Goodman. 1970 : 5, 9, 11) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่าการอ่านเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อนเพราะผู้อ่านต้องพยายามสร้างความหมายขึ้นจากตัวอักษร การอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องคิดอยู่ตลอดเวลา ผู้อ่านจะต้องอาศัยการสังเกตจากสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏ

อยู่ในข้อความ เพื่อให้เป็นเครื่องมือช่วยในการให้ความหมายที่เหมาะสมที่สุดจากข้อความเหล่านั้น

ริเลย์ (Riley. 1975 : 198 – 200) กล่าวว่า การอ่านคือเครื่องมือพื้นฐานในการเรียนรู้ระดับสูง การที่นักเรียนจะเรียนวิชาต่าง ๆ ให้ทันและให้ได้ดั่งนั้น นักเรียนจะต้องมีทักษะในการอ่านเป็นอย่างดี สามารถปรับระบบการอ่านให้ทันบทเรียนและวัสดุที่ใช้ประกอบการเรียนมีจำนวนมาก นั่นคือนักเรียนต้องมีความสามารถในการเลือกความคิดและหลักการสำคัญ ๆ จากเรื่องที่อ่านได้ และสามารถลำดับเหตุการณ์โต้แย้ง และให้เหตุผลต่าง ๆ ไปอีกด้วย

เดอชองค์ (Dechant. 1982 : 5) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการสื่อสารระหว่างผู้อ่านกับความคิดที่ได้จากการอ่าน ซึ่งรวมถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านผู้เขียนจะมีบทบาทในการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นตัวอักษร ถ้าไม่มีผู้อ่านการเขียนก็ไม่มี ความหมาย ดังนั้น เขาจึงสรุปคำจำกัดความของการอ่านว่าเป็นปฏิสัมพันธ์ในการถอดรหัสความหมายของคำจากผู้เขียนให้เข้าถึงจิตใจของผู้อ่านได้

จากความหมายของการอ่านที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การอ่านหมายถึงกระบวนการแปลอักษรออกมาเป็นความคิด น้ำเสียงหรือคำพูด เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการเรียนรู้ระดับที่สูงต่อไปเพื่อนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์

2.2 ความสำคัญของการอ่าน

ทวีป อภิสิทธิ์ (2526 : 53 – 54) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่านคือ การอ่านเป็นส่วนสำคัญของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ จะช่วยเสริมสร้างประสบการณ์จำลองเพิ่มเติมให้กับผู้อ่านยิ่งขึ้น จากข้อเท็จจริงนั้นพบว่า ตลอดช่วงชีวิตของเราและประสบการณ์ที่เกิดขึ้นโดยตรงกับตัวบุคคลอาจมีไม่มากนัก ผู้ใดอ่านมากผู้นั้นย่อมมีความรู้มากและประสบการณ์กว้างไกลเกิดความคิดที่จะนำไปสู่การปฏิบัติ และสร้างสรรค์สิ่งแปลกใหม่ที่ดีกว่าเดิมเพิ่มขึ้น

สุธีพร ปาละดี (2531 : 20) กล่าวว่า การอ่านมีความจำเป็นต่อชีวิตมนุษย์ในการติดต่อสื่อสารทำความเข้าใจ และแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ที่จำเป็นในการดำรงชีวิต ดังนั้นการสอนอ่านจึงเป็นทักษะที่สำคัญที่ครูผู้สอนจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

คลิฟฟอร์ด (Clifford. 1966:20) ได้กล่าวถึงประโยชน์การอ่านไว้ ดังนี้

1. ช่วยสร้างความพึงพอใจให้แก่ชีวิต
2. ช่วยในการพบปะสังสรรค์
3. พาผู้อ่านท่องเที่ยวไปในสถานที่ต่าง ๆ ที่ไม่สามารถไปได้ด้วยตัวเอง
4. ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
5. ทำให้เกิดความหมายใหม่ ๆ ขึ้นมา
6. ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน
7. ได้รู้เรื่องราวต่าง ๆ ที่ผู้เขียนได้บันทึกไว้

8. ช่วยในการแก้ปัญหาสังคม การเมือง เศรษฐกิจ และส่วนตัว
9. ให้ความรู้และทักษะเพื่อความก้าวหน้าในอาชีพการงาน
10. พัฒนาคุณค่าทางจริยธรรมและช่วยให้ผู้อ่านเกิดความมั่นใจในตัวเอง

จากความสำคัญของการอ่าน พอสรุปได้ว่า การอ่านเป็นส่วนสำคัญในการที่จะพัฒนามนุษย์ มนุษย์จะมีการติดต่อสื่อสารและแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ จากการอ่าน นอกจากนี้การอ่านยังช่วยในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ในสังคมของมนุษย์ด้วย

2.3 จุดมุ่งหมายของการอ่าน

จินตนา ไบกาชยี่ (2520 : 2 – 7) ได้เสนอว่า การอ่านของเด็กระดับประถมศึกษาควรมีจุดมุ่งหมายสำคัญ 3 ประการ คือ

1. ให้อ่านได้ หมายถึง การพัฒนาทักษะการอ่านของเด็กตั้งแต่เริ่มต้นการอ่าน พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ อ่านคำ กลุ่มคำที่คุ้นเคยและไม่คุ้นเคย
2. อ่านเพื่อใช้เป็นเครื่องมือหาความรู้ หมายถึง ความสามารถในการอ่านที่นักเรียนเอาไปใช้ในการหาความรู้อื่น ๆ
3. อ่านเพื่อความสนุกสนานบันเทิงใจ หมายถึง นักเรียนรู้จักใช้การอ่านเพื่อความบันเทิงสนุกสนานเป็นการพักผ่อนหย่อนใจอย่างหนึ่ง

ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ของการอ่านคือ นักเรียนสามารถใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหา และสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน (หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2544 : 12)

มิลเลอร์ (Miller. 1972 : 15) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 6 ประการ คือ

1. อ่านเพื่อจับใจความคร่าว ๆ
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
3. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียดและจับใจความสำคัญทั่วไป
4. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้
5. อ่านเพื่อวิจารณ์ตามข้อความที่อ่าน
6. อ่านเพื่อการวิเคราะห์ข้อความหรือแนวความคิดในเรื่องที่อ่าน

จากจุดมุ่งหมายของการอ่าน พอสรุปได้ว่า การอ่านเป็นการพัฒนาทักษะ ใช้เป็นเครื่องมือในการหาความรู้ อ่านเพื่อให้เข้าใจ สามารถจับใจความสำคัญของเนื้อหาที่อ่านได้ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป

2.4 ประเภทของการอ่าน

ในการอ่านเราแยกประเภทของการอ่านได้ 2 ประเภท คือ (วาสนา เกตุภาค. 2521 : 1 – 2)

1. การอ่านออกเสียง คือ การว่าตามตัวหนังสือพิมพ์ให้ผู้อื่นฟัง ผู้อ่านจะต้องอ่านได้ชัดเจนถูกต้องตามหลักภาษาและความนิยม

2. การอ่านในใจ คือ การทำความเข้าใจกับตัวอักษรเป็นการอ่านเพื่อตัวผู้อ่านเอง ซึ่งจะได้รับประโยชน์มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความสามารถของตัวผู้อ่านแต่ละคน

ในทำนองเดียวกัน วิจิตรฯ แสงพลสิทธิ์ และคนอื่น ๆ (2522 : 135) ก็ได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ 2 ชนิดคือ

1. อ่านในใจ เป็นการอ่านเพื่อขวนขวายหาความรู้และความเพลิดเพลินให้แก่ตนเอง การอ่านประเภทนี้มุ่งฝึกอัตราเร็วและจับใจความสำคัญ ซึ่งเป็นการอ่านที่นับวันแต่จะมีความสำคัญเพิ่มขึ้น การอ่านประเภทนี้ไม่เพียงแต่อ่านออกได้เท่านั้น แต่จะต้องมีความสามารถในการสรุปความ แปลความ ขยายความ วิเคราะห์คำ วิเคราะห์ความหรือเนื้อหาและวิจารณ์เรื่องได้

2. การอ่านออกเสียง ได้แก่

2.1 อ่านออกเสียงแบบร้อยแก้ว เพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นรู้เรื่องและเข้าใจ

2.2 อ่านออกเสียงร้อยกรองประเภทต่าง ๆ เพื่อความไพเราะให้ผู้ฟังความซาบซึ้ง

จากประเภทของการอ่าน สรุปได้ว่า การอ่านมี 2 ประเภท คือ การอ่านในใจและการอ่านออกเสียง ซึ่งจะแตกต่างออกไปตามลักษณะของการอ่าน

2.5 กระบวนการอ่าน

ถนอมวงศ์ ล้ายอดมรรคผล (2526 : 529 – 532) กล่าวว่า การอ่านมีกระบวนการดังนี้

ขั้นแรก การรู้จักคำ กระบวนการอ่านเกิดขึ้นเมื่อผู้อ่านรับรู้ความหมายของถ้อยคำภาษาที่เขียนถ่ายทอดด้วยตัวอักษรได้เข้าใจตรงกัน ตามปกติเราไม่ได้อ่านคำ ๆ เดียว แต่อ่านเป็นวลี ประโยค ข้อความหรือเรื่องราว ดังนั้น เมื่ออ่านข้อความที่ยาวขึ้น หากรู้คำมากเท่าใดก็ยิ่งเข้าใจเรื่องราวมากขึ้นเท่านั้น ถึงแม้จะมีคำบางคำที่ไม่รู้จักมาก่อนคำที่รู้จักก็อาจจะช่วยให้เข้าใจความหมายของคำใหม่ได้

ขั้นที่สอง การเข้าใจความหมายของสาร สารคือความหมายที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อในการอ่านแต่ละคนจะเข้าใจความหมายไม่ตรงกันทีเดียว คำเดียวกันอาจมีความหมายเพียงนี้เดียวหรือหลายนัยสำหรับแต่ละคน การเข้าใจสารของแต่ละคนขึ้นอยู่กับการศึกษา ซึ่งแตกต่างหรือคล้ายคลึงกัน แล้วแต่ความรู้หรือประสบการณ์เกี่ยวกับคำ ประเภทหรือข้อความนั้น ๆ สำนักพิมพ์ก็มีส่วนช่วยให้เข้าใจสารได้ตรงหรือใกล้เคียงกับเจตนาของผู้เขียน ผู้อ่านจะต้องฝึกฝนการตีความจนสามารถจับความรู้สึก อารมณ์ และความคิด ตลอดจนเจตนาของผู้เขียนได้

ขั้นที่สาม การมีปฏิริยาต่อสาร ตามปกติเมื่อเราอ่านสิ่งใด เราย่อม “คิด” คล้อยตามหรือคัดค้านแยกแยะข้อมูลเปรียบเทียบความคิดต่าง ๆ ว่าส่วนใดเหมาะสมหรือตรงกับความหมายที่แท้จริงของเรื่องที่อ่าน ดังนั้นปฏิริยาต่อสารจึงมีทั้งอารมณ์และความคิด ผู้อ่านจะเป็นผู้พิจารณาญาณตัดสินสารนั้นได้ โดยใช้ประสบการณ์ชีวิตร่วมกับความรู้ความเข้าใจได้ เมื่อ

ไม่เข้าใจก็ตัดสินใจไม่ได้ว่าตอนใดสำคัญ ตอนใดเป็นความจริง ตอนใดเป็นความคิด จึงไม่สามารถสรุปความคิดและแก้ปัญหาใด ๆ ได้

ขั้นที่สี่ การรวบรวมความคิด เมื่อผู้อ่านทราบถึงกระบวนการคิดจากขั้นแรกถึงขั้นที่สามแล้วจนถึงขั้นที่สี่ เป็นขั้นตัดสินใจว่าอ่านแล้วเข้าใจเพียงใด เพราะความเข้าใจจะวัดได้โดยผู้อ่านสามารถสรุปความ รวบรวมความรู้ ความคิดจากสิ่งที่อ่านมาประสมประสานกับความรู้เดิมผู้อ่านจะเปรียบเทียบสิ่งเก่ากับสิ่งใหม่แล้วเลือกรับเฉพาะสิ่งที่ได้ความรู้ความคิดที่ประสานกันขั้นนี้ จะทำให้เกิดความเข้าใจใหม่ ๆ ขึ้น ทำให้ความรู้ความคิดเดิมได้รับการแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรืออาจเพิ่มพูนขึ้น ผู้อ่านจะเริ่มสนใจอะไรใหม่ ๆ มีความคิดใหม่ ๆ เกิดขึ้น แต่ถ้าวบรวมความคิดแล้วผู้อ่านยังไม่เข้าใจสิ่งที่อ่านอยู่ ก็แสดงว่าผู้อ่านยังขาดพื้นฐานข้อที่สองและสามอยู่ จำเป็นต้องพัฒนาทักษะพื้นฐานการอ่านให้มีมากขึ้น

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2528 : 8) กล่าวว่า หลักการอ่านเกี่ยวข้องกับกระบวนการอยู่ 2 กระบวนการคิด คือคิดตามว่าผู้เขียนพูดว่าอย่างไร และคิดตามว่าผู้เขียนหมายถึงอะไร ในกระบวนการการอ่านเวลาที่ใช้ในการคิดขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่างด้วยกัน เช่น ความสามารถในการอ่านของแต่ละคน โครงการทางประวัติศาสตร์โครงสร้างทางตรรกวิทยา ความคุ้นเคยในเนื้อหา และขอบข่ายของการอ้างอิง ตลอดจนมุ่งหมายของตัวผู้อ่านด้วย พร้อมกันนั้นยังได้ชี้ให้เห็นว่าวิธีสอนและเทคนิคการสอนอ่านนั้น ผู้สอนแต่ละคนอาจใช้วิธีการสอนต่างกันไป แต่อย่างไรก็ตามผู้สอนก็มักจะยึดถือหลักของการสอนตามกระบวนการที่จะทำให้ นักเรียนสามารถค้นพบแนวทางแห่งประสบการณ์ของตนเอง ในการที่จะหาเหตุผลของข้อความที่อ่านซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการที่รวมกันระหว่างการอ่านและการคิด

จากกระบวนการอ่าน สรุปได้ว่า เป็นกระบวนการที่จะทำให้ผู้อ่านสามารถค้นพบแนวทางประสบการณ์ของตนเอง เมื่อผู้อ่านรับรู้ความหมายของถ้อยคำ และทำการตีความโดยการคิด และสามารถรวบรวมความรู้ใหม่มาผสมผสานกับความรู้เดิม

2.6 การอ่านออกเสียง

กรรณิการ์ พวงเกษม (2535 : 68) ได้กล่าวว่า การอ่านออกเสียงนั้นมิใช่ทั้งอ่านข้อความที่เป็นความเรียง ซึ่งเรียกว่าร้อยแก้ว และอ่านข้อความที่มีคำสัมผัสคล้องจองซึ่งเรียกว่าอ่านบทร้อยกรอง การอ่านออกเสียงในระดับประถมศึกษา สิ่งที่สำคัญควรคำนึงถึงในการสอนคือ

1. อ่านชัดเจนฝึกอ่านออกเสียงพยางค์ทุกตัวให้ชัดเจน โดยเฉพาะการออกเสียงตัว ร ล และ คำควบกล้ำ ร ล ว เป็นต้น
2. อ่านถูกต้อง สามารถอ่านได้ถูกต้องตามอักขรวิธีของไทย ไม่อ่านตกหล่นหรือเพิ่มเติมขึ้นมา
3. อ่านคล่อง รู้จักการกวาดสายตาล่วงหน้าไปก่อน และออกเสียงตามภายหลัง เพื่อให้อ่านข้อความได้ต่อเนื่องไม่หยุดชะงัก

4. การเว้นจังหวะและวรรคตอนที่ถูกต้อง รู้จักการเน้นคำและแบ่งวรรคตอนหยุดออกเสียงในที่ควรหยุด ถ้าหยุดผิดที่จะทำให้ข้อความนั้นมีความผิดไปจากเดิม ควรฝึกให้นักเรียนมีตระวังให้มากในเรื่องนี้

5. น้ำเสียงแสดงอารมณ์ตามเนื้อเรื่อง เป็นคำพูดหรือบรรยาย

6. ท่าทางในการอ่าน เน้นการจับหนังสือที่ถูกต้อง การวางระยะห่างจากสายตา การมองผู้ฟัง และทำยืนทึ่งดงามน่าดู

2.7 จุดประสงค์ของการอ่านออกเสียง

หนังสือ พุทธกะวัน (2533 : 121) ได้กล่าวถึง จุดประสงค์ของการอ่านออกเสียงไว้ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาทักษะเบื้องต้นของการอ่านในใจ
2. เพื่อสื่อความหมายเรื่องราวที่อ่านไปยังผู้ฟังได้ดี
3. เพื่ออ่านแบบใช้เสียง และเน้นจังหวะให้เหมาะสมประกอบการอ่านด้วยความคล่องแคล่ว ถูกต้องและรวดเร็ว
4. เพื่อช่วยพัฒนาภาษาพูดของผู้อ่านให้ดีและสอดคล้องกับความนิยมของสังคมยิ่งขึ้น

5. ส่งเสริมบุคลิกภาพของผู้อ่าน ในการออกเสียง การวางกิริยา ท่าทางประกอบ

2.8 การสอนอ่านออกเสียง

หนังสือ พุทธกะวัน (2533 : 123) ได้กล่าวถึงการสอนอ่านออกเสียงไว้ ดังนี้

1. ใช้วิธีอ่านนำและอ่านตามจากบทเรียนที่ครูได้จัดเตรียมไว้ตามลำดับความยากง่าย คล้ายบันไดโดยใช้เสียงสระเป็นเกณฑ์ ใช้เวลาในการอ่านนำและอ่านตาม 2 – 3 จบ
2. ให้นักเรียนในชั้นช่วยกันสรุปเรื่องราวที่อ่านโดยครูช่วย
3. ฝึกทักษะสังเกตโดยเทียบประโยค เทียบบัตรคำ ในแผนภูมิอ่าน เช่น ตา ขา อา มา

4. เมื่อฝึกอ่านได้ 2 – 3 จบ เด็กจะจำคำแม่บท คือตา ไม่แม่นยำก่อนคำอื่น ๆ เพราะมีความถี่สูง เมื่อเขียนคำได้ เทียบแถบประโยคได้แล้ว ก็อาจเริ่มแจกคำ

5. หลังจากสลับโดยเกมหรือข้อร้อง แล้วก็อาจนำไปสู่การสอนแจกคำได้
6. ครูทำการตรวจสอบการอ่านแต่ละกลุ่มให้เพื่อน ๆ ฟัง แต่ละกลุ่มอาจได้รับมอบหมายงานไม่เหมือนกัน อาจมอบหมายตามความสามารถก็ได้ และในการตรวจสอบนี้ควรช่วยเหลือแก้ไขหรือให้ฝึกในกลุ่มใหม่ก็ได้

7. ครูควรตั้งคำถามให้นักเรียนช่วยกันหาคำตอบจากบทอ่านหรือแบบเรียน ส่วนการตรวจก็ใช้วิธีอ่านฟังเสียงตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับให้นักเรียนอ่านคำตอบ ของตนด้วย

8. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงครั้งละ 3 – 4 คน ทั้งเช้าและบ่าย ควรจัดให้อ่านในชั้นให้เพื่อนฟังเป็นประจำทุกวันในช่วยชั้นต้น (ม.1 – 2) การกำหนดสิ่งที่อ่านนั้นไม่จำเป็นต้อง

กำหนด เพียงแต่ให้เตรียมการอ่านมาจากบ้านในตอนที่เรามั่นใจว่าจะอ่านได้ มาอ่านให้เพื่อน ฟังเท่านั้น

9. ในการอ่านออกเสียงต้องไม่ลืมว่า การอ่านที่จะเป็นแบบอย่างของครูเป็นครั้งคราว จะช่วยเด็กได้มาก ในด้านการเว้นวรรคตอนการอ่านให้ถูกต้อง การออกเสียงอ่านให้เหมือนเสียงที่ใช้พูดจากัน ถ้าการอ่านออกเสียงของเด็กดีขึ้น การอ่านในใจของเขาย่อมดีขึ้นตามไปด้วย

10. การอ่านออกเสียงอาจฝึกควบคู่ไปกับการอ่านร้อยแก้วได้ เช่น ใช้วิธีอ่านนำ และอ่านตาม ให้อ่านพร้อมกัน ให้อ่านเป็นรายบุคคล การให้อ่านทำความเข้าใจเรื่องราวจากบทประพันธ์ เป็นต้น

11. การอ่านออกเสียง (ฟังเสียง) ในลักษณะอื่น ๆ อาจจัดและส่งเสริมได้หลายทางเพื่อส่งเสริมให้เด็กได้สนใจที่จะอ่านจากวัสดุหลายประเภท เช่น อ่านประเภทเชิฐชวนหรือขอความร่วมมือ ฝึกรายงาน หน้าชั้น ฝึกอ่านข่าวเหตุการณ์ต่าง ๆ ฝึกอ่านบทละครตามแนวที่ครูอาจสมมตินักเรียนเป็นตัวละคร จะช่วยสร้างความเข้าใจของผู้เรียนได้ดี

2.9 ลักษณะการออกเสียงผิด

ดาร์ณี ศักดิ์ศิริผล (2541:70 – 72) ได้กล่าวไว้ว่าลักษณะการออกเสียงผิดหรือการพูดไม่ชัดเจน แบ่งออกได้ 4 ลักษณะ คือ

1. พูดออกเสียงโดยใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง (Substitution) ซึ่งจะพบได้หลายลักษณะ เช่น

1.1 เสียงพยัญชนะต้น

ออกเสียง ช เป็นเสียง ท เช่น ช้าง / ท้าง

ออกเสียง ส เป็นเสียง จ เสือ / เจือ

ออกเสียง ด เป็นเสียง ล เด็ก / เหล็ก, ดำ / ลำ,

1.2 เสียงพยัญชนะควบกล้ำ

ออกเสียง คว เป็นเสียง ฟ เช่น ควัน / ฟัน

ออกเสียง ขว เป็นเสียง ผ เช่น ขวา / ผา

1.3 เสียงสระ

ออกเสียง อัว เป็นเสียง โอ เช่น ตัว / โต

ออกเสียง เอือ เป็นเสียง เอีย เช่น เพื่อน / เพียน

1.4 เสียงวรรณยุกต์

ออกเสียง สามัญ เป็นเสียง จัตวา เช่น มา / หมา

ออกเสียง ตรี เป็นเสียง สามัญ เช่น คำ / คา

1.5 เสียงมาตราตัวสะกด

ออกเสียง แม่ กง เป็นเสียง แม่ กน เช่น กาง / กาน

ออกเสียง แม่ กด เป็นเสียง แม่ กก เช่น มด / มก

2. เว้นไม่ออกเสียงบางเสียง (Omission) ซึ่งจะพบได้ดังนี้คือ

2.1 ไม่ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร ล ว เช่น

ออกเสียง กรง เป็น กง

ออกเสียง กลอง เป็น กอง

ออกเสียง ควาย เป็น คาย

2.2 ไม่ออกเสียงมาตราตัวสะกด เช่น

ออกเสียง นก เป็น โน๊ะ

ออกเสียง บ้าน เป็น บ้ำ

2.3 ไม่ออกเสียงพยางค์ที่อยู่หน้า กลาง หรือท้ายคำ เช่น

ออกเสียง สวัสดิ์ เป็น หวัดดี

ออกเสียง อาจารย์ เป็น จารย์

ออกเสียง มหาวิทยาลัย เป็น มหาลัย

ออกเสียง โรงพยาบาล เป็น โรงบาล

ออกเสียง นครศรีธรรมราช เป็น นครศรี

3. ออกเสียงไม่ชัดหรือเสียงเพี้ยนไป (Distortion)

การออกเสียงไม่ชัดหรือเสียงเพี้ยนไปนี้บางเสียงออกเพี้ยนมาก หรือไม่ชัดมากจนไม่สามารถจับได้ว่าเป็นเสียงอะไร จะพบได้ทั้งการออกเสียงพยัญชนะต้นและเสียงมาตราตัวสะกด ได้แก่ เสียงที่ใช้ปลายลิ้นหรือลิ้นส่วนหน้ากับปุ่มเหงือกเป็นส่วนใหญ่ คือ เสียง ด ต ท น ล ร และ ช

4. เพิ่มเสียงเข้าไปโดยไม่จำเป็น (Additions) ซึ่งจะพบได้ดังนี้ คือ

1. เสียงพยัญชนะต้น

ออกเสียง กลาง เป็น กะลา

ออกเสียง ตกใจ เป็น ตกกะใจ

ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม กล่าวไว้ว่า ปัญหาในการอ่านออกเสียง ก็คือ ความล้มเหลวในการอ่าน และได้สรุปสาเหตุใหญ่ ๆ ได้ 2 ประการ คือ

1. ความบกพร่องด้านพันธุกรรม หรือร่างกาย ได้แก่ ความบกพร่องทางสายตา การได้ยิน ความสับสนใช้มือซ้าย-ขวา ความพิการทางสมอง เป็นต้น สาเหตุเหล่านี้ ทำให้นักเรียนอ่านช้า สะกดตัวไม่ถูก แปลความไม่ได้ ออกเสียงไม่ชัดลื้มง่าย

2. ความบกพร่องทางจิตวิทยา เช่น สภาพทางบ้าน ทางโรงเรียน อารมณ์ แรงจูงใจ สติปัญญา การปรับตัวทางสังคม (ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม. 2520 : 113 – 114)

รัฐนี้ ศรีไพรพรรณ (2525:40) ได้รวบรวมปัญหาในการอ่านของเด็กไทย ซึ่งตรงกับความเห็นของ อำไพ สุจริตกุล ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. อ่านไม่ได้ มักเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กเริ่มเรียน เพราะยังจำหลักเกณฑ์ไม่ได้

2. อ่านผิดหรือออกเสียงคำไม่ถูกต้อง เช่น ขมุขขมัว มักอ่านว่า ขะมุขะมัว อ่านที่ถูกต้อง คือ ขะ – หมุก – ขะ – หมัว เป็นต้น

3. ออกเสียงผิด เช่น ออกเสียง ร เป็น ล เช่น โรงเรียน อ่านเป็น โลงเรียน ออกเสียงคำ ควบกล้ำผิด เช่น ปรับปรุง อ่าน บับปุง

4. อ่านซ้ำ

5. จับใจความเรื่องไม่ได้

6. อ่านย้อนหน้าย้อนหลัง

7. อ่านกลับ เช่น บอก อ่านเป็น กอบ เพราะประสาทสายตาทำงานสับสน

8. อ่านซ้ำ (รัชณี ศรีไพรวรรณ. 2528 : 12 – 17) (อำไพ สุจริตกุล. 2516 : 26– 29)

สมิธ และจอห์นสัน ได้แยกประเภทของสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน สรุปได้ดังนี้

1. ระดับสติปัญญา (Intelligence) เด็กที่มีระดับสติปัญญาสูงจะทำงานที่ยุ่งยากซับซ้อนได้มากกว่าเด็กที่มีระดับสติปัญญาที่ต่ำกว่า

2. วุฒิภาวะและความพร้อม (Motivation and Readiness Skills) เด็กจะเริ่มเรียนอ่านได้ก็ต่อเมื่อมีวุฒิภาวะและความพร้อม

3. แรงจูงใจ (Motivation) เด็กที่มีความกระตือรือร้นในการอ่านจะเป็นนักอ่านที่ดี

4. สภาพร่างกาย (Physical Condition)

5. สภาวะทางอารมณ์ (Emotional Condition)

6. สภาพแวดล้อม (Environmental Condition)

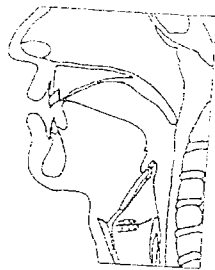
7. การจัดโปรแกรมการอ่าน (The Instructional Program) จะต้องคำนึงถึงการสอบแบบแยกัดภาพ คือการสอนที่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล (Smith and Johnson. 1976 : 20 – 27)

จากลักษณะการออกเสียงผิดพอสรุปได้ว่า การออกเสียงผิดมีหลายลักษณะคือ การพูดออกเสียงโดยใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง การเว้นไม่ออกเสียงบางเสียง การออกเสียงไม่ชัดหรือเพี้ยนไป อ่านซ้ำ จับใจความไม่ได้ และการเพิ่มเสียงเข้าไปโดยไม่จำเป็น ทั้งนี้เนื่องมาจากความบกพร่องทางพันธุกรรม และทางจิตวิทยา

2.10 การอ่านออกเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด

ดาร์ณี ศักดิ์ศิริผล (2541:40) ได้กล่าวถึงลักษณะการออกเสียงของพยัญชนะ ด ดังต่อไปนี้

พยัญชนะ ด จัดว่าเป็นพยัญชนะต้น ซึ่งในการอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะ ด เป็นพยัญชนะต้นจะมีการอ่านออกเสียงผิดเพี้ยนไป ซึ่งลักษณะการออกเสียงผิดเพี้ยนดังกล่าวอาจเกิดมาจากสาเหตุที่เกิดขึ้นหลายสาเหตุที่กล่าวไว้เบื้องต้นซึ่งลักษณะการออกเสียงของพยัญชนะ ด. ที่ถูกต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

ภาพประกอบ 2 ลักษณะการออกเสียงพยัญชนะ ด

เสียง / d / ด

ลักษณะเสียง เป็นเสียงระเบิด (Plosive) เมื่อเป็นเสียงพยัญชนะต้น เกิดจากการที่อากาศถูกกักกันไว้ด้วยอวัยวะในช่องปาก เมื่ออวัยวะดังกล่าวเปิดออกอากาศจะถูกปล่อยออกมาทันทีทำให้เกิดเสียงคล้ายเสียงระเบิด ฐานกรณ์ทั้งคู่ คือ ปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก ลิ้นไก่ปิดสนิทกับผนังคอ กระแสลมเข้าไปในช่องจมูกไม่ได้ เส้นเสียงหรือสายเสียงสั่นสะเทือน เป็นเสียงโหมชะ (Voiced)

การออกเสียง อ้าปากกว้างพอควร ยกปลายลิ้นและปุ่มเหงือกซึ่งอยู่ที่โคนฟันบน ลมจะผ่านปอดออกมาที่กล่องเสียง การกักลมอยู่ที่บริเวณเส้นเสียงหรือสายเสียง ทำให้เกิดการสั่นสะเทือนที่กล่องเสียง เมื่อลมพุ่งออกมาทางช่องปาก จะมาถูกกักอยู่ที่บริเวณปลายลิ้นกับปุ่มเหงือกเวลาเปล่งเสียงใช้ปลายลิ้นกดปุ่มเหงือกเพื่อกักลมไว้ เมื่อเลื่อนขากรรไกรล่างลงเล็กน้อย กระแสลมจะออกมาทางช่องปากตรง ๆ เหนือลิ้น เกิดเป็นเสียง ด ที่ปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก ขณะเดียวกันลมปลายลิ้นลงมาอยู่ในลักษณะแบนราบกับฟันปาก

ปัญหาที่พบในการออกเสียงของคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คือ การอ่านออกเสียงโดยใช้เสียงหนึ่งแทนเสียงหนึ่ง เช่น ออกเสียงคำว่า ดุดตีม เป็น หลุดหลีม, เด็ก เป็น เหล็ก, ดำ เป็น ลำ เป็นต้น ซึ่งปัญหานี้จะพบในบางเขตพื้นที่ของภาคอีสาน ซึ่งปัญหาสืบเนื่องมาจากการพูดภาษาถิ่นในพื้นที่อาศัย และควรได้รับการแก้ไขอย่างจริงจังและใช้เวลาเพียงพอ

2.11 งานวิจัยในประเทศ

ศรีประภา ปาลสุทธิ์ (2523 : 44) ได้สร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทดลองใช้กับนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านออกเสียง คำควบกล้ำ ปรากฏว่านักเรียนสามารถอ่านคำที่ใช้อักษรควบได้ถูกต้องมากขึ้นหลังจากการฝึกแล้ว

เพ็ญแข สุภกิจย์ (2526 : 70) ได้ศึกษาปัญหาการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน โดยสร้างแบบสำรวจปัญหาการอ่าน และแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในเขตปทุมวัน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการอ่านออกเสียง ร ล ไม่ชัดมีถึงร้อยละ 97.33 รองลงมาคือ การอ่านออกเสียงพยัญชนะ และสระเพี้ยนมีร้อยละ 93.33 นอกจากนั้นก็เป็น

ปัญหาอันดับต่อ ๆ มาคือ อ่านช้า ตะกุกตะกัก อ่านโดยใช้วิธีสะกดคำ อ่านผิดวรรคตอน อ่านคำที่ควบบกล้ำไม่ถูกต้อง

จากงานวิจัยในประเทศ พอสรุปได้ว่า ปัญหาด้านการอ่านออกเสียงของนักเรียนนั้นมีหลายปัญหา ซึ่งควรได้รับการแก้ไขต่อไป

2.12 งานวิจัยในต่างประเทศ

เบสท์ (Best. 1969 : 3316 – A) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านโดยใช้โปรแกรมการฝึก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 2 – 6 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้โปรแกรมการฝึกมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสูง และเห็นว่าผลดังกล่าวขึ้นอยู่กับโปรแกรมการฝึก ความเข้าใจในรายละเอียดการใช้โปรแกรมการฝึก และความเอาใจใส่ของครู

ซีโรต้า (Sirota.1971 : 2320 A) ได้ศึกษาเรื่องการจัดโปรแกรมการอ่านหนังสือให้แก่ นักเรียนว่าจะมีผลต่อประสิทธิภาพในการอ่านของนักเรียนหรือไม่ ผลปรากฏว่าโปรแกรมการอ่านที่ครูจัดให้แก่นักเรียนในแต่ละวันมีผลต่อประสิทธิภาพในการอ่านของนักเรียน กล่าวคือ นักเรียนสนใจอ่านหนังสือเพิ่มมากขึ้น

เดวิดสัน (สุนันทา ทองซอน 2525 : 37 : อ้างอิงจาก Davidson. 1971) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคำถามของครูกับคำตอบของของนักเรียนในขณะที่มีกิจกรรมการอ่านแบบธรรมดาและแบบให้ความคิดเชิงวิจารณ์ และพอใจที่จะแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมา ส่วนนักเรียนที่เรียนการอ่านแบบธรรมดา ไม่ค่อยได้ใช้ความคิดลึกซึ้งมากมีแนวโน้มที่จะตอบคำถามแบบไม่มีความคิดเชิงวิจารณ์ และไม่ค่อยแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมา

จากผลงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า ปัญหาการอ่านเป็นปัญหาที่สำคัญควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยประสงค์จะใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยต่อไป

บทที่ 3

การดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนบ้านโนนแดง อำเภวารินชำราบ จังหวัด อุบลราชธานี จำนวน 64 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนบ้านโนนแดง อำเภวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 32 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่ม 2 กลุ่ม เป็นกลุ่มทดลอง 16 คน และกลุ่มควบคุม 16 คน โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ผู้วิจัยเลือกห้องเรียนโดยสุ่มอย่างง่าย จำนวน 1 ห้องเรียนจากจำนวน 2 ห้องเรียน
3. เมื่อได้ห้องเรียนจำนวน 1 ห้องเรียนแล้ว ผู้วิจัยสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 16 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ
 - 1.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร งานวิจัยและโปรแกรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ
 - 1.2 ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า และนิยามศัพท์เฉพาะ
 - 1.3 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง อาจารย์ ดร.พาสนา จุรัตน์และอาจารย์พนารัตน์ มุสิกสวัสดิ์ ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างความมุ่งหมาย วิธีการดำเนินการ ตลอดจนนิยามศัพท์เฉพาะ ก่อนนำไปใช้การวิจัย

1.4 นำโปรแกรมที่สร้างขึ้นมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนบ้านโนนแดง อำเภวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 16 คน เพื่อดูความเหมาะสมของวัตถุประสงค์ และวิธีการดำเนินการตลอดทั้งเวลาที่ใช้ในการทำลอง

นำโปรแกรมที่ได้ทดลองใช้แล้วมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป โดยทำการทดลอง 6 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง รวม 12 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที เวลา 13.00 น. – 13.50 น. ในวันจันทร์ และวันพุธ ตั้งแต่วันที่ 5 กรกฎาคม 2547 ถึงวันที่ 11 สิงหาคม 2547 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทยผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามลำดับดังนี้

2.1 ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาไทย จากหลักสูตรคู่มือครูภาษาไทย และแบบเรียน ภาษาไทยชั้นปีที่ 5

2.2 ศึกษาและรวบรวม คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ที่มีในบทเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้จำนวนคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด จำนวน 80 คำ ได้แก่ คำว่า สะตง กระเตี้ยด เอ็นดู อินเดีย ชักดาบ บิดา คนเดียวย เครื่องประดับ น้ำดื่ม มิได้ นักแสดง สิ่งใด เดินช้า เด็กดี สีแดง ยินดี เดือนสิบสอง ดังนี้ กระต้าง สะตูด ดอกบัว ด้านใน พระเจดีย์ มรดก ด้วยกัน กับดัก แสงแดด กระดิก ดวงดาว ดิจัน เสียหาย ของดอง เทวดา เลี้ยงดู ดูแล ดำเนิน พระราชดำรัส แด่ อุดม ตัดสันดาน สีดา เตือดตาล บรรดา เดช ศักดา สำแดง ดวงแข ท้าวชาดา นั้ดดา พระราชธิดา เสด็จ บันได ดำ ยินดี คดี ปรีดา ดุจ ดวงรัตน์ ราชาริบัติ สดับ แดดเจ้า ช่อดอก เดิน ปลาตุก พอดี ทนใด ประเดี้ยว มารดา แผ่นดิน หน้าแดง เทพยดา กระบือดำ ดุจดั่ง กระตุก เทพธิดา เต้นรด่วน ดับสูญ กระดิง ดองอาหาร

2.3 นำคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ทั้ง 80 คำ ไปหาความยากง่าย โดยการทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างโดยให้นักเรียนอ่านทีละคน แล้วตรวจให้คะแนนโดยใช้เกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ดังนี้

คำที่อ่านถูกต้องให้	1	คะแนน
คำที่อ่านผิดให้	0	คะแนน

2.4 ผู้วิจัยนำผลที่ได้ไปหาความยากง่ายของคำ โดยใช้เกณฑ์ในการหาความยากง่ายของคำวิชา ภาษาไทยของกรมวิชา (กระทรวงศึกษาธิการ. 2532 : 34 – 35) ดังนี้

จำนวนผู้อ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ถูกต้องร้อยละ 0 – 30

หมายถึง คำยาก

จำนวนผู้อ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ถูกต้องร้อยละ 31 – 79

หมายถึง คำยากง่ายปานกลาง

จำนวนผู้อ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ถูกต้องร้อยละ 80 – 100

หมายถึง คำง่าย

2.5 นำคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด จากการทดสอบจำนวน 80 คำ ได้คำยาก คำยากง่ายปานกลาง และคำง่าย จากนั้นนำเอาคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด เฉพาะคำยาก และคำยากง่ายปานกลาง จำนวน 60 คำ มาสร้างเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทยที่มีคำยาก และคำยากง่ายปานกลางมาจำนวนเท่า ๆ กัน

2.6 นำแบบทดสอบไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ชุดเดิม จำนวน 3 คน ตรวจสอบคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด กับนิยามศัพท์เฉพาะ

2.7 นำแบบทดสอบที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 100 คน ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก ของข้อสอบแต่ละข้อ โดยผู้วิจัยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ถูกต้องให้ 1 คะแนน

นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ผิดให้ 0 คะแนน

เมื่อตรวจให้คะแนนแล้ว นำผลที่ได้ไปวิเคราะห์เพื่อหาความยากง่าย และหาค่าอำนาจจำแนก โดยใช้เทคนิค 27% ของ จุง เตห์ ฟาน (Jung Te Fan, 1952 : 6 – 32) ได้ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r)

.....

สัญลักษณ์ที่ใช้

R	แทน	การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม
E	แทน	กลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
C	แทน	กลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
T ₁	แทน	การทดสอบก่อนการทดลอง
T ₂	แทน	การทดสอบหลังการทดลอง
X	แทน	การฝึกอ่านภาษาไทยโดยการใช้เทคนิคแม่แบบ
~	แทน	การสอนแบบปกติ

การดำเนินการทดลอง

1. ระยะเวลาการทดลอง ผู้วิจัยได้ทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเป็นรายบุคคล โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย และผู้วิจัยนำคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยที่ได้จากการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมมาเป็นคะแนนก่อนการทดลอง

2. ระยะทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองดังนี้

2.1 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มทดลอง ตามโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบเป็นเวลา 6 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง รวมทั้งสิ้น 12 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที เวลา 13.00 น.-13.50 น. ในวันจันทร์ และวันพุธ ตั้งแต่วันที่ 5 กรกฎาคม 2547 ถึงวันที่ 11 สิงหาคม 2547

2.2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยใช้การสอนแบบปกติ เป็นเวลา 6 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง รวมทั้งสิ้น 12 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที เวลา 10.00 น.-10.50 น. ในวันจันทร์ และวันพุธ ตั้งแต่วันที่ 5 กรกฎาคม 2547 ถึงวันที่ 11 สิงหาคม 2547

3. ระยะหลังการทดลอง ผู้วิจัยทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยกับนักเรียนเป็นรายบุคคลโดยให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอ่านแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย และผู้วิจัยนำคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยจากแบบทดสอบนี้ เป็นคะแนนหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากได้คะแนนการอ่านภาษาไทยนำมาวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ t-test แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน

2. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยก่อนและหลังได้รับการเรียนแบบปกติ โดยใช้ t-test แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน

3. เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการอ่านภาษาไทย ระหว่างนักเรียนที่ได้รับและไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ t-test แบบกลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทยโดยใช้เทคนิค 27 เปอร์เซนต์ และใช้ตารางสำเร็จรูปของ จุง เตห์ ฟาน (Jung Te Fan. 1952 : 6 – 32)

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทยโดยใช้ KR – 20 (Kuder – Richardson – 20)

3. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนภายในกลุ่มก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t – test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน

3.2 เปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้ t – test แบบเป็นอิสระต่อกัน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผลความหมายการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ใช้แทนความหมายดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
$\bar{X}_{diff}$	แทน	ผลต่างของค่าคะแนนเฉลี่ย
S	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
S_{diff}	แทน	ผลต่างของค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
ΣD	แทน	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง
ΣD^2	แทน	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังการทดลองยกกำลังสอง
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา t-distribution

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ

กลุ่มทดลอง	N	$\bar{X}$	S	$\sum D$	$\sum D^2$	t
ก่อนทดลอง	16	20.69	5.313	538	18534	24.73**
หลังทดลอง	16	54.31	0.793			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยชัดเจนขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการใช้เทคนิคแม่แบบทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยดีขึ้น

2. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มควบคุม	N	$\bar{X}$	S	$\sum D$	$\sum D^2$	t
ก่อนทดลอง	16	19.56	5.059	125	1623	4.760**
หลังทดลอง	16	27.38	8.397			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 พบว่า หลังทดลองนักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยชัดเจนขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการได้รับการสอนแบบปกติทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยชัดเจนขึ้น

3. เปรียบเทียบผลต่างของความในการอ่านออกเสียงภาษาไทยก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

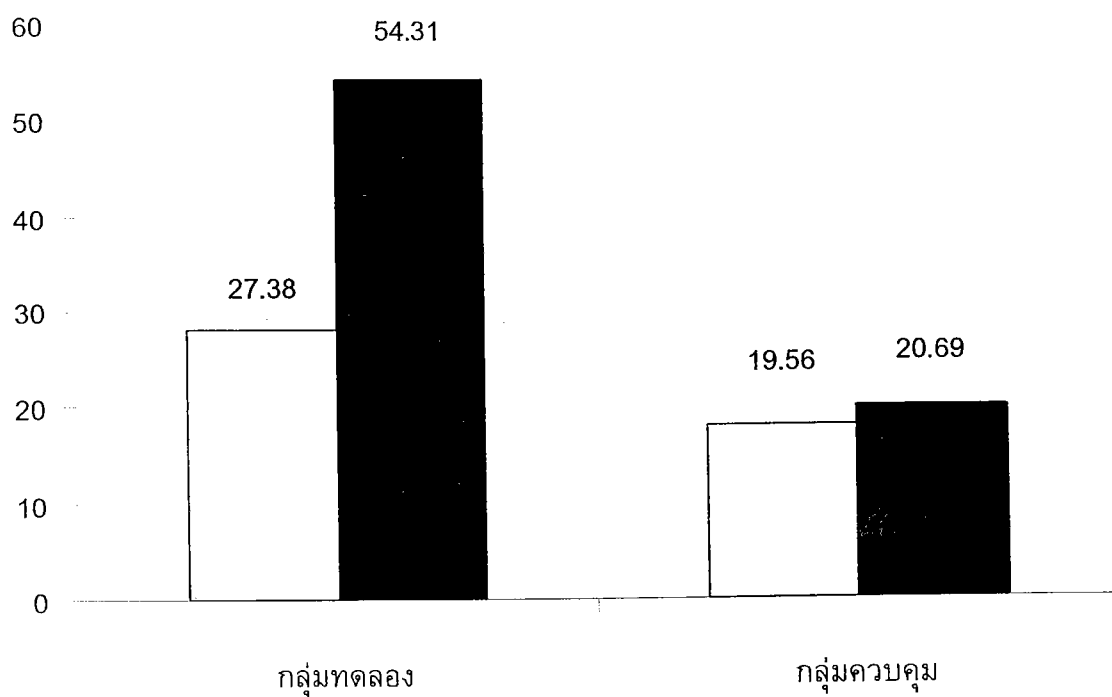
ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยก่อนและหลัง การทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_{diff}$	S_{diff}	t
กลุ่มทดลอง	16	33.63	5.44	12.54**
กลุ่มควบคุม	16	7.81	6.57	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยชัดเจนกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการใช้เทคนิคแม่แบบทำให้ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชัดเจนกว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

4. เปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย
 ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบกับนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอน
 แบบปกติ ดังภาพประกอบ 3

- คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนในระยะก่อนการทดลอง
- คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนในระยะหลังการทดลอง

ภาพประกอบ 3 แสดงการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของคะแนนความสามารถ
 ในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
 กับนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว ก่อนและหลังการใช้การสอนแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบการอ่านออกเสียงที่ชัดเจนของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยลาวที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบกับนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยลาวที่ได้รับการใช้การสอนแบบปกติ

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยได้ชัดเจนขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยได้ชัดเจนขึ้น หลังจากได้รับการใช้การสอนแบบปกติ
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ มีความสามารถในการอ่านเสียงภาษาไทยได้ชัดเจนดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านโนนแดง อำเภอดงหลวง จังหวัดอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2547 จำนวน 64 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนบ้านโนนแดง อำเภอดงหลวง จังหวัดอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2547 จำนวน 32 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย จากประชากรและสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 16 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นครั้งนี้ประกอบด้วย

1. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นก่อนการทดลองผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยแล้วเก็บไว้เป็นคะแนนก่อนทดลอง
2. ขั้นทดลองผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเองในกลุ่มทดลอง โดยใช้เทคนิคแม่แบบที่สร้างขึ้นเป็นเวลา 6 สัปดาห์ๆ ละ 2 ครั้ง รวม 12 ครั้งๆ ละ 50 นาที เวลา 13.00 น.–13.50 น. วันจันทร์ และวันพุธ ตั้งแต่วันที่ 5 กรกฎาคม 2547 – 11 สิงหาคม 2547 สำหรับกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยใช้การสอนแบบปกติเป็นเวลา 6 สัปดาห์ๆ ละ 2 ครั้ง รวม 12 ครั้งๆ ละ 50 นาที เวลา 10.00 น. – 10.50 น. วันจันทร์และวันพุธ ตั้งแต่วันที่ 5 กรกฎาคม 2547 - 11 สิงหาคม 2547
3. ขั้นหลังการทดลอง ผู้วิจัยทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยกับนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม อ่านออกเสียงภาษาไทย และผู้วิจัยนำคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย จากแบบทดสอบนี้เป็นคะแนนหลังการทดลอง
4. นำคะแนนการอ่านออกเสียงภาษาไทยก่อนและหลังการทดลองในข้อที่ 1 และข้อ 3 มาวิเคราะห์หาค่าสถิติต่อไปเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากได้คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย นำมาวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยก่อนและหลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้สูตร t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน
2. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยก่อนและหลังได้รับการใช้การสอนแบบปกติ โดยใช้สูตร t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน

3. เปรียบเทียบการอ่านออกเสียงภาษาไทยก่อนและหลังการทดลองระหว่างนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบและนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ โดยใช้สูตร t -test แบบเป็นอิสระต่อกัน

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยชัดเจนขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยชัดเจนขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ มีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยชัดเจนกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านโนนแดง อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัยมีดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ มีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยชัดเจนขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 1 ตั้งไว้ แสดงว่าเทคนิคแม่แบบสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพราะ ในการใช้เทคนิคแม่แบบเป็นวิธีหนึ่งในการสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่ โดยการเสนอตัวแบบที่มีลักษณะที่พึงประสงค์ให้เด็กสังเกตตัวแบบ เพื่อให้เกิดการเลียนแบบซึ่งเป็นวัยที่การเลียนแบบมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่แสดงออกมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 52) ที่กล่าวว่า เทคนิคแม่แบบเป็นกลวิธีในการสร้างหรือสอนพฤติกรรม โดยให้ผู้ประสงค์จะเลียนแบบ สังเกตพฤติกรรมแม่แบบที่เขาสนใจ และผลการเลียนแบบพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของแม่แบบจะทำให้ผู้เลียนแบบสามารถปรับเปลี่ยน และแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เช่นเดียวกับแม่แบบ จากพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมออกมาตามตัวแบบนั้น แสดงให้เห็นลักษณะของการรับรู้การเลือกที่จะเรียนรู้ผ่านตัวแบบ ถ้าตัวแบบที่ถูกเลือกนำมาปฏิบัตินั้นมีประสิทธิภาพที่จะส่งผลต่อการเรียนรู้และผู้ที่ทำการเลียนแบบ การสังเกตพฤติกรรม

โดยผ่านจากตัวแบบนั้นพฤติกรรมของแม่แบบควรมีลักษณะที่น่าสนใจ ดึงดูดใจ และควรที่จะเป็นสื่อกลางที่ทำให้ผู้สังเกตและเลียนแบบพฤติกรรมที่เน้นเป้าหมาย ซึ่งกระบวนการเรียนรู้โดยการสังเกตเน้นวิธีการเรียนรู้แบบพื้นฐาน ทำให้ได้ประโยชน์อย่างกว้างขวางจากการเลียนแบบและนำเอาวิธีการใช้เทคนิคแม่แบบมาประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวัน ซึ่งจะเป็นการช่วยทำให้เกิดผลดีหลายประการ คือช่วยให้ผู้ที่เลียนแบบได้รับรู้ เรียนรู้ถึงสิ่งที่มีความสลับซับซ้อน หรือยากได้และรวดเร็ว สิ่งเหล่านี้จะเป็นการส่งผลทำให้พฤติกรรมใหม่ที่เกิดขึ้นมานั้นเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งสอดคล้องกับ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 61) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ที่ส่วนใหญ่ของเรานั้นเกิดขึ้นจากการสังเกตตัวแบบ การเรียนรู้ผ่านตัวแบบนี้ ตัวแบบเพียงตัวเดียวสามารถที่จะถ่ายทอดทั้งความคิดและการแสดงออกได้พร้อมๆ กัน จากการที่ได้มีการเลียนแบบจากตัวแบบนั้น ผลที่ได้จากการนำเทคนิคแม่แบบมาปรับใช้ทำให้ลักษณะพฤติกรรมได้มีการเปลี่ยนแปลงแตกต่างไปจากเดิม ซึ่งสอดคล้องกับความมุ่งหมาย ความต้องการที่ถูกต้อง และมีความเหมาะสม กระบวนการในการเสนอตัวแบบเพื่อให้ผู้เลียนแบบได้สังเกตพฤติกรรมของตัวแบบ โดยผลที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมจากตัวแบบซึ่งก็คือการเกิดพฤติกรรมใหม่ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนจะช่วยเพิ่มพฤติกรรม หรือเป็นการระงับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของผู้สังเกตและยังทำให้พฤติกรรมที่ได้เคยเรียนรู้มาก่อนแล้วได้มีแนวโน้มที่จะมีการแสดงออกมา โดยจะเกิดเป็นพฤติกรรมใหม่ โดยที่ไม่ต้องมีการลองผิดลองถูก (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ : 2530 ; 29-32 อ้างอิงมาจาก แบบดูลา. 1977)

ผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปิยนันท์ คล้ายจันทร์ (2547 : 43) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยชิกร์นานาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากยิ่งขึ้นได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของของ วรณชนก รอดอยู่ (2541 : 40) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนคลองแสนสุข จังหวัดสมุทรปราการ ผลปรากฏว่า การใช้เทคนิคแม่แบบ ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย ตลอดการทดลอง พบว่านักเรียนให้ความร่วมมือ ความสนใจ ความเอาใจใส่และความกระตือรือร้น ทั้งในการทดลองและการทำกิจกรรมได้เป็นอย่างดี ซึ่งในครั้งแรกนักเรียนบางคนอาจยังไม่มีความคุ้นเคยกับผู้วิจัย จึงทำให้นักเรียนยังไม่กล้าที่จะเลียนแบบ แต่ต่อมาระยะหลังได้เริ่มมีความสนิทสนมกันมากขึ้น จึงทำให้การเลียนแบบ

หรือการปฏิบัติตามตัวแบบนั้นเป็นไปได้ง่ายมากขึ้น โดยมีการพัฒนาจากที่นักเรียนยังอ่านออกเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ไม่ชัดเจน ไปเป็นกรอ่านออกเสียงที่มีความถูกต้องและชัดเจนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นการพัฒนาไปในทางที่ดีในการเลียนแบบตัวแบบคือเทปบันทึกเสียง ทำให้นักเรียนมีแนวทางในการปฏิบัติได้อย่างถูกต้องและมีความแม่นยำชัดเจนได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนถูกต้องมากยิ่งขึ้น

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ มีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยชัดเจนขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 ตั้งไว้ แสดงว่าการได้รับการสอนแบบปกติทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพราะความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนสามารถพัฒนาให้มีความถูกต้องได้ทั้งในเรื่องของการอ่านให้มีความถูกต้องและชัดเจนได้จากวิธีการต่าง ๆ ถึงแม้ว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ แต่ได้รับการสอนแบบปกติ ซึ่งผู้วิจัยทำการสอนแบบปกติด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนได้รับสอนอย่างมีระบบ คือ มีจุดมุ่งหมายในการสอน มีเนื้อหา และมีกระบวนการเรียนการสอนที่เป็นไปตามลำดับขั้น ทำให้นักเรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจ และสามารถพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาไทยให้มีความถูกต้องทั้งในเรื่องของการอ่านให้มีความชัดเจน และถูกต้องเพิ่มขึ้นได้

ผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปิยนันท์ คล้ายจันทร์ (2547 : 45) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยชิกรักษ์นานาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ ผลปรากฏว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยถูกต้องมากยิ่งขึ้นหลังจากได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของของ เกศสุรางค์ สักกะนุชา (2540 : 65) ที่ได้ศึกษา ผลการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อนิสัยรักการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมพลบุรี จังหวัดสุรินทร์ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ มีนิสัยรักการอ่านมากขึ้นหลังจากได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการสังเกตในระหว่างการทดลอง พบว่า ในระยะแรกของการทดลองนั้นนักเรียนยังไม่คุ้นเคยกับผู้วิจัย จึงทำให้นักเรียนไม่กล้าที่จะร่วมมือกับกิจกรรมการเรียนการสอนแบบปกติที่ผู้วิจัยจัดขึ้น แต่ในกรทดลองครั้งที่ 3 - 4 นักเรียนเริ่มคุ้นเคยกับผู้วิจัย จึงทำให้การเรียนการสอนง่ายขึ้น และให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนต่าง ๆ นักเรียนที่เข้าร่วมการทดลองแบบการสอนปกติ นักเรียนมีความตั้งใจ บรรยายภาคการเรียนการสอนเต็มไปด้วยความร่วมมือสนุกสนานและเป็นกันเอง และการสอนแบบปกติ เป็นการให้ความรู้ ความเข้าใจ เมื่อนักเรียนได้รับ

ความรู้ ความเข้าใจช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและเป็นประโยชน์ต่อตนเองที่จะเป็นแนวทางไปปฏิบัติในชีวิตจริงได้ ดังที่ อารี พันธุ์มณี (2545 : 29) กล่าวว่า การเน้นให้ปฏิบัติ หรือการลงมือกระทำในสิ่งที่ต้องการเรียนรู้จะเป็นการสร้างทักษะให้เกิดขึ้นอย่างแท้จริง

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนถูกต้องมากยิ่งขึ้น

3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบมีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยชัดเจนกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3 ที่ตั้งไว้ แสดงว่า การใช้เทคนิคแม่แบบทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยถูกต้องมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ ทั้งนี้เพราะ เทคนิคแม่แบบมีการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยอย่างเป็นระบบ โดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากลุ่มนักเรียนเกี่ยวกับการอ่านคำในแต่ละครั้ง ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ วิจัยเสนอแม่แบบโดยเปิดเทปบันทึกเสียงการอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ให้นักเรียนได้ฟัง แล้วอ่านตามพร้อมกันทุกคน จากนั้นผู้วิจัยก็อ่านคำที่ถูกต้องให้นักเรียนได้ฟังและอ่านตามกันอีกคนละ 1 ครั้ง ถ้านักเรียนคนไหนอ่านไม่ถูกต้องก็จะได้รับกำลังใจ จากนั้นก็ให้อ่านซ้ำคำเดิมให้ถูกต้อง หลังจากนั้นผู้วิจัยนำแบบฝึกอ่านที่มีการอ่านออกเสียงพยัญชนะ ด มาให้นักเรียนได้อ่านแล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง และขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นร่วมกัน แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมให้กับนักเรียนที่อ่านได้และอ่านไม่ได้ ถ้านักเรียนยังอ่านไม่ถูกต้องอีกจะมีการนำคำภาษาไทยไปฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน รวมทั้งนักเรียนที่อ่านได้ถูกต้องด้วย เพื่อเป็นการทบทวนสิ่งที่เรียนรู้มาให้ความถูกต้องมากยิ่งขึ้น โดยกระทำตลอดระยะเวลาทดลองทั้ง 12 ครั้ง จะเห็นได้ว่า หลังจากที่ได้ทดลองนักเรียนไปแล้วนั้น ทำให้มีการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนได้เป็นอย่างดีขึ้นตามลำดับแบบแผน ซึ่งสอดคล้องกับ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2527 : 70-89) ที่กล่าวว่า วิธีการใช้ตัวแบบโดยเสนอตัวแบบที่มีลักษณะที่พึงประสงค์เพื่อให้ผู้สังเกตเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบ หรือเกิดพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ จึงทำให้เห็นว่า การใช้เทคนิคแม่แบบช่วยทำให้เกิดการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยกับนักเรียนเป็นอย่างมาก ซึ่งแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ ซึ่งการสอนแบบปกติถึงแม้จะมีวิธีการสอนที่เป็นระบบ แต่บรรยากาศการเรียนการสอน หรือกิจกรรมที่นำมาจัดการเรียนการสอนนั้นมีความน่าสนใจน้อยกว่าการใช้เทคนิคแม่แบบ เพราะนักเรียนคุ้นเคยกับระบบการสอนแบบปกติอยู่แล้ว จึงไม่กระตือรือร้นเมื่อได้รับการสอนแบบเดิม ดังนั้นจึงทำให้ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกัน

ผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกศสุรางค์ สักกะบุชา (2540 : 61) ที่ได้ศึกษา ผลการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อนิสัยรักการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมพลบุรี จังหวัดสุรินทร์ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบนิสัยรักการอ่านดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วรรณชนก รอดอยู่ (2541 : 40) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนคลองแสนสุข จังหวัดสมุทรปราการ ผลปรากฏว่า การใช้เทคนิคแม่แบบ ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยดีขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จะเห็นได้ว่า การใช้เทคนิคแม่แบบนั้น นักเรียนได้รับการฝึกอย่างเป็นขั้นตอนตลอด 12 ครั้ง ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในด้านความสามารถในการอ่านภาษาไทย ในขณะที่นักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบไม่ได้รับการฝึกใดๆ เป็นไปตามธรรมชาติ จึงทำให้นักเรียนกลุ่มนี้ไม่เกิดการเรียนรู้ และไม่มีพัฒนาการในด้านความสามารถในการอ่านภาษาไทย

นอกจากนี้ จากการสังเกตพบว่า ทั้งนักเรียนกลุ่มทดลองจำนวน 16 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 16 คน ซึ่งได้รับวิธีการสอนที่แตกต่างกัน ในกลุ่มทดลองได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ ซึ่งจากการสังเกตพบว่าการสอนครั้งที่ 2 – 3 นักเรียนมีการพัฒนาในเรื่องของการอ่านออกเสียงเสียงภาษาไทยได้อย่างรวดเร็ว นักเรียนมีความกระตือรือร้นในกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละครั้ง และให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ในขณะที่กลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกตินั้น นักเรียนจะเริ่มมีความกระตือรือร้นและให้ความร่วมมือในการเรียนการสอนในประมาณช่วงกลางๆ ของการทดลอง คือครั้งที่ 5 – 6 และในระยะหลังของการทดลองพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองยังมีความกระตือรือร้นและเอาใจใส่ในการเรียนการสอน ในขณะที่กลุ่มควบคุมนั้นเริ่มที่จะไม่สนใจในกิจกรรมการเรียนการสอนในนักเรียนบางคน ซึ่งนักเรียนทั้ง 32 คนแม้มีอวัยวะการออกเสียงปกติ แต่พวกเขาอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ พ่อ แม่ ผู้ปกครอง พี่เลี้ยง เพื่อน และแม้แต่ครูบางคนที่สอนเขา ก็พูดหรืออ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง พวกเขาเรียนรู้ และเลียนแบบบุคคลเหล่านี้โดยไม่รู้ว่าเขาอ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง จึงทำให้การแก้ไขเป็นไปได้ยาก กลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกจึงไม่มีพัฒนาการและการเรียนรู้ที่จะอ่านภาษาไทยให้ถูกต้องไม่ดีเท่ากลุ่มทดลอง ซึ่งจากความหมายของการเรียนรู้ที่ กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 126) สรุปจากความหมายของการเรียนรู้จากนักจิตวิทยา และนักการศึกษาต่างๆ ไว้ว่า การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการที่ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเดิมไปเป็นพฤติกรรมใหม่ที่ค่อนข้างถาวร ซึ่งเป็นผลจากการได้รับประสบการณ์ หรือได้รับการฝึกฝน มิใช่เป็นผลจากการตอบสนองตามธรรมชาติ หรือสัญชาตญาณ วุฒิภาวะ พิชยาต่างๆ รวมทั้งอุบัติเหตุหรือความบังเอิญ ดังนั้น นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติจึงเกิดการเรียนรู้้น้อยกว่านักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ ตรงข้ามกับนัก

เรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ ที่ผ่านกระบวนการฝึกฝนจนสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การอ่านทำให้มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยดีขึ้น

จากที่อภิปรายมา สามารถสรุปให้เห็นว่าการได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนถูกต้องมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 จากผลการศึกษาในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การใช้เทคนิคแม่แบบ สามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนได้ชัดเจนขึ้นได้ ดังนั้น ครู ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง สามารถนำวิธีการดังกล่าวไปใช้พัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนได้

1.2 ควรมีการฝึกอบรมการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อให้เข้าใจจุดมุ่งหมายและวิธีการดำเนินการ ให้ถูกต้องชัดเจน จนเกิดความเข้าใจ ความชำนาญให้กับ ครู ผู้ปกครอง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ซึ่งผู้ที่จะนำวิธีการใช้เทคนิคแม่แบบไปใช้ควรศึกษา จุดมุ่งหมาย และวิธีลำดับขั้นตอนต่างๆ ให้เข้าใจ พร้อมทั้งควรมีประสบการณ์ และทักษะก่อนที่จะนำวิธีการดังกล่าวไปใช้

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการนำเทคนิคทางจิตวิทยาอื่นๆ พัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เช่น การใช้กรณีตัวอย่าง การใช้สถานการณ์จำลอง เป็นต้น

2.2 ควรทดลองใช้เทคนิคแม่แบบไปพัฒนาตัวแปรอื่น เช่น ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หรือความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2.3 ควรทดลองใช้เทคนิคแม่แบบไปใช้ทดลองกับนักเรียนระดับอื่น ๆ เช่น ระดับมัธยมศึกษา ระดับอาชีวศึกษา เป็นต้น เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย

2.4 ควรมีการทดลองที่ให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้เวลาเดียวกันในการทดลองหรือถ้าจะใช้เวลาต่างกัน ให้สลับเวลากันไประหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจนสิ้นสุดการทดลอง เพื่อควบคุมตัวแปรด้านเวลา

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์.(2528).จิตวิทยาการศึกษา.กรุงเทพมหานคร:ห้างหุ้นส่วนจำกัดศรีเดชา
กรรมธิการ พวงเกษม.(2535).ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา.
กรุงเทพมหานคร:ไทยวัฒนานิคม.
- กรรมธิการ สิทธิศักดิ์. (2522). อิทธิพลของตัวแบบและการเสริมแรงที่มีต่อพฤติกรรมการ
เลียนแบบของเด็กระดับอนุบาล, ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, อัดสำเนา.
- กรมวิชาการ.(2534).คู่มือหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521(ฉบับปรับปรุง 2534).
กรุงเทพ: กรมวิชาการ.
- กษมา จันทรแต่งผล. (2535). การเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบกับชุดพัฒนา
ความขยันหมั่นเพียรที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรในการเรียน ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภช กรุงเทพมหานคร.
ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
กระทรวงศึกษาธิการ.(2545).หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กัญญา ประสงค์เจริญ. (2526). ผลการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาวินัยในตนเองด้านความ
รู้สึกรับผิดชอบ. ปรินญาณิพนธ์. กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, อัดสำเนา.
- เกสสุรางค์ สักกะบุชา (2540). ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อนิสัยรักการอ่านของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมพลบุรี จังหวัดสุรินทร์. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิต
วิทยาการแนะแนว) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.อัดสำเนา
- คำนึง วิสัยจร และคนอื่นๆ (2530). ปัญหาการสอนอ่าน การสอนอ่านของครูประถม.
อัดสำเนา
- จินตนา ไบกาชุย. (2520). การเขียนสื่อการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ดารณี ศักดิ์สิริผล (2541). เสียงในภาษาไทย. ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพฯ : 40
- ดารณี ศักดิ์สิริผล (2541). เสียงในภาษาไทย. ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพฯ : 70-72
- เดือนใจ รงค์โสภณ. (2537). ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงที่มีต่อ
สุขภาพส่วนบุคคลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนด่ำปิล อำเภอกาบเชิง
จังหวัดสุรินทร์. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาน
มิตร, อัดสำเนา.

- ถนอมวงศ์ ล้ายอดมรรคผล (2526). การอ่านให้เก่ง. กระดาษสา กรุงเทพฯ : 529-532
- ทวีป อภิสิทธิ์. (2526, ตุลาคม-พฤศจิกายน). “การอ่านออกเขียนได้ จุดเริ่มต้นของการพัฒนาคุณภาพชีวิต.” วารสารการศึกษานอกโรงเรียน. 21(17) : 53-56.
- น้ำอ้อย แสงกระจ่าง (2540). ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง และการเสริมแรงแบบเว้นระยะเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านและทัศนคติที่มีต่อวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดสุวรรณาราม เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ.มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.อัสสาเนา
- บงกชรัตน์ สุทธิงกษ. (2542). ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อพฤติกรรมการร้องเพลง ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร
- บุญเหลือ เทพสุวรรณ,ม.ล.(2546).ภาษาไทยเป็นภาษาทันกาลหรือไม่,ปริทัศน์.5(4):42- 59;
มีนาคม – พฤษภาคม.
- บันลือ พงกษะวัน.(2533).พัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์.กรุงเทพมหานคร:ไทยวัฒนาพานิช.
- บันลือ พงกษะวัน. (2532). มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- บันลือ พงกษะวัน.(2533).อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา แนวบูรณาการทางการสอน.กรุงเทพมหานคร:ไทยวัฒนาพานิช.อัสสาเนา.
- ประทีน มหาจันทร์. (2530). การสอนอ่านเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ประสาธ อิศรปริดา (2538). สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา. โครงการตำรามหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาสารคาม : 283-284
- ปิยนันท์ คล้ายจันทร์ (2547). ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่ต่อการอ่านภาษาไทยของนักเรียนต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชิคซ์นานาชาติ จังหวัดสมุทรปราการ. สารนิพนธ์ กศ.ม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ.อัสสาเนา
- ปิยะธิดา เกษสุวรรณ. (2542). การเปรียบเทียบผลการใช้แม่แบบเพื่อนชายและแม่แบบเพื่อนหญิง เพื่อเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์ของนักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดเกาะสุวรรณาราม เขตสายไหม. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2530). การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โครงการส่งเสริมการศึกษานิเทศน์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. (2535, กันยายน). สารนิเทศทางไกล หน่วยศึกษานิเทศก์จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.

- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2530). การปรับปรุงพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โครงการส่งเสริมการ
แต่งตำราทบวงมหาวิทยาลัย.
- พูนศรี อัมประไพ. (2527). การศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทย และการ
สร้างแบบฝึกสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร.
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535.
อัดสำเนา.
- เพ็ญแข สุภักดิ์ (2526). ปัญหาการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัด
กรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน. วิทยานิพนธ์ ค.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพฯ.
อัดสำเนา
- วรรณ โสมประยูร.(2537).การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา.กรุงเทพมหานคร:ไทยวัฒนา
พานิช.
- รัชนี้ ศรีไพรวรรณ (2525). หนังสือส่งเสริมการอ่านระดับประถมศึกษาเรื่องรวมชิ้นใจ. กรม
วิชาการกระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ.
- วรรณชนก รอดอยู่ (2541). ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่าน
ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนคลองแสนสุข จังหวัด
สมุทรปราการ. สารนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ.อัดสำเนา
- วาสนา เกตุภาค (2521).การอ่าน.คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.
กรุงเทพฯ : 1-2
- วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ และคนอื่นๆ. (2522). การใช้ภาษาไทย (ไทยเอง). กรุงเทพฯ :
โอเดียนสโตร์.
- วีรวัดน์ เอี่ยมละออ (2543). ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคุมการใช้หลักพรีแมคเพื่อพัฒนา
ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชาวเผ่าม้งชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้าน
ร่องสำน อำเภอยางคำ จังหวัดพะเยา. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา)
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- วีระ อุสาหะ.(2534).ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบต่อมารยาทในชั้นเรียนของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสรรพยา จังหวัดชัยนาท.ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,อัดสำเนา.
- ศรีัญญา ชัยเพียรเจริญ. (2530). ผลการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อการประหยัดของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชลกันยานุกูล จังหวัดชลบุรี. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, อัดสำเนา.
- ศรีประภา ปาลสุทธิ. (2522). การสร้างแบบฝึกการอ่าน ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับชั้นประถม
ปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,อัดสำเนา.
- ศรียา นิยมธรรม และประภัสร นิยมธรรม. (2518). พัฒนาการทางภาษา : หนังสืออ่าน
ประกอบวิชาจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.

- ศรีสุตา แคล้วอาวุธ.(2532).ประสิทธิภาพของการใช้เทคนิคแม่แบบต่อพฤติกรรมด้าน
ทัศนสุขภาพ ระหว่างนักเรียนสอนกันเองกับครูสอนนักเรียน ในนักเรียนระดับชั้น
ประถมศึกษา.วิทยานิพนธ์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต(สาธารณสุขศาสตร์) สาขาสุขศึกษา
บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล.ถ่ายเอกสาร.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2528). การปรับพฤติกรรม. โอเดียนสโตร์ กรุงเทพฯ : 408
- สวนา พรพัฒน์กุล.(2525).อิทธิพลของตัวแบบที่มีต่อการพัฒนาการด้านความคิดและการเรียนรู้ทาง
สังคมของเด็กไทย.กรุงเทพมหานคร:ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- สุธีพร ปาละดี. (2531). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน และการระลึกสิ่ง
ที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการ
สอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,อัสสาเนา.
- สุนันทา ทองบอน (2525). การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาเขมร
และนักเรียนที่พูดภาษาส่วย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดสุรินทร์. ปรินูญานิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- สุรางค์ โค้วตระกูล (2536). จิตวิทยาการศึกษา. ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
กรุงเทพฯ : 60.
- เสาวคนธ์ ศรีพุทธติก. (2537). ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงที่มีต่อ
การอ่านคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านราษฎร
ดำเนิน อำเภอนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, อัสสาเนา.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. (2528). เอกสารเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านกับกระบวนการ
การคิด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. เอกสารอัสสาเนา.
- อารีย์ พันธุ์มณี (2545). บรรยายการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์.
กรุงเทพฯ: 29
- อัจฉรา ชีวาพัฒนานวงศ์ (2536). ผลการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อการใช้เวลาในการเรียนของนัก
เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดแจ้งร้อน กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัสสาเนา.
- อำไพ สุจริตกุล (2526). เอกสารวิชาการเครื่องเล่นเพื่อพัฒนาเด็ก. คณะอนุกรรมการพัฒนาการ
เล่นของเด็ก. กรุงเทพฯ.

- Bandura, Albert. (1977). Social Learning Theory. Prentice-Hall.
- Bandura, Albert, Ross and Ross. (1963). "Imitation of Film-Mediated Aggressive Models
"Child Development and Behavior. Freda Reblsky and Lym Dorman. Ed.
New York : Alfred A. Knopf.
- Bandura, A.J.E. Gause and F.L. Menlove. (1966) "Observation Learning as a Function of
Symbolization and Incentive Set". Child Development. 37;:499-506; September.
- Best, Bill Arnold. (1969) "The Effect of Special Programs in Reading Gains in Reading.
Dissertation Abstracts International. 10; 316; April.
- Clifford, T. (1966). Morgan and Richard A King Introduction to Psychology. New York :
McGraw-Hill Book.
- Dechampt, Emerald V. (1982). Improving the Teaching of. 3 ed. Englewood Cliffs.
N.J. Prentice-Hall.
- Midlarsky, B. Bryam, James H., and Brickman, P. (1973). "Aversive Approval: Interactive
Effect of Modeling and Reinforcement on Altruistic Behavior," Child
Development. 44:321-328
- Miller, Wilma H. (1972). The First Reader : Elementary Reading Today. New York : Holt-
Rinehart and Winston.
- O'Connor, Robert D. (1969) "Modification of Social Withdrawal Through Symbolic
Modeling" Journal of Applied Behavior Analysis. 2 : 15 – 22 ; May.
- Riley, Pamela M. (1975). "Improving Reading Comprehension," English Teaching Forum
Special Issue : The Art of TESOL. Part. 28 : 198-200.
- Sirota Beverly S. (1971, November) "The Effect of Planned Literature Program of Daily
Oral Reading by the Teacher on The Voluntary Reading of Fifth Grade
Children," Dissertation Abstracts International. 32(5) : 2320 – A.
- Zimmerman, Barry J and Arnold Jaffe (1977) "Teaching through Demonstration : The
Effects of Structuring Imitation and Age. Journal of Educational Psychology. 69 :
773 – 778 ; December.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบสำหรับกลุ่มทดลอง

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมใช้เทคนิคแม่แบบและระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการปรับปรุงพฤติกรรมการอ่านภาษาไทย 3. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์การใช้เทคนิคแม่แบบ	1. ผู้วิจัยแนะนำตัวเองให้นักเรียนทุกคนรู้จักและให้นักเรียนแนะนำตัวเองให้รู้จักซึ่งกันและกันและให้ร้องเพลง “ดอกลั่นทม” 2. ให้นักเรียนร่วมกิจกรรมชื่อส่วนที่หายไปเพื่อสร้างความคุ้นเคยโดยผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนหยิบชิ้นส่วนรูปม้าที่แบ่งออกเป็นส่วนๆคนละ 1 ชิ้น 3. ให้นักเรียนจับคู่กันแต่ละคู่ซักถามข้อมูลส่วนตัวของกันและกันและจดข้อมูลที่ไต่ลงในชิ้นส่วนของม้าของตนเองจากนั้นให้นักเรียนแต่ละคู่ออกมาแนะนำเพื่อนที่เป็นคู่ของตนให้นักเรียนคนอื่นๆ ทราบ 4. เมื่อนักเรียนออกมาแนะนำตัวจนครบทุกคนแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยสรุปกิจกรรมนี้ว่ามีวัตถุประสงค์อะไร 5. ผู้วิจัยสรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมว่าเพื่อให้ นักเรียนที่ไม่คุ้นเคยกันมาก่อนได้เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของตนเองเพื่อจะได้ทำ	1. กระดาษรูปม้า 1 รูป แบ่งเป็น 16 ส่วน ซึ่งมีขนาดและการตัดแบ่งแตกต่างกัน 2. แผนภูมิเพลง “ดอกลั่นทม”

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			ความรู้จักและสามารถแนะนำเพื่อน ๆ นักเรียนให้นักเรียนคนอื่น ๆ ได้รู้จักด้วย 6. ผู้วิจัยกล่าวถึงการพูดหรืออ่านออกเสียงได้ถูกต้องว่ามีประโยชน์และมีความสำคัญมากการพูดและการอ่านออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจนก็มีผลเสียซึ่งควรจะได้รับการแก้ไขและการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะเพิ่มความ ถูกต้องในการอ่านออกเสียง “คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด “ 7. ผู้วิจัยชี้แจงถึงวิธีการปรับพฤติกรรมการอ่านภาษาไทยโดยการใช้เทคนิคแม่แบบ ซึ่งผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยเปิดเทปบันทึกเสียง และผู้วิจัยเป็นแม่แบบการอ่านภาษาไทย ที่ถูกต้องให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้นให้นักเรียนอ่านตามเทปบันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน เมื่อครบทุกคำแล้วให้นักเรียนอ่านภาษาไทยตามผู้วิจัยใหม่โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน 8. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบว่า เมื่อนักเรียนอ่านภาษาไทยทุกคนแล้ว	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			ผู้วิจัยจะให้นักเรียนอ่านเรื่องอีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดอ่านไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้นักเรียนอ่านใหม่ โดยผู้วิจัยจะเป็นแม่แบบ 9. ผู้วิจัยชี้แจง ให้นักเรียนทราบถึงวิธีการประเมินผล การอ่านภาษาไทยก่อนที่จะให้การเสริมแรงแก่นักเรียน โดยผู้วิจัยจะให้นักเรียนแต่ละคนอ่านเรื่องชุดหนึ่งที่มีคำชุดเดิมแล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องก่อนที่จะให้การเสริมแรงแก่นักเรียน 10. ผู้วิจัยนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ ที่จะพบกันในการทดลอง	
2	ออกเสียง คำว่า สะดุ้ง คนเดียว เด็กดี แสงแดด เทวดา ทันใด	1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด โดยการฟัง และการออกเสียงคำว่า สะดุ้ง คนเดียว เด็กดี แสงแดด เทวดา ทันใด ได้ถูกต้อง 2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า สะดุ้ง คนเดียว เด็กดี แสงแดด เทวดา ทันใด ได้ถูกต้อง	ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คือคำว่า สะดุ้ง คนเดียว เด็กดี แสงแดด เทวดา ทันใด ว่านักเรียนเคยนำไปใช้หรือเคยอ่านบ้างหรือไม่อย่างไร ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ 1. ผู้วิจัยเปิดเทปบันทึกเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า สะดุ้ง	1. เทปบันทึกเสียงที่ประกอบด้วย คำว่า สะดุ้ง คนเดียว เด็กดี แสงแดด เทวดา ทันใด 2. เรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด สำหรับฝึกอ่าน เรื่องที่ 1

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			คนเดียว เด็กดี แสงแดด เทวดา ทันใด ให้นัก เรียนฟัง หลังจากนั้นให้นัก เรียนอ่านคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด ตามเทป บันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่าน คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ตามผู้วิจัยใหม่โดยอ่าน ครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่าน เรื่องที่มีคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดอ่านคำที่ ออกเสียงพยัญชนะ ด ไม่ ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้นักเรียน อ่านคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด ใหม่ โดย ผู้วิจัยจะเป็นแม่แบบ 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่าน เรื่องที่มีคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด เรื่องที่ 1 แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความ ถูกต้องก่อนที่จะให้การ เสริมแรงตามเงื่อนไขที่ กำหนด ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคน แสดงความคิดเห็นว่า ถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด ให้ถูกต้อง ชัดเจน ทำได้อย่างไรบ้าง	3. แบบบันทึก ความสามารถ ในการอ่าน ภาษาไทย

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้นักเรียนฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน	
3	ออกเสียง คำว่า อินเตีย นักแสดง เดินช้า กระด้าง สะดุด สีแดง	1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยางค์ ๑ โดยการฟัง และการออกเสียงคำว่า เอ็นดู นักแสดง เดินช้า กระด้าง สะดุด สีแดง ได้ถูกต้อง 2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยางค์ ๑ คำว่า เอ็นดู นักแสดง เดินช้า กระด้าง สะดุด สีแดง ได้ถูกต้อง	ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยางค์ ๑ คำว่า เอ็นดู นักแสดง เดินช้า กระด้าง สะดุด สีแดง ว่านักเรียนเคยนำไปใช้หรือเคยอ่านบ้างหรือไม่อย่างไร ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ 1. ผู้วิจัยเปิดเทปบันทึกเสียงคำที่ออกเสียงพยางค์ ๑ คำว่า เอ็นดู นักแสดง เดินช้า กระด้าง สะดุด สีแดง ให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้นให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยางค์ ๑ ตามเทปบันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยางค์ ๑ ตามผู้วิจัยใหม่โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยางค์ ๑ ที่ระบุในข้อ	1. เทปบันทึกเสียงที่ประกอบด้วยคำว่า เอ็นดู นักแสดง เดินช้า กระด้าง สะดุด สีแดง 2. เรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยางค์ ๑ สำหรับฝึกอ่าน เรื่องที่ 2 3. แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			1 อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำใดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้นักเรียนอ่านคำใหม่ โดยผู้วิจัยจะเป็นแม่แบบ 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด เรื่องที่ 2 แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องโดยบันทึกลงในแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้รางวัลคนที่อ่านได้ถูกต้องชัดเจน ชั้นที่ 3 ชั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นว่าถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ให้ถูกต้องชัดเจน ทำได้อย่างไร แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้นักเรียนฝึกอ่านต่อเป็นที่บ้าน	
4	ออกเสียงคำว่าดำเนินเสด็จพระราชดำรัสปริดาบรรดา	1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด โดยการฟัง และการออกเสียงคำว่า ดำเนินเสด็จ พระราชดำรัส ปริดา บรรดา ดอกบัว ได้ถูกต้อง 2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า	ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ชั้น ดังนี้ ชั้นที่ 1 ชั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า ดำเนิน เสด็จ พระราชดำรัส ปริดา บรรดา	1. เทปบันทึกเสียงที่ประกอบด้วยคำว่า ดำเนิน เสด็จ พระราชดำรัส ปริดา บรรดา ดอกบัว

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
	ดอกบัว	ดำเนิน เสด็จ พระราชดำรัส ปรีดา บรรดา ดอกบัว ได้ ถูกต้อง	ดอกบัว ว่านักเรียนเคย นำไปใช้หรือเคยอ่านบ้าง หรือไม่อย่างไร ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ 1. ผู้วิจัยเปิดเทปบันทึก เสียงคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด คำว่า ดำเนิน เสด็จ พระราชดำรัส ปรีดา บรรดา ดอกบัว ให้นัก เรียนฟัง หลังจากนั้นให้นัก เรียนอ่านคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด ตามเทป บันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่าน คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ตามผู้วิจัยใหม่โดยอ่าน ครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่าน เรื่องที่มีคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด ที่ระบุในข้อ 1 อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคน ใดอ่านคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด คำใดไม่ถูก ต้อง ผู้วิจัยจะให้นักเรียน อ่านคำใหม่ โดยผู้วิจัย จะเป็นแม่แบบ 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละ คนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออก เสียง พยัญชนะ ด เรื่องที่ 3 แล้ว ผู้วิจัยตรวจสอบ ความ ถูกต้องก่อนที่จะ ให้การ เสริมแรงแก่	2. เรื่องที่มีคำ ที่ออกเสียง พยัญชนะ ด สำหรับ ฝึกอ่าน เรื่อง ที่ 3 3. แบบบันทึก ความสามารถ ในการอ่าน ภาษาไทย

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด ชั้นที่ 3 ชั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นว่าถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ให้ถูกต้องชัดเจน ทำได้อย่างไร แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้นักเรียนฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน	
5	ออกเสียงคำว่า เดือนสิบสองดวงดาว พระเจดีย์มรดก ด้านในช่อดอก	1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด โดยการฟัง และการออกเสียงคำว่า เดือนสิบสอง ดวงดาว พระเจดีย์มรดก ด้านใน ช่อดอก ได้ถูกต้อง 2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า ดำเนิน เสด็จ พระราชดำรัส ปรีดา บรรดา ดอกบัว ได้ถูกต้อง	ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ชั้น ดังนี้ ชั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า เดือนสิบสอง ดวงดาว พระเจดีย์ มรดก ด้านใน ช่อดอก ว่านักเรียนเคยนำไปใช้หรือเคยอ่านบ้างหรือไม่อย่างไร ชั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ 1. ผู้วิจัยเปิดเทปบันทึกเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า เดือนสิบสอง ดวงดาว พระเจดีย์ มรดก ด้านใน ช่อดอก ให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้นให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด	1. เทปบันทึกเสียงที่ประกอบด้วยคำว่า เดือนสิบสองดวงดาว พระเจดีย์มรดก ด้านในช่อดอก 2. เรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด สำหรับฝึกอ่าน เรื่องที่ 4 3. แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			ตามเทปบันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ตามผู้วิจัยใหม่โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ที่ระบุในข้อ 1 อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำใดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้นักเรียนอ่านคำใหม่ โดยผู้วิจัยจะเป็นแม่แบบ 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด เรื่องที่ 4 แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง ก่อนที่จะให้ตัวเสริมแรงแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นว่า ถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ให้ถูกต้องชัดเจน ทำได้อย่างไร แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้นักเรียนฝึกอ่านต่อเป็นที่บ้าน	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
6	ออกเสียง คำว่า เครื่อง- ระดับ จุดตั้ง กระดิ่ง เทพยดา มารดา สำแดง	1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ เกี่ยวกับคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด โดยการฟัง และ การออกเสียงคำว่า เครื่อง- ระดับ จุดตั้ง กระดิ่ง เทพยดา มารดา สำแดง ได้ถูกต้อง 2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า เครื่องระดับ จุดตั้ง กระดิ่ง เทพยดา มารดา สำแดง ได้ถูกต้อง	ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง เป็น 3 ชั้น ดังนี้ ชั้นที่ 1 ชั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถาม นักเรียนเกี่ยวกับคำที่ออก เสียงพยัญชนะ ด คำว่า เครื่องระดับ จุดตั้ง กระดิ่ง เทพยดา มารดา สำแดง ว่านักเรียนเคย นำไปใช้หรือเคยอ่านบ้าง หรือไม่อย่างไร ชั้นที่ 2 ชั้นเสนอแม่แบบ 1. ผู้วิจัยเปิดเทปบันทึก เสียงคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด คำว่า เครื่องระดับ จุดตั้ง กระดิ่ง เทพยดา มารดา สำแดง ให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้น ให้นักเรียน อ่านคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด ตามเทป บันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่าน คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ตามผู้วิจัยใหม่โดยอ่าน ครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่าน เรื่องที่มีคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด ที่ระบุในข้อ 1 อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียน คนใดอ่านคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด คำใดไม่ถูก	1. เทปบันทึก เสียงที่ ประกอบด้วย คำว่า เครื่องระดับ จุดตั้ง กระดิ่ง เทพยดา มารดา สำแดง 2. เรื่องที่มีคำ ที่ออกเสียง พยัญชนะ ด สำหรับ ฝึกอ่าน เรื่อง ที่ 5 3. แบบบันทึก ความสามารถ ในการอ่าน ภาษาไทย

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			ต้อง ผู้วิจัยจะให้นักเรียนอ่านคำใหม่ โดยผู้วิจัยจะเป็นแม่แบบ 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด เรื่องที่ 5 แล้ว ผู้วิจัยตรวจสอบความ ถูกต้องก่อนที่จะให้ตัวเสริมแรงแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นว่า ถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด ให้ถูกต้องชัดเจน ทำได้อย่างไร แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้นักเรียนฝึกอ่านต่อเป็น การบ้าน	
7	ออกเสียง คำว่า นัตตา ดวงแข รถด่วน เสียตาย ดอง-อาหาร ด้วยกัน	1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด โดยการฟัง และการพูดที่ออกเสียงคำ ต่อไปนี้ ได้ถูกต้อง 2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า นัตตา ดวงแข รถด่วน เสียตาย ดองอาหาร ด้วยกัน ได้ถูกต้อง	ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง เป็น 3 ขั้น ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถาม นักเรียนเกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า นัตตา ดวงแข รถด่วน เสียตาย ดองอาหาร ด้วยกัน นักเรียนเคยนำไปใช้หรือเคยอ่านบ้างหรือไม่ อย่างไร	1. เทปบันทึกเสียงที่ประกอบด้วย คำว่า นัตตา ดวงแข รถด่วน เสียตาย ดองอาหาร ด้วยกัน 2. เรื่องที่มีคำที่ออกเสียง

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ 1. ผู้วิจัยเปิดเทปบันทึกเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า นัตตา ดวงแข รถด่วน เสียหาย ดองอาหาร ด้วยกัน ให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้น ให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ตามเทปบันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ตามผู้วิจัยใหม่โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด เรื่องที่ 6 ที่ระบุในข้อ 1 อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียน คนใดอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำใดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้นักเรียนอ่านคำใหม่ โดยผู้วิจัย จะเป็นแม่แบบ 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องก่อนที่จะให้ตัวเสริมแรงแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคน	พยัญชนะ ด สำหรับฝึกอ่าน 3. แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			แสดงความคิดเห็นว่า ถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด ให้ถูกต้อง ชัดเจน ทำได้อย่างไร แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและ ให้นักเรียนฝึกอ่านต่อเป็น การบ้าน	
8	ออกเสียง คำว่า ราชาธิ บดี สดับ เดือดดาล ดัดสันดาน แผ่นดิน เทพธิดา	1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ เกี่ยวกับคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด โดยการฟัง และ การพูดที่ออกเสียงคำ ต่อไปนี้ ได้ถูกต้อง 2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า ราชาธิบดี สดับ เดือดดาล ดัดสันดาน แผ่นดิน เทพธิดา ได้ถูกต้อง	ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง เป็น 3 ชั้น ดังนี้ ชั้นที่ 1 ชั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถาม นักเรียนเกี่ยวกับคำที่ออก เสียงพยัญชนะ ด คำว่า ราชาธิบดี สดับ เดือดดาล ดัดสันดาน แผ่นดิน เทพธิดา ว่านักเรียนเคย นำไปใช้หรือเคยอ่านบ้าง หรือไม่อย่างไร ชั้นที่ 2 ชั้นเสนอแม่แบบ 1. ผู้วิจัยเปิดเทปบันทึก เสียงคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด คำว่า ราชาธิบดี สดับ เดือดดาล ดัดสันดาน แผ่นดิน เทพธิดา ให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้น ให้นักเรียน อ่านคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด ตามเทป บันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่าน คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด	1. เทปบันทึก เสียงที่ ประกอบด้วย คำว่า ราชาธิบดี สดับ เดือดดาล ดัดสันดาน แผ่นดิน เทพธิดา 2. เรื่องที่มีคำ ที่ออกเสียง พยัญชนะ ด สำหรับ ฝึกอ่าน เรื่อง ที่ 7 3. แบบบันทึก ความสามารถ ในการอ่าน ภาษาไทย

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			ตามผู้วิจัยใหม่โดยอ่าน ครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่าน เรื่องที่มีคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด เรื่องที่ 7 ที่ ระบุในข้อ 1 อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียน คนใดอ่านคำที่ ออกเสียงพยัญชนะ ด คำ ใดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้ นักเรียนอ่านคำใหม่ โดยผู้ วิจัย จะเป็นแม่แบบ 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละ คนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออก เสียง พยัญชนะ ด แล้ว ผู้วิจัยตรวจสอบความ ถูกต้องก่อนที่จะให้ตัวเสริม แรงแก่นักเรียนตามเงื่อนไข ที่กำหนด ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคน แสดงความคิดเห็นว่า ถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด ให้ถูกต้อง ชัดเจน ทำได้อย่างไร แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและ ให้นักเรียนฝึกอ่านต่อเป็น การบ้าน	
9	ออกเสียง คำว่า กระเดียด ชักดาบ	1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ เกี่ยวกับคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด โดยการฟัง และ การออกเสียงคำว่า	ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง เป็น 3 ขั้น ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถาม	1. เทปบันทึก เสียงที่ ประกอบด้วย คำว่า ชักดาบ

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
	ดวงรัตน์ ประติ๋ว น้ำดื่ม ดิฉัน	กระเดียด ชักดาบ ดวงรัตน์ ประติ๋ว น้ำดื่ม ดิฉัน ได้ถูกต้อง 2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า กระเดียด ชักดาบ ดวงรัตน์ ประติ๋ว น้ำดื่ม ดิฉัน ได้ถูกต้อง	นักเรียนเกี่ยวกับคำที่ออก เสียงพยัญชนะ ด ว่า นักเรียนเคยนำไปใช้หรือ เคยอ่านบ้างหรือไม่อย่างไร ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ 1. ผู้วิจัยเปิดเทปบันทึก เสียงคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด คำว่า กระเดียด ชักดาบ ดวงรัตน์ ประติ๋ว น้ำดื่ม ดิฉัน ให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้น ให้นักเรียน อ่านคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด ตามเทป บันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่าน คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ตามผู้วิจัยใหม่โดยอ่าน ครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่าน เรื่องที่มีคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด เรื่องที่ 8 ที่ ระบุในข้อ 1 อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียน คนใดอ่านคำที่ ออกเสียงพยัญชนะ ด คำ ใดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้ นักเรียนอ่านคำใหม่ โดยผู้ วิจัย จะเป็นแม่แบบ 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่าน เรื่องที่มีคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด แล้วผู้วิจัย ตรวจสอบความถูกต้อง	ดวงรัตน์ ประติ๋ว น้ำดื่ม ดิฉัน 2. เรื่องที่มีคำ ที่ออกเสียง พยัญชนะ ด สำหรับ ฝึกอ่าน เรื่อง ที่ 8 3. แบบบันทึก ความสามารถ ในการอ่าน ภาษาไทย

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			ก่อนที่จะให้ตัวเสริมแรงแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นว่าถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ให้ถูกต้องชัดเจน ทำได้อย่างไร แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้นักเรียนฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน	
10	ออกเสียงคำว่า เลี้ยงดู ปลาตุก กระตุก ศักดา แดดจ๋า ยินดี	1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด โดยการฟัง และการออกเสียงคำว่า เลี้ยงดู ปลาตุก กระตุก ศักดา แดดจ๋า ยินดี ได้ถูกต้อง 2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า เลี้ยงดู ปลาตุก กระตุก ศักดา แดดจ๋า ยินดี ได้ถูกต้อง	ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า เลี้ยงดู ปลาตุก กระตุก ศักดา แดดจ๋า ยินดี นักเรียนเคยนำไปใช้หรือเคยอ่านบ้างหรือไม่อย่างไร ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ 1. ผู้วิจัยเปิดเทปบันทึกเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า เลี้ยงดู ปลาตุก กระตุก ศักดา แดดจ๋า ยินดี ให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้น ให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ตามเทป	1. เทปบันทึกเสียงที่ประกอบด้วย คำว่า เลี้ยงดู, ปลาตุก กระตุก ศักดา แดดจ๋า ยินดี 2. เรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด สำหรับฝึกอ่าน เรื่องที่ 9 3. แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			บันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ตามผู้วิจัยใหม่โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด เรื่องที่ 9 ที่ระบุในข้อ 1 อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียน คนใดอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำใดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้นักเรียนอ่านคำใหม่ โดยผู้วิจัย จะเป็นแม่แบบ 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องก่อนที่จะให้ตัวเสริมแรงแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นว่า ถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ให้ถูกต้องชัดเจน ทำได้อย่างไร แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้นักเรียนฝึกอ่านต่อเป็น การบ้าน	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
11	ออกเสียง คำว่า ท้าวธาดา พระราช- ธิดา กระป๋องดำ ดับสูญ กับดัก ของดอง	1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ เกี่ยวกับคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด โดยการฟัง และ การออกเสียงคำ ต่อไปนี้ ท้าวธาดา พระราชธิดา กระป๋องดำ ดับสูญ กับดัก ของดอง ได้ถูกต้อง 2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า ท้าวธาดา พระราชธิดา กระป๋องดำ ดับสูญ กับดัก ของดอง ได้ถูกต้อง	ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง เป็น 3 ชั้น ดังนี้ ชั้นที่ 1 ชั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถาม นักเรียนเกี่ยวกับคำที่ออก เสียงพยัญชนะ ด คำว่า ท้าวธาดา พระราชธิดา กระป๋องดำ ดับสูญ กับดัก ของดอง ว่านักเรียนเคย นำไปใช้หรือเคยอ่านบ้าง หรือไม่อย่างไร ชั้นที่ 2 ชั้นเสนอแม่แบบ 1. ผู้วิจัยเปิดเทปบันทึก เสียงคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด คำว่า ท้าวธาดา พระราชธิดา กระป๋องดำ ดับสูญ กับดัก ของดอง ให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้น ให้นักเรียน อ่านคำที่ออกเสียง พยัญชนะ ด ตามเทป บันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่าน คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ตามผู้วิจัยใหม่โดยอ่าน ครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่าน เรื่องที่มีคำที่ออกเสียงออก เสียงพยัญชนะ ด เรื่องที่ 10 ที่ระบุ ในข้อ 1 อีกครั้ง หนึ่ง ถ้า นักเรียนคนใด	1. เทปบันทึก เสียงที่ ประกอบด้วย คำว่า ท้าวธาดา พระราชธิดา กระป๋องดำ ดับสูญ กับดัก ของดอง 2. เรื่องที่มีคำ ที่ออกเสียง พยัญชนะ ด สำหรับ ฝึกอ่าน เรื่อง ที่ 10 3. แบบบันทึก ความสามารถ ในการอ่าน ภาษาไทย

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			อ่านคำใดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้นักเรียนอ่านใหม่ โดยผู้วิจัยจะเป็นแม่แบบ 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องก่อนที่จะให้ตัวเสริมแรงแก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนด ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นว่าถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ให้ถูกต้องชัดเจน ทำได้อย่างไร แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้นักเรียนฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน	
12	ปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อให้นักเรียนบอกความสำคัญของการพูด อ่าน คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ที่ถูกต้องชัดเจน 2. เพื่อให้นักเรียนบอกประโยชน์ของการพูด และการอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ที่ถูกต้องชัดเจน	1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุป ทบทวน สิ่งที่ได้เรียนรู้มาทั้งหมด 2. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมถึงความสำคัญของการอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด 3. ผู้วิจัยกล่าวขอขอบคุณนักเรียน และกล่าวปิดการทดลอง	

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ ครั้งที่ 1

เรื่อง **ปฐมนิเทศ**

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการปรับพฤติกรรมการอ่านคำที่ออกเสียง
3. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการใช้เทคนิคแม่แบบ

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตัวเองให้นักเรียนทุกคนรู้จัก และให้นักเรียนแนะนำตนเอง ให้นักเรียนรู้จักซึ่งกันและกัน หลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลง “ดอกลั่นทม” พร้อมทำท่าประกอบเพลง
2. ให้นักเรียนร่วมสร้างความคุ้นเคย โดยผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนหยิบชิ้นส่วนรูปม้าที่แบบออกเป็นส่วนๆ คนละ 1 ชิ้น
3. ให้นักเรียนนำชิ้นส่วนรูปม้าที่ตนหยิบได้ไปหาชิ้นส่วนรูปม้าที่อยู่กับเพื่อนๆ เพื่อนำมาประกอบเป็นรูปม้าที่สมบูรณ์
4. ให้นักเรียนแต่ละคู่ซักถามข้อมูลส่วนตัวของกันและกัน และจดข้อมูลที่ได้ลงในชิ้นส่วนรูปม้าของตนเอง จากนั้นให้นักเรียนแต่ละคู่ออกมาแนะนำเพื่อนที่เป็นคู่ของตนให้นักเรียนคนอื่นๆ ทราบ
5. เมื่อนักเรียนออกมาแนะนำตัวจนครบทุกคนแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปกิจกรรมนี้ว่ามีวัตถุประสงค์อะไร
6. ผู้วิจัยสรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมว่าเพื่อให้นักเรียนที่ไม่คุ้นเคยกันมาก่อนได้เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของตนเอง เพื่อจะได้ทำความรู้จักแนะนำเพื่อนให้นักเรียนคนอื่นๆ ได้รู้จักด้วย
7. ผู้วิจัยกล่าวถึงการพูดหรืออ่านออกเสียงได้ถูกต้องว่ามีประโยชน์และมีความสำคัญมาก การพูดและการอ่านออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจนก็มีผลเสียซึ่งควรจะต้องได้รับการแก้ไข
8. ผู้วิจัยชี้แจงถึงวิธีการปรับพฤติกรรมการอ่านภาษาไทย โดยการใช้เทคนิคแม่แบบ ซึ่งผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยเปิดเทปบันทึกเสียงการอ่าน และผู้วิจัยเป็นแม่แบบภาษาไทยที่ถูกต้องให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้นให้นักเรียนอ่านตามเทปบันทึกเสียงพร้อมกันทุกคน เมื่อครบทุกคนแล้วให้นักเรียนอ่านภาษาไทยตามผู้วิจัยใหม่ โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน

9. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบว่า เมื่อนักเรียนอ่านภาษาไทยทุกคนแล้ว ผู้วิจัยจะให้นักเรียนอ่านเรื่องครึ่งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดอ่านไม่ถูกต้องผู้วิจัยจะให้นักเรียนอ่านใหม่โดยผู้วิจัยจะเป็นแม่แบบ

10. ผู้วิจัยให้นักเรียนทราบถึงวิธีการประเมินผลการอ่านภาษาไทยก่อนที่จะให้การเสริมแรงแก่นักเรียน โดยผู้วิจัยจะให้นักเรียนแต่ละคนอ่านเรื่องอีกชุดหนึ่งที่มีคำชุดเดิม แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องก่อนที่จะให้การเสริมแรงแก่นักเรียน

11. ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ที่จะพบกันในการทดลอง

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. แผนภูมิเพลง “ดอกลั่นทม”
2. กระดาษรูปม้า 1 รูป ซึ่งแบ่งเป็น 16 ส่วน ซึ่งมีขนาดและการตัดแบ่งที่แตกต่างกัน

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ ครั้งที่ 2

เรื่อง การอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า สะดุ้ง คนเดียว เด็กดี แสงแดด เทวดา
ทันใด

ภาษาไทยที่ใช้

คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า สะดุ้ง คนเดียว เด็กดี แสงแดด เทวดา ทันใด

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ต่อไปนี้คือคำว่า
สะดุ้ง คนเดียว เด็กดี แสงแดด เทวดา ทันใด ได้ถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ต่อไปนี้คือคำว่า สะดุ้ง คนเดียว
เด็กดี แสงแดด เทวดา ทันใด ได้ถูกต้อง

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับคำต่างๆ ต่อไปนี้ คือ สะดุ้ง
คนเดียว เด็กดี แสงแดด เทวดา ทันใด

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

1. ผู้วิจัยเปิดเทปเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า สะดุ้ง คนเดียว เด็กดี
แสงแดด เทวดา ทันใด ให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนอ่านตามเทปเสียงพร้อมกันทุกคน
2. ผู้วิจัยอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้นักเรียนอ่านตามผู้วิจัยใหม่โดย
อ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ที่ระบุในข้อ 1 อีกครั้ง
หนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำใดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้คำนั้นใหม่
โดยผู้วิจัยจะเป็นแม่แบบ
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด เรื่องที่ 1 แล้วผู้
วิจัยตรวจสอบความถูกต้องโดยบันทึกลงในแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ
ด แล้วให้รางวัลคนที่อ่านได้ถูกต้องชัดเจน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นว่าถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ให้ถูกต้องชัดเจนทำได้อย่างไรบ้างแล้ว ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้นักเรียนที่ยังอ่านไม่ถูกต้องชัดเจน ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน ส่วนนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจนแล้วก็ฝึกฝน ทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. เทปบันทึกเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ประกอบด้วยคำ สะดุ้ง คนเดียว เด็กดี แสงแดด เทวดา ทันใด
2. เรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด สำหรับฝึกอ่านและทดสอบก่อนที่จะมีการเสริมแรงดังนี้ สวยเป็นเด็กดี ทุกวันสวยจะช่วยคุณแม่ให้นำเอาที่นอนไปตากแดด เพื่อให้แสงแดดฆ่าเชื้อโรค วันนี้สวยอยู่บ้านคนเดียว จึงเพลอหลับไปในตอนกลางวัน และฝันว่ามีเทวดามายบอกว่าถ้าสวยเป็นคนดีอย่างนี้ตลอดไป สวยจะมีชีวิตที่ดีตลอดไป ทันใดนั้นสวยก็สะดุ้งตื่นเพราะได้ยินเสียงคุณแม่ที่กลับมาจากตลาด
3. แบบบันทึกความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจในการตอบคำถามและการอธิบายแสดงความคิดเห็น
2. สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม
3. ตรวจการอ่านจากแบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ ครั้งที่ 3

เรื่อง การอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า อินเดีย นักแสดง เดินช้า กระจ่าง สะดุด สีแดง

ภาษาไทยที่ใช้

คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า อินเดีย นักแสดง เดินช้า กระจ่าง สะดุด สีแดง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ต่อไปนี้คือคำว่า อินเดีย นักแสดง เดินช้า กระจ่าง สะดุด สีแดง ได้ถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ต่อไปนี้คือคำว่า อินเดีย นักแสดง เดินช้า กระจ่าง สะดุด สีแดง ได้ถูกต้อง

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ชั้น ดังนี้

ชั้นที่ 1 ชั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับคำต่างๆ ต่อไปนี้ คือ อินเดีย นักแสดง เดินช้า กระจ่าง สะดุด สีแดง เคยนำไปใช้หรือเคยอ่านบ้างหรือไม่อย่างไร

ชั้นที่ 2 ชั้นเสนอแม่แบบ

1. ผู้วิจัยเปิดเทปเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า อินเดีย นักแสดง เดินช้า กระจ่าง สะดุด สีแดง ให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้นให้นักเรียนอ่านตามเทปเสียงพร้อมกันทุกคน
2. ผู้วิจัยอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้นักเรียนอ่านตามผู้วิจัยใหม่โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ที่ระบุในข้อ 1 อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำใดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้อ่านคำนั้นใหม่โดยผู้วิจัยจะเป็นแม่แบบ

4. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนอ่านเรื่องที่มีที่ออกเสียงพยัญชนะ ด เรื่องที่ 2 แล้ว ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องโดยบันทึกลงในแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้รางวัลคนที่อ่านได้ถูกต้องชัดเจน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นว่าถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ให้ถูกต้องชัดเจนทำได้อย่างไรบ้างแล้ว ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้นักเรียนที่ยังอ่านไม่ถูกต้องชัดเจน ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน ส่วนนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจนแล้วก็ฝึกฝน ทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. เทปบันทึกเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ประกอบด้วยคำ อินเดีย นักแสดง เดินช้า กระด้าง สะดุด สีแดง
2. เรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด สำหรับฝึกอ่านและทดสอบก่อนที่จะมีการเสริมแรงดังนี้ ดาวเป็นนักแสดงที่สวยงามเพราะเป็นลูกครึ่งไทยกับอินเดีย นอกจากนี้ยังเป็นคนมีความสามารถ เป็นคนมีอัธยาศัยดี ไม่เป็นคนกระด้างกระเดื่อง วันนี้ดาวไปงานแฟชั่นโชว์ชุดไทย ใส่ชุดสีแดง และพยายามเดินช้าๆ เพื่อป้องกันการสะดุดและเดินให้สวยงามเหมาะสมกับความสวยงามของชุดไทย
3. แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย
4. บัตรคำ ประกอบด้วยคำว่า อินเดีย นักแสดง เดินช้า กระด้าง สะดุด สีแดง

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและการแสดงความคิดเห็น
2. สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม
3. ตรวจการอ่านที่ออกเสียงพยัญชนะ ด จากแบบบันทึกความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ

ครั้งที่ 4

เรื่อง การอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า ดำเนิน พระราชดำรัส เสด็จ ปรีดา บรรดา ดอกบัว

ภาษาไทยที่ใช้

คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า ดำเนิน พระราชดำรัส เสด็จ ปรีดา บรรดา ดอกบัว

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ต่อไปนี้คือคำว่า ดำเนิน พระราชดำรัส เสด็จ ปรีดา บรรดา ดอกบัว ได้ถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ต่อไปนี้คือคำว่า ดำเนิน พระราชดำรัส เสด็จ ปรีดา บรรดา ดอกบัว ได้ถูกต้อง

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับคำต่างๆ ต่อไปนี้ คือ ดำเนิน พระราชดำรัส เสด็จ ปรีดา บรรดา ดอกบัว เคยนำไปใช้หรือเคยอ่านบ้างหรือไม่อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

1. ผู้วิจัยเปิดเทปเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า ดำเนิน พระราชดำรัส เสด็จ ปรีดา บรรดา ดอกบัว ให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้นให้นักเรียนอ่านตามเทปเสียงพร้อมกันทุกคน
2. ผู้วิจัยอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้นักเรียนอ่านตามผู้วิจัยใหม่โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ที่ระบุในข้อ 1 อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำใดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้อ่านคำนั้นใหม่โดยผู้วิจัยจะเป็นแม่แบบ

4. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนอ่านเรื่องที่มีที่ออกเสียงพยัญชนะ ด เรื่องที่ 3 แล้ว ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องโดยบันทึกลงในแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้รางวัลคนที่อ่านได้ถูกต้องชัดเจน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นว่าถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ให้ถูกต้องชัดเจนทำได้อย่างไรบ้างแล้ว ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้นักเรียนที่ยังอ่านไม่ถูกต้องชัดเจน ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน ส่วนนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจนแล้วก็ฝึกฝน ทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. เทปบันทึกเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ประกอบด้วยคำ ดำเนิน พระราช ดำรัส เสด็จ ปรีดา บรรดา ดอกบัว
2. เรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด สำหรับฝึกอ่านและทดสอบก่อนที่จะมีการเสริมแรงดังนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมบรรดาประชาชน จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งจังหวัดนี้มีดอกบัวเป็นสัญลักษณ์ ประชาชนต่างมีความยินดีปรีดาในพระมหากรุณาธิคุณของท่านกันถ้วนหน้าในการเสด็จครั้งนี้
3. แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย
4. บัตรคำ ประกอบด้วยคำว่า ดำเนิน พระราชดำรัส เสด็จ ปรีดา บรรดา ดอกบัว

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและการแสดงความคิดเห็น
2. สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม
3. ตรวจการอ่านที่ออกเสียงพยัญชนะ ด จากแบบบันทึกความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ ครั้งที่ 5

เรื่อง การอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า เดือนสิบสอง ดวงดาว พระเจดีย์ มรดก ด้านใน ซ่อดอก

ภาษาไทยที่ใช้

คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า เดือนสิบสอง ดวงดาว พระเจดีย์ มรดก ด้านใน ซ่อดอก

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด โดยการฟังและพูดคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ดังต่อไปนี้ เดือนสิบสอง ดวงดาว พระเจดีย์ มรดก ด้านใน ซ่อดอก
2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ต่อไปนี้คือคำ เดือนสิบสอง ดวงดาว พระเจดีย์ มรดก ด้านใน ซ่อดอก ได้ถูกต้อง

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ชั้น ดังนี้

ชั้นที่ 1 ชั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับคำต่างๆ ต่อไปนี้ คือ เดือนสิบสอง ดวงดาว พระเจดีย์ มรดก ด้านใน ซ่อดอก ว่านักเรียนเคยนำไปใช้หรือเคยอ่านบ้างหรือไม่อย่างไร

ชั้นที่ 2 ชั้นเสนอแม่แบบ

1. ผู้วิจัยเปิดเทปเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า เดือนสิบสอง ดวงดาว พระเจดีย์ มรดก ด้านใน ซ่อดอก ให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้นให้นักเรียนอ่านตามเทปเสียงพร้อมกันทุกคน
2. ผู้วิจัยอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้นักเรียนอ่านตามผู้วิจัยใหม่โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ที่ระบุในข้อ 1 อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำใดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้อ่านคำนั้นใหม่โดยผู้วิจัยจะเป็นแม่แบบ

4. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนอ่านเรื่องที่มีที่ออกเสียงพยัญชนะ ด เรื่องที่ 4 แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องโดยบันทึกลงในแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้รางวัลคนที่อ่านได้ถูกต้องชัดเจน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นว่าถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ให้ถูกต้องชัดเจนทำได้อย่างไรบ้างแล้ว ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้นักเรียนที่ยังอ่านไม่ถูกต้องชัดเจน ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน ส่วนนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจนแล้วก็ฝึกฝน ทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. เทปบันทึกเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ประกอบด้วยคำ เดือนสิบสอง ดวงดาว พระเจดีย์ มรดก ด่านใน ช่อดอก
2. เรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด สำหรับฝึกอ่านและทดสอบก่อนที่จะมีการเสริมแรงดังนี้ เป็นที่ทราบกันว่าในวันเพ็ญเดือนสิบสอง บริเวณด่านในของพระเจดีย์ในหมู่บ้าน ซึ่งถือว่าเป็นมรดกที่ตกทอดสืบกันมา จะมีแสงสว่างจากดวงดาวที่ทอดแสงลงมาอย่างสวยงาม ยิ่งแสงมากระทบกับลวดลายประติมากรรมซึ่งเป็นรูปช่อดอกไม้ต่างๆ ของกำแพงพระเจดีย์แล้วยิ่งเพิ่มความสวยงามมากขึ้น
3. แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย
4. บัตรคำ ประกอบด้วยคำว่า เดือนสิบสอง ดวงดาว พระเจดีย์ มรดก ด่านใน ช่อดอก

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและการแสดงความคิดเห็น
2. สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม
3. ตรวจการอ่านที่ออกเสียงพยัญชนะ ด จากแบบบันทึกความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ

ครั้งที่ 6

เรื่อง การอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า เครื่องประดับ ดุจดั่ง กระดิ่ง
เทพยดา มารดา สำแดง

ภาษาไทยที่ใช้

คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า เครื่องประดับ ดุจดั่ง กระดิ่ง เทพยดา มารดา
สำแดง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ต่อไปนี้คือคำว่า
เครื่องประดับ ดุจดั่ง กระดิ่ง เทพยดา มารดา สำแดง ได้ถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ต่อไปนี้คือคำว่า เครื่องประดับ
ดุจดั่ง กระดิ่ง เทพยดา มารดา สำแดง ได้ถูกต้อง

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับคำต่างๆ ต่อไปนี้ คือ
เครื่องประดับ ดุจดั่ง กระดิ่ง เทพยดา มารดา สำแดง เคยนำไปใช้หรือเคยอ่านบ้างหรือไม่อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

1. ผู้วิจัยเปิดเทปเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า ดำเนิน พระราช
ดำรัส เสด็จ ปรีดา บรรดา ดอกบัว ให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้นให้นักเรียนอ่านตามเทปเสียง
พร้อมกันทุกคน

2. ผู้วิจัยอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้นักเรียนอ่านตามผู้วิจัยใหม่โดย
อ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ที่ระบุในข้อ 1 อีกครั้ง
หนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำใดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้อ่านคำนั้นใหม่
โดยผู้วิจัยจะเป็นแม่แบบ

4. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนอ่านเรื่องที่มีที่ออกเสียงพยัญชนะ ด เรื่องที่ 5 แล้ว ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องโดยบันทึกลงในแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้รางวัลคนที่อ่านได้ถูกต้องชัดเจน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นว่าถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ให้ถูกต้องชัดเจนทำได้อย่างไรบ้างแล้ว ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้นักเรียนที่ยังอ่านไม่ถูกต้องชัดเจน ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน ส่วนนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจนแล้วก็ฝึกฝน ทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. เทปบันทึกเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ประกอบด้วยคำ เครื่องประดับ ดุจดั่ง กระดัง เทพดา มารดา สำแดง
2. เรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด สำหรับฝึกอ่านและทดสอบก่อนที่จะมีการเสริมแรงดังนี้ มีเทพดาองค์หนึ่งบนสวรรค์ เทพดาองค์นี้มีเครื่องประดับที่สวยงามดุจดั่งเพชรน้ำหนึ่งทั่วเรือนกาย และมีกระดังเป็นอาวุธซึ่งจะสำแดงฤทธิ์ก็ต่อเมื่อมีคนในโลกมนุษย์ทำผิดต่อมารดาของตน กระดังนั้นจะสั่นเพื่อเตือนให้เทพดาารู้ และลงโทษคนนั้น
3. แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย
4. บัตรคำ ประกอบด้วยคำว่า เครื่องประดับ ดุจดั่ง กระดัง เทพดา มารดา สำแดง

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและการแสดงความคิดเห็น
2. สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม
3. ตรวจการอ่านที่ออกเสียงพยัญชนะ ด จากแบบบันทึกความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ ครั้งที่ 7

เรื่อง การอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า นัตตา ดวงแข รถด่วน เสียหาย
ดองอาหาร ด้วยกัน

ภาษาไทยที่ใช้

คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า นัตตา ดวงแข รถด่วน เสียหาย ดองอาหาร
ด้วยกัน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด โดยการฟังและพูดคำ
ที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ดังต่อไปนี้ นัตตา ดวงแข รถด่วน เสียหาย ดองอาหาร ด้วยกัน
2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ต่อไปนี้คือคำ นัตตา ดวงแข
รถด่วน เสียหาย ดองอาหาร ด้วยกัน ได้ถูกต้อง

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ชั้น ดังนี้

ชั้นที่ 1 ชั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับคำต่างๆ ต่อไปนี้ คือ
นัตตา ดวงแข รถด่วน เสียหาย ดองอาหาร ด้วยกัน ว่านักเรียนเคยนำไปใช้หรือเคยอ่านบ้าง
หรือไม่อย่างไร

ชั้นที่ 2 ชั้นเสนอแม่แบบ

1. ผู้วิจัยเปิดเทปเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า นัตตา ดวงแข
รถด่วน เสียหาย ดองอาหาร ด้วยกัน ให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้นให้นักเรียนอ่านตามเทปเสียง
พร้อมกันทุกคน
2. ผู้วิจัยอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้นักเรียนอ่านตามผู้วิจัยใหม่โดย
อ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ที่ระบุในข้อ 1 อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำใดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้อ่านคำนั้นใหม่ โดยผู้วิจัยจะเป็นแม่แบบ

4. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด เรื่องที่ 6 แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องโดยบันทึกลงในแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้รางวัลคนที่อ่านได้ถูกต้องชัดเจน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นว่าถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ให้ถูกต้องชัดเจนทำได้อย่างไรบ้างแล้ว ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้นักเรียนที่ยังอ่านไม่ถูกต้องชัดเจน ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน ส่วนนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจนแล้วก็ฝึกฝน ทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. เทปบันทึกเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ประกอบด้วยคำ นั้ดดา ดวงแข รถด้วน เสียตาย ดองอาหาร ด้วยกัน
2. เรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด สำหรับฝึกอ่านและทดสอบก่อนที่จะมีการเสริมแรงดังนี้ นั้ดดากับดวงแขได้รับคำสั่งจากคุณครูให้ทำรายงานเรื่องการดองอาหารด้วยกัน จึงต้องไปหาข้อมูลในตัวเมือง นั้ดดากับดวงแขจึงนัดกันมาขึ้นรถด้วนที่สถานีรถในหมู่บ้าน แต่น่าเสียตายที่ทั้งสองคนมาไม่ทันรถด้วยขบวนสุดท้าย
3. แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย
4. บัตรคำ ประกอบด้วยคำว่า นั้ดดา ดวงแข รถด้วน เสียตาย ดองอาหาร ด้วยกัน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและการแสดงความคิดเห็น
2. สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม
3. ตรวจการอ่านที่ออกเสียงพยัญชนะ ด จากแบบบันทึกความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ ครั้งที่ 8

เรื่อง การอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า ราชาริบดี สดับ เตือดดาล ดัดสันดาน
แผ่นดิน เทพธิดา

ภาษาไทยที่ใช้

คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า ราชาริบดี สดับ เตือดดาล ดัดสันดาน
แผ่นดิน เทพธิดา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด โดยการฟังและพูดคำ
ที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ดังต่อไปนี้ ราชาริบดี สดับ เตือดดาล ดัดสันดาน แผ่นดิน เทพธิดา
2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ต่อไปนี้คือคำ ราชาริบดี สดับ
เตือดดาล ดัดสันดาน แผ่นดิน เทพธิดา ได้ถูกต้อง

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับคำต่างๆ ต่อไปนี้ คือ
ราชาริบดี สดับ เตือดดาล ดัดสันดาน แผ่นดิน เทพธิดา ว่านักเรียนเคยนำไปใช้หรือเคยอ่าน
บ้างหรือไม่อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

1. ผู้วิจัยเปิดเทปเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า ราชาริบดี สดับ
เตือดดาล ดัดสันดาน แผ่นดิน เทพธิดา ให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้นให้นักเรียนอ่านตามเทปเสียง
พร้อมกันทุกคน
2. ผู้วิจัยอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้นักเรียนอ่านตามผู้วิจัยใหม่โดย
อ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ที่ระบุในข้อ 1 อีกครั้ง
หนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำใดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้อ่านคำนั้นใหม่
โดยผู้วิจัยจะเป็นแม่แบบ

4. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนอ่านเรื่องที่มีที่ออกเสียงพยัญชนะ ด เรื่องที่ 7 แล้ว ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องโดยบันทึกลงในแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้รางวัลคนที่อ่านได้ถูกต้องชัดเจน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นว่าถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ให้ถูกต้องชัดเจนทำได้อย่างไรบ้างแล้ว ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้นักเรียนที่ยังอ่านไม่ถูกต้องชัดเจน ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน ส่วนนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจนแล้วก็ฝึกฝน ทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. เทปบันทึกเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ประกอบด้วยคำ นั้ดดา ดวงแข ารถด่วน เสียตาย ดองอาหาร ด้วยกัน
2. เรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด สำหรับฝึกอ่านและทดสอบก่อนที่จะมีการเสริมแรงดังนี้ สมเด็จพระราชาธิบดีทรงมีพระราชธิดาที่สวยงามดังเทพธิดา จึงเป็นที่หึงหวงของท่านมาก ถ้ามีชายใดจะมาอยู่เกี่ยวกับพระราชธิดา ท่านจะมีอารมณ์เดือดดาลขึ้นมาทันที แต่ทั้งนี้ก่อนที่จะท่านจะทำอะไร ท่านต้องการสดับจีและพิจารณาใคร่ครวญอย่างดีก่อนจะตัดสินหานายที่มาจากเกี่ยวข้องกับพระราชธิดา
3. แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย
4. บัตรคำ ประกอบด้วยคำว่า ราชธิดา สดับ เดือดดาล ตัดสินงาน แผ่นดิน เทพธิดา

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและการแสดงความคิดเห็น
2. สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม
3. ตรวจการอ่านที่ออกเสียงพยัญชนะ ด จากแบบบันทึกความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ

ครั้งที่ 9

เรื่อง การอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า กระเตี้ยด ชักดาบ ดวงรัตน์ ประเดี้ยว น้ำดื่ม ดิฉัน

ภาษาไทยที่ใช้

คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า กระเตี้ยด ชักดาบ ดวงรัตน์ ประเดี้ยว น้ำดื่ม ดิฉัน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด โดยการฟังและพูดคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ดังต่อไปนี้ กระเตี้ยด ชักดาบ ดวงรัตน์ ประเดี้ยว น้ำดื่ม ดิฉัน ได้ถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ต่อไปนี้คือคำ กระเตี้ยด ชักดาบ ดวงรัตน์ ประเดี้ยว น้ำดื่ม ดิฉัน ได้ถูกต้อง

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ชั้น ดังนี้

ชั้นที่ 1 ชั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับคำต่างๆ ต่อไปนี้ คือ กระเตี้ยด ชักดาบ ดวงรัตน์ ประเดี้ยว น้ำดื่ม ดิฉัน ว่านักเรียนเคยนำไปใช้หรือเคยอ่านบ้างหรือไม่อย่างไร

ชั้นที่ 2 ชั้นเสนอแม่แบบ

1. ผู้วิจัยเปิดเทปเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า กระเตี้ยด ชักดาบ ดวงรัตน์ ประเดี้ยว น้ำดื่ม ดิฉัน ให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้นให้นักเรียนอ่านตามเทปเสียงพร้อมกันทุกคน
2. ผู้วิจัยอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้นักเรียนอ่านตามผู้วิจัยใหม่โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ที่ระบุในข้อ 1 อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำใดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้อ่านคำนั้นใหม่ โดยผู้วิจัยจะเป็นแม่แบบ

4. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด เรื่องที่ 8 แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องโดยบันทึกลงในแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้รางวัลคนที่อ่านได้ถูกต้องชัดเจน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นว่าถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ให้ถูกต้องชัดเจนทำได้อย่างไรบ้างแล้ว ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้นักเรียนที่ยังอ่านไม่ถูกต้องชัดเจน ฝึกอ่านต่อเป็นกรบ้าน ส่วนนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจนแล้วก็ฝึกฝน ทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. เทปบันทึกเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ประกอบด้วยคำ นั้ดดา ดวงแข รดด้วน เสียตาย ดองอาหาร ด้วยกัน
2. เรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด สำหรับฝึกอ่านและทดสอบก่อนที่จะมีการเสริมแรงดังนี้ ดวงรัตน์และกระเตียดเป็นเพื่อนกัน กระเตียดเป็นคนนิสัยดี แต่ดวงรัตน์ชอบเอาเปรียบคน เช่น เวลาไปสั่งน้ำดื่มที่ร้านอาหาร ดวงรัตน์ชอบชักดาบไม่จ่ายเงินบ่อยๆ โดยพูดว่า “กระเตียดฉันต้องขอตัวก่อน” จากนั้นก็กลับก่อน ทำให้กระเตียดไม่ยากคบหากับดวงรัตน์แล้ว
3. แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย
4. บัตรคำ ประกอบด้วยคำว่า กระเตียด ชักดาบ ดวงรัตน์ ประเตียว น้ำดื่ม ดิฉัน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและการแสดงความคิดเห็น
2. สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม
3. ตรวจการอ่านที่ออกเสียงพยัญชนะ ด จากแบบบันทึกความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ ครั้งที่ 10

เรื่อง การอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า เลี้ยงดู ปลาตุก กระตุก ศักดา แดดจ้ำ ยินดี

ภาษาไทยที่ใช้

คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า เลี้ยงดู ปลาตุก กระตุก ศักดา แดดจ้ำ ยินดี

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด โดยการฟังและพูดคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ดังต่อไปนี้ เลี้ยงดู ปลาตุก กระตุก ศักดา แดดจ้ำ ยินดี ได้ถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ต่อไปนี้คือคำ เลี้ยงดู ปลาตุก กระตุก ศักดา แดดจ้ำ ยินดี ได้ถูกต้อง

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับคำต่างๆ ต่อไปนี้ คือ เลี้ยงดู ปลาตุก กระตุก ศักดา แดดจ้ำ ยินดี ว่านักเรียนเคยนำไปใช้หรือเคยอ่านบ้างหรือไม่อย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

1. ผู้วิจัยเปิดเทปเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า เลี้ยงดู ปลาตุก กระตุก ศักดา แดดจ้ำ ยินดี ให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้นให้นักเรียนอ่านตามเทปเสียงพร้อมกันทุกคน
2. ผู้วิจัยอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้นักเรียนอ่านตามผู้วิจัยใหม่โดยอ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ที่ระบุในข้อ 1 อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำใดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้อ่านคำนั้นใหม่ โดยผู้วิจัยจะเป็นแม่แบบ

4. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนอ่านเรื่องที่มีที่ออกเสียงพยัญชนะ ด เรื่องที่ 9 แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องโดยบันทึกลงในแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้รางวัลคนที่อ่านได้ถูกต้องชัดเจน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นว่าถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ให้ถูกต้องชัดเจนทำได้อย่างไรบ้างแล้ว ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้นักเรียนที่ยังอ่านไม่ถูกต้องชัดเจน ฝึกอ่านต่อเป็นการบ้าน ส่วนนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจนแล้วก็ฝึกฝน ทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. เทปบันทึกเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ประกอบด้วยคำ เลี้ยงดู ปลาตุ๊ก กระดุก ศักดา แดดจ๋า ยินดี
2. เรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด สำหรับฝึกอ่านและทดสอบก่อนที่จะมีการเสริมแรงดังนี้ ศักดามีอาชีพเลี้ยงปลาตุ๊กขาย เขาเลี้ยงดูปลาตุ๊กอย่างถูกวิธี และรู้จักการระวังไม่ให้กระดุกที่แข็งแรงบริเวณของหัวปลาทำอันตรายได้ วันนี้ครูยินดีพานักเรียนมาดูการเลี้ยงปลาตุ๊กที่บ้านศักดา ถึงจะมีแดดจ๋าแต่นักเรียนก็สนุกสนาน
3. แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย
4. บัตรคำ ประกอบด้วยคำว่า เลี้ยงดู ปลาตุ๊ก กระดุก ศักดา แดดจ๋า ยินดี

การประเมินผล

- 1.สังเกตความสนใจการตอบคำถามและการแสดงความคิดเห็น
- 2.สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม
- 3.ตรวจการอ่านที่ออกเสียงพยัญชนะ ด จากแบบบันทึกความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ ครั้งที่ 11

เรื่อง การอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า ท้าวธาดา พระราชธิดา กระบือดำ
ดับสูญ กับดัก ของดอง

ภาษาไทยที่ใช้

คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ได้แก่คำว่า ท้าวธาดา พระราชธิดา กระบือดำ ดับสูญ
กับดัก ของดอง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด โดยการฟังและพูดคำ
ที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ดังต่อไปนี้ ท้าวธาดา พระราชธิดา กระบือดำ ดับสูญ กับดัก ของดอง
ได้ถูกต้อง
2. เพื่อให้นักเรียนอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ต่อไปนี้คือคำ ท้าวธาดา พระราช
ธิดา กระบือดำ ดับสูญ กับดัก ของดอง ได้ถูกต้อง

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ชั้น ดังนี้

ชั้นที่ 1 ชั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับคำต่างๆ ต่อไปนี้ คือ
ท้าวธาดา พระราชธิดา กระบือดำ ดับสูญ กับดัก ของดอง ว่านักเรียนเคยนำไปใช้หรือเคยอ่าน
บ้างหรือไม่อย่างไร

ชั้นที่ 2 ชั้นเสนอแม่แบบ

1. ผู้วิจัยเปิดเทปเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำว่า ท้าวธาดา พระราช
ธิดา กระบือดำ ดับสูญ กับดัก ของดอง ให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้นให้นักเรียนอ่านตามเทป
เสียงพร้อมกันทุกคน
2. ผู้วิจัยอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้นักเรียนอ่านตามผู้วิจัยใหม่โดย
อ่านครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ที่ระบุในข้อ 1 อีกครั้งหนึ่ง ถ้านักเรียนคนใดอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด คำใดไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้อ่านคำนั้นใหม่ โดยผู้วิจัยจะเป็นแม่แบบ

4. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนอ่านเรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด เรื่องที่ 10 แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องโดยบันทึกลงในแบบบันทึกพฤติกรรมการอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด แล้วให้รางวัลคนที่อ่านได้ถูกต้องชัดเจน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นว่าถ้าจะอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ให้ถูกต้องชัดเจนทำได้อย่างไรบ้างแล้ว ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและให้นักเรียนที่ยังอ่านไม่ถูกต้องชัดเจน ฝึกอ่านต่อเป็นกรบ้าน ส่วนนักเรียนที่อ่านถูกต้องชัดเจนแล้วก็ฝึกฝน ทบทวนให้คล่องแคล่วมากขึ้น

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. เทปบันทึกเสียงคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ประกอบด้วยคำท้าวชาดา พระราชธิดา กระบือดำ ดับสูญ กับดัก ของดอง
2. เรื่องที่มีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด สำหรับฝึกอ่านและทดสอบก่อนที่จะมีการเสริมแรงดังนี้ ท้าวชาดา มีพระราชธิดาที่เป็นแม่ศรีเรือนมาก ท้าวชาดาชอบออกไล่กระบือดำ โดยจะทำกับดักไว้กลางป่า กระบือดำเป็นสัตว์ใกล้ดับสูญ เพราะชาวบ้านนิยมล่า ท้าวชาดาจึงอยากนำไปเลี้ยงไว้ในพระราชวัง ส่วนพระราชธิดานั้นชอบเก็บผลไม้มาดองไว้เป็นของดองและนำไปให้ท้าวชาดาเสวยเมื่อกลับมาจากการล่าสัตว์
3. แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย
4. บัตรคำ ประกอบด้วยคำว่า ท้าวชาดา พระราชธิดา กระบือดำ ดับสูญ กับดัก ของดอง

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและการแสดงความคิดเห็น
2. สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม
3. ตรวจการอ่านที่ออกเสียงพยัญชนะ ด จากแบบบันทึกความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ ครั้งที่ 12

เรื่อง ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนบอกความสำคัญของการพูดการอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ที่ถูกต้อง ชัดเจน
2. เพื่อให้นักเรียนบอกประโยชน์ของการพูดและอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุป ทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ทั้งหมด
2. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมถึงความสำคัญของการอ่านที่ออกเสียงพยัญชนะ ด
3. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียน และกล่าวปิดการทดลอง

การประเมินผล

1. สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตการตอบคำถาม และการแสดงความคิดเห็น

ภาคผนวก ข

- 1.บัญชีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 5**
- 2.แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย**
- 3.แบบบันทึกความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย**

**บัญชีคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5**

คำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด มีทั้งหมด 80 คำ ดังนี้

สะดุ้ง กระเดียด เอ็นดู อินเดีย ชักดาบ บิดา คนเดียว เครื่องประดับ น้ำดื่ม มิได้
นักแสดง สิ่งใด เดินช้า เด็กดี สีแดง ยินดี เดือนสิบสอง ดังนี้ กระด้าง สะดุด ดอกบัว
ด้านใน พระเจดีย์ มรดก ด้วยกัน กับดัก แสงแดด กระดิก ดวงดาว ดินัน เสียตาย ของ
ดอง เทวดา เลี้ยงดู ดูแล ดำเนิน พระราชดำรัส แด่ อุดม ดัดสันดาน สีดา เดือดดาล
บรรดา เดช ศักดา สำแดง ดวงแข ท้าวธาดา หนัดดา พระราชธิดา เสด็จ บันได ดำ ยินดี
คติ ปรีดา ดุจ ดวงรัตน์ ราชาบดี สดับ แดดเจ้า ช่อดอก เดิน ปลาตุก พอดี ทนใด
ประเดี้ยว มารดา แผ่นดิน หน้าแดง เทพยดา กระบือดำ ดุจดั่ง กระดุก เทพธิดา เฒ
รด่วน ดับสูญ กระดิ่ง ดองอาหาร

แบ่งเป็นคำยาก คำยากง่ายปานกลาง และคำง่าย ดังนี้

1. คำยาก ได้แก่ กระเดียด ชักดาบ คนเดียว เครื่องประดับ นักแสดง เดินช้า เด็กดี
กระด้าง สะดุด พระเจดีย์ มรดก แสงแดด ดวงดาว เสียตาย เทวดา เลี้ยงดู ดำเนิน
พระราชดำรัส ปรีดา ดวงรัตน์ ราชาบดี ปลาตุก เทพยดา กระบือดำ ดุจดั่ง กระดุก
รด่วน กระดิ่ง ดองอาหาร ดัดสันดาน เดือดดาล ท้าวธาดา หนัดดา พระราชธิดา
2. คำยากง่ายปานกลาง ได้แก่ สะดุ้ง อินเดีย เดือนสิบสอง เสด็จ สดับ ประเดี้ยว มารดา
ดับสูญ ศักดา ดวงแข น้ำดื่ม สีแดง ดอกบัว ด้านใน ด้วยกัน กับดัก ดินัน ของดอง
บรรดา สำแดง ยินดี แดดเจ้า ช่อดอก ทนใด แผ่นดิน เทพธิดา
3. คำง่าย ได้แก่ มิได้ ดูแล แด่ เดช ดำ คติ ดุจ เฒ เอ็นดู บิดา สิ่งใด ดังนี้
บันได ยินดี กระดิก อุดม เดิน พอดี หน้าแดง สีดา

แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ชื่อ.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำต่อไปนี้ คำละ 1 ครั้ง

สะดุ้ง	กระเดียด	อินเดียด	ชักดาบ	คนเดียวย	เครื่องประดับ	น้ำดื่ม

นักแสดง	เดินช้า	เด็กดี	สีแดง	ยินดี	เดือนสิบสอง	กระด้าง

สะดุด	ดอกบัว	ด้านใน	พระเจดีย์	มรดก	ด้วยกัน	กับดัก

แสงแดด	ดวงดาว	ดิฉัน	เสียดาย	ของดอง	เทวดา	เลี้ยงดู

ดำเนิน	พระราชดำรัส	ดัดสันดาน	เดือดดาล	บรรดา	ศักดา	สำแดง

ดวงแข	ท้าวหาดา	นัดดา	พระราชธิดา	เสด็จ	ปรีดา	ดวงรัตน์

ราชาธิปไตย สดับ แดดจ้ำ ช่อดอก ปลาตุก หันไค ประเดี้ยว

--	--	--	--	--	--	--

มารดา แผ่นดิน เทพยดา กระป๋อดำ ดุจดัง กระดุก เทพริดา

--	--	--	--	--	--	--

รถด่วน ดับสูญ กระดิง ดองอาหาร

--	--	--	--

แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย

ชื่อ.....โรงเรียน.....

สัญลักษณ์ที่ใช้
(/) อ่านออกเสียงถูก
(x) อ่านออกเสียงผิด

เรื่องที่ 1

สวายเป็น เด็กดี ทุกวันสวายจะช่วยคุณแม่พาเอาที่นอนไปตากแดด เพื่อให้

แสงแดด ชำเชื้อโรค วันนี้สวายอยู่บ้าน คนเดียว จึงเผลอหลับไปในตอนกลางวัน

และฝันว่ามี เทวดา มาบอกว่าถ้าสวายเป็น เด็กดี อย่างนี้ตลอดไป สวายจะมี

ชีวิตที่ดีตลอดไป ทันใด นั้นสวายก็ สะดุ้ง ตื่นเพราะได้ยินเสียงคุณแม่ที่กลับ

มาจากตลาด

หมายเหตุ: คำที่ใช้ฝึกการอ่านออกเสียง คือ

เด็กดี แสงแดด คนเดียว เทวดา สะดุ้ง ทันใด

แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย

ชื่อ.....โรงเรียน.....

สัญลักษณ์ที่ใช้ (/) อ่านออกเสียงถูก
(x) อ่านออกเสียงผิด

เรื่องที่ 2

ดาวเป็น นักแสดง ที่สวยเพราะเป็นลูกครึ่งไทยกับอินเดีย นอกจากนี้ยังเป็นคนมี

ความสามารถ เป็นคนมีอัธยาศัยดี ไม่เป็นคน กระจ่างกระเดื่อง วันนี้ดาวไปงาน

แฟชั่นโชว์ชุดไทย ดาวใส่ชุด สีแดง และพยายาม เดินช้า ๆ เพื่อป้องกัน

การ สะดุด และเดินให้สวยงามเหมาะสมกับความสวยงามของชุดไทย

หมายเหตุ: คำที่ใช้ฝึกการอ่านออกเสียง คือ

นักแสดง อินเดีย กระจ่าง สีแดง เดินช้า สะดุด

แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย

ชื่อ.....โรงเรียน.....

สัญลักษณ์ที่ใช้
 (/) อ่านออกเสียงถูก
 (x) อ่านออกเสียงผิด

เรื่องที่ 3

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเสด็จพระราช ดำเนิน เยี่ยม บรรดา ประชาชน

จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งจังหวัดนี้มี ดอกบัว เป็นสัญลักษณ์ ประชาชนต่างมีความ

ยินดี ปรีดา ในพระมหากรุณาธิคุณของท่านกษัตริย์หน้าในการ เสด็จ ครั้นนี้

และท่านยังทรงมี พระราชดำรัส ให้ประชาชนรักษานบธรรมเนียมประเพณีของ

จังหวัดไว้สืบไปในอนาคต

หมายเหตุ: คำที่ใช้ฝึกการอ่านออกเสียง คือ

ดำเนิน บรรดา ดอกบัว ปรีดา เสด็จ พระราชดำรัส

แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย

ชื่อ.....โรงเรียน.....

สัญลักษณ์ที่ใช้

(/)	อ่านออกเสียงถูก
(x)	อ่านออกเสียงผิด

เรื่องที่ 4

เป็นที่ทราบกันว่าในวันเพ็ญ เดือนสิบสอง บริเวณ ด้านใน ของ พระเจดีย์

ในหมู่บ้าน ซึ่งถือว่าเป็น มรดก ที่ตกทอดสืบกันมา จะมีแสงสว่างจาก ดวงดาว

ที่ทอดแสงลงมาอย่างสวยงาม ยิ่งแสงมากระทบกับหลอดลายประติมากรรมซึ่งเป็นรูป

ข้อต่อไม้ ต่าง ๆ ของกำแพงพระเจดีย์แล้วยังเพิ่มความสวยงามมากขึ้น

หมายเหตุ: คำที่ใช้ฝึกการอ่านออกเสียง คือ

เดือนสิบสอง ด้านใน พระเจดีย์ มรดก ดวงดาว ชื่อดอก

แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย

ชื่อ.....โรงเรียน.....

สัญลักษณ์ที่ใช้ (/) อ่านออกเสียงถูก
(x) อ่านออกเสียงผิด

เรื่องที่ 5

มี เทพยดา องค์หนึ่งบนสวรรค์ เทพยดา องค์นี้มี เครื่องประดับ ที่

สวยงาม ดูดั่ง เพชรน้ำหนึ่งอยู่ทั่วเรือนกาย และมี กระดิ่ง เป็นอาวุธซึ่งจะ

สำแดงฤทธิ์ ก็ต่อเมื่อมีคนในโลกมนุษย์ทำผิดต่อ มารดา บังเกิดเกล้า กระดิ่ง นั้นจะ

สั่น เพื่อเตือนให้ เทพยดา รู้ และลงโทษคนนั้น

หมายเหตุ: คำที่ใช้ฝึกการอ่านออกเสียง คือ

เทพยดา เครื่องประดับ ดูดั่ง สำแดง กระดิ่ง มารดา

แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย

ชื่อ.....โรงเรียน.....

สัญลักษณ์ที่ใช้ (/) อ่านออกเสียงถูก
 (x) อ่านออกเสียงผิด

เรื่องที่ 6

นัดดา กับ ดวงแข ได้รับคำสั่งจากคุณครูให้ทำรายงานเรื่องการ ดองอาหาร

ด้วยกัน จึงต้องไปหาข้อมูลในตัวเมือง นัดดา กับ ดวงแข จึงนัดกันมาขึ้น

รถด่วน ที่สถานีรถในหมู่บ้าน แต่น่า เสียหาย ที่ทั้งสองคนมาไม่ทัน รถด่วน

จบวนสุดท้าย

หมายเหตุ: คำที่ใช้ฝึกการอ่านออกเสียง คือ

นัดดา ดวงแข ดองอาหาร ด้วยกัน รถด่วน เสียหาย

แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย

ชื่อ.....โรงเรียน.....

สัญลักษณ์ที่ใช้ (/) อ่านออกเสียงถูก
(x) อ่านออกเสียงผิด

เรื่องที่ 7

สมเด็จพระราชาธิบดี ทรงปกครอง แผ่นดิน อย่างร่มเย็นเป็นสุข และทรงมี

พระราชธิดาที่สวยงามดุจเทพธิดา จึงเป็นที่หึงหวงของท่านมากถ้ามีชายใดจะมายุ่งเกี่ยว

กับพระราชธิดาท่านจะมีอารมณ์ เดือดดาล ขึ้นมาทันที แต่ทั้งนี้ก่อนที่ท่านจะทำอะไร

ท่านต้อง สดับ รับฟังจีและพิจารณาใคร่ครวญอย่างดีก่อนจะ ดัดสันดาน ชายที่

มาข้องเกี่ยวกับพระราชธิดา

หมายเหตุ: คำที่ใช้ฝึกการอ่านออกเสียง คือ

ราชาบดี แผ่นดิน เทพธิดา เดือดดาล สดับ ดัดสันดาน

แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย

ชื่อ.....โรงเรียน.....

สัญลักษณ์ที่ใช้ (/) อ่านออกเสียงถูก
(x) อ่านออกเสียงผิด

เรื่องที่ 8

ดวงรัตน์ และ กระเต๋ยด เป็นเพื่อนกัน กระเต๋ยด เป็นคนนิสัยดี แต่
 [] [] []
 ดวงรัตน์ ชอบเอาเปรียบคน เช่น เวลาไปสั่ง น้ำดื่ม ที่ร้านอาหาร ดวงรัตน์
 [] [] []
 ชอบ ชักดาบ ไม่จ่ายเงินบ่อยๆ โดยพูดว่า “ประเต๋ยว ดิฉัน ต้องขอตัวก่อน”
 [] []
 จากนั้นก็กลับก่อน ทำให้ กระเต๋ยด ไม่อยากคบหากับ ดวงรัตน์ แล้ว
 [] []

หมายเหตุ: คำที่ใช้ฝึกการอ่านออกเสียง คือ

ดวงรัตน์ กระเต๋ยด น้ำดื่ม ชักดาบ ประเต๋ยว ดิฉัน

แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย

ชื่อ.....โรงเรียน.....

สัญลักษณ์ที่ใช้

(/) อ่านออกเสียงถูก

(x) อ่านออกเสียงผิด

เรื่องที่ 9

ศักดา มีอาชีพเลี้ยง ปลาตุก ชาย เขาเลี้ยงดู ปลาตุก อย่างถูกวิธี และรู้จักการ

ระวังไม่ให้ กระตุก ที่แข็งแรงบริเวณของหัวปลาทำอันตรายได้ วันนี้ครู ยินดี

พานักเรียนมาดูการเลี้ยง ปลาตุก ที่บ้าน ศักดา ถึงจะมี แดดจ๋าแต่นักเรียน

ก็สนุกสนาน

หมายเหตุ: คำที่ใช้ฝึกการอ่านออกเสียง คือ

ศักดา ปลาตุก เลี้ยงดู กระตุก ยินดี แดดจ๋า

แบบบันทึกความสามารถในการอ่านภาษาไทย

ชื่อ.....โรงเรียน.....

สัญลักษณ์ที่ใช้ (/) อ่านออกเสียงถูก
(x) อ่านออกเสียงผิด

เรื่องที่ 10

ท้าวธาดามี พระราชธิดา ที่เป็นแม่ศรีเรือนมาก ท้าวธาดาชอบออกเล่า

กระบือดำ โดยจะทำ กับดัก ไว้กลางป่า กระบือดำ เป็นสัตว์ใกล้สูญพันธุ์และ

อาจ ไปจากโลกนี้ได้ เพราะชาวบ้านนิยมล่า ท้าวธาดาจึงอยากนำไปเลี้ยง

ไว้ในพระราชวัง ส่วน พระราชธิดา นั้นชอบเก็บผลไม้มาดองไว้เป็น ของดอง

และนำไปให้ ท้าวธาดา เสวยเมื่อกลับมาจากการล่าสัตว์

หมายเหตุ: คำที่ใช้ฝึกการอ่านออกเสียง คือ

ท้าวธาดา พระราชธิดา กระบือดำ กับดัก ดับสูญ ของดอง

ภาคผนวก ค

- 1. คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย
ของนักเรียนกลุ่มทดลอง**
- 2. คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย
ของนักเรียนกลุ่มควบคุม**

ตาราง 4 แสดงคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียน กลุ่มทดลอง

คนที่	คะแนนก่อนการ ทดลอง	คะแนนหลังการ ทดลอง	ผลต่าง (D)	ผลต่างยกกำลังสอง (D ²)
1	30	54	24	576
2	27	55	28	784
3	23	56	33	1089
4	16	54	38	1444
5	22	54	32	1024
6	17	53	36	1296
7	17	55	38	1444
8	24	55	31	961
9	12	55	43	1849
10	15	55	40	1600
11	27	54	27	729
12	16	54	38	1444
13	17	54	37	1369
14	18	54	36	1296
15	24	54	30	900
16	26	53	27	729
			$\Sigma D = 538$ $\bar{X}_{diff} = 33.63$ $S.D._{diff} = 5.439$	

ตาราง 5 แสดงคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียน กลุ่มควบคุม

คนที่	คะแนนก่อนการ ทดลอง	คะแนนหลังการ ทดลอง	ผลต่าง (D)	ผลต่างยกกำลังสอง (D ²)
1	28	36	8	64
2	24	27	3	9
3	17	21	4	16
4	17	45	28	784
5	17	27	10	100
6	27	33	6	36
7	15	22	7	49
8	12	19	7	49
9	24	30	6	36
10	17	27	10	100
11	17	22	5	25
12	17	19	2	4
13	15	22	7	49
14	16	18	2	4
15	23	26	3	9
16	27	44	17	289
			$\Sigma D = 125$ $\bar{X}_{diff} = 7.81$ $S.D._{diff} = 6.565$	

ภาคผนวก ง

**ผลการวิเคราะห์ค่าความยาก – ง่าย และค่าอำนาจจำแนก
ของแบบทดสอบความสามารถในการ
อ่านออกเสียงภาษาไทย**

ตาราง 6 แสดงค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย จำนวน 60 ข้อ

ข้อที่	P	r
1	.61	.79
2	.29	.29
3	.64	.29
4	.29	.43
5	.29	.29
6	.25	.36
7	.57	.86
8	.32	.21
9	.29	.29
10	.21	.29
11	.54	.93
12	.54	.93
13	.57	.86
14	.29	.43
15	.25	.36
16	.54	.64
17	.64	.71
18	.29	.43
19	.29	.29
20	.54	.79
21	.50	.86
22	.29	.29
23	.25	.36
24	.46	.64
25	.29	.43
26	.46	.93
27	.29	.43
28	.25	.36

ตาราง 5 (ต่อ) แสดงค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน
ออกเสียงภาษาไทย จำนวน 60 ข้อ

ข้อที่	P	r
29	.25	.21
30	.29	.43
31	.29	.29
32	.25	.36
33	.29	.57
34	.54	.93
35	.46	.79
36	.46	.93
37	.25	.36
38	.21	.29
39	.25	.36
40	.46	.93
41	.21	.29
42	.50	1.00
43	.50	1.00
44	.25	.36
45	.29	.43
46	.25	.36
47	.54	.79
48	.46	.93
49	.25	.36
50	.21	.43
51	.21	.29
52	.46	.93
53	.54	.93
54	.61	.79
55	.57	.86
56	.21	.29

ตาราง 5 (ต่อ) แสดงค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย จำนวน 60 ข้อ

ข้อที่	P	r
57	.32	.21
58	.46	.79
59	.25	.21
60	.21	.29

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .96

หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยโดยใช้สูตร

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{PQ}{S_r^2} \right] \\
 &= \frac{60}{60-1} \left[1 - \frac{PQ}{S_r^2} \right] \\
 &= 1.017 \times \left[1 - \frac{11.446}{208.562} \right] \\
 &= 1.017 \times 0.945 \\
 &= .961
 \end{aligned}$$

ภาคผนวก จ

หนังสือรับรองและขอความร่วมมือในการทดลอง

๙๕ เมษายน 2547

เรื่อง ขออนุญาตเพื่อการศึกษาวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านโนนแดง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบ และโปรแกรม

เนื่องด้วย นายศวัศกร นันทะบัน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านโนนแดง อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี” โดยมี รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง และ รองศาสตราจารย์ เวย์น กรีทอง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอใช้สถานที่ห้องเรียนเพื่อทดลองโปรแกรมการสอนโดยใช้เทคนิคแม่แบบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 32 คน และทำแบบทดสอบการอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ในระหว่างเดือนกรกฎาคม - สิงหาคม 2547

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตได้โปรดพิจารณาให้ นายศวัศกร นันทะบัน ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพรณ์ หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

ที่ ศธ 0519.12/4862

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๖ เมษายน 2547

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านโพธิ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบ และโปรแกรม

เนื่องด้วย นายสวัสดิกร นันทะบัน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านโนนแดง อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี” โดยมี รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง และ รองศาสตราจารย์ เวย์นี กรีทอง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอใช้สถานที่ห้องเรียนเพื่อทดลองโปรแกรมการสอนโดยใช้เทคนิคแม่แบบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 100 คน และเป็นกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบการอ่านคำที่ออกเสียงพยัญชนะ ด ในระหว่างเดือนมิถุนายน - กรกฎาคม 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายสวัสดิกร นันทะบัน ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อเบสิต โทรศัพท์ 02-0018610 บีสลีส 06 0404401

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731, 5618

ที่ ศธ 0519.12/ 5083

วันที่ 6 พฤษภาคม 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นายศวัศกร นันทะบัน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านโนนแดง อำเภอเรินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี” โดยมี รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง และ รองศาสตราจารย์วธนี กริทอง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง และ อาจารย์พาสนา จุลรัตน์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และแบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทย

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบวัด และแบบทดสอบให้ นายศวัศกร นันทะบัน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรวุฒิ ปิคโซสง)

ประธานยุทธศาสตร์การประกันคุณภาพการศึกษา

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้ทำปริญญานิพนธ์

ชื่อ - สกุล

นายศวัสกร นันทะบัน

วันเดือนปีเกิด

21 กันยายน 2521

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

2/291 หมู่ที่ 1 หมู่บ้านแมกไม้

เขตสายไหม แขวงสายไหม กรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2534

ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองเทา

ตำบลสำโรง อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี

พ.ศ.2537

มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสำโรงวิทยาคาร

ตำบลสำโรง อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี

พ.ศ.2538

เทียบเท่ามัธยมศึกษาปีที่ 6

ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนอำเภอสำโรง

ตำบลสำโรง อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี

พ.ศ.2542

ครุศาสตรบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย

สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์

พ.ศ.2547

การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ